Ross MacDonald

Moartea lui Jasper

ROSS MACDONALD

MOARTEA LUI JASPER

Traducere de
NICOLAE CONSTANTINESCU

Publisher Harper Collins, 1968
The Instant Enemy

Editura Z
Bucureşti, 1995

1

În dimineaţa aceea circulaţia era foarte rară pe Sepulveda. Când am ieşit din pasaj, soarele, orbitor s-a ivit din spatele pantelor albăstrii ale munţilor, de partea cealaltă a văii. Preţ de câteva clipe, înainte ca ziua să se instaleze de-a binelea, totul păru proaspăt şi nou, impresionant ca în prima zi a creaţiei.

Am părăsit autostrada la Canoga Park şi m-am oprit la un restaurant de pe marginea şoselei, unde am comandat un mic dejun de nouăzeci şi nouă de cenţi, înainte de a urca la proprietatea lui Sebastian din Woodland Hills.

Keith Sebastian îmi dăduse toate amănuntele necesare pentru a putea ajunge la casa lui. Era o vilă construită în stil modern, cocoţată pe culmea unei pante, care cobora aproape perpendicular până la marginea unui teren de golf cu iarba înverzită din nou în urma primelor ploi de iarnă. Keith Sebastian ieşi din casă în cămaşă. Era un bărbat frumos de vreo patruzeci de ani, cu un păr des şi creţ care începea să-i încărunţească pe la tâmple. Încă nu avusese timp să se bărbierească.

— Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede, zise el după ce m-am prezentat. La ora asta neobişnuită...

— Nu are importanţă... Presupun că încă nu s-a întors?

— Nu. De când v-am telefonat am băgat de seamă că odată cu ea au dispărut şi unele obiecte... Carabina mea şi o cutie cu cartuşe.

— Credeţi că le-a luat fiica dumneavoastră?

— Mă tem că da. Dulapul în care-mi ţin armele nu a fost forţat, şi nimeni în afară de ea nu ştia unde ţin cheia. Făcând abstracţie de soţia mea, bineînţeles.

De parcă ar fi ghicit că vorbim despre ea, doamna Sebastian apăru şi ea în prag. Era o brunetă subţirică, mai curând drăguţă, având parcă ceva patetic. Îşi dăduse cu ruj pe buze şi îmbrăcase o rochie galbenă fără nici o cută.

— Intraţi. Afară e frig.

— Ţi-l prezint pe domnul Lew Archer, zise Sebastian... detectivul particular la care am apelat...

— Mi-am închipuit, făcu ea puţin agasată... Intraţi, am făcut cafea.

M-am aşezat între ei în bucătărie şi am băut lichidul amar. Încăperea era scăldată de lumina puternică care intra pe fereastră.

— Sandy ştie să folosească o carabină? am întrebat.

— Ca toată lumea, zise Sebastian încruntat. Nu trebuie decât să apeşi pe trăgaci.

— Sandy trage destul de bine, îl întrerupse nevasta lui. Soţii Hackett au luat-o cu ei anul ăsta la vânătoare de prepeliţe. De altfel, nici nu i-a plăcut. O şi spune în jurnalul ei; i se pare oribil să ucidă.

— O să-i treacă. Cu atât mai mult cu cât asta a fost plăcerea domnului şi doamnei Hackett.

— Cine sunt domnul şi doamna Hackett? m-am interesat eu.

Sebastian îmi aruncă o privire ofensată şi totodată protectoare.

— Domnul Stephen Hacket e patronul meu. E proprietarul companiei de holding care controlează societatea de depuneri şi de credit pentru care lucrez. Şi mai posedă încă multe altele...

— Începând cu tine! îi reproşă nevasta lui. Dar nu şi pe fata mea.

— Eşti nedreaptă, Berenice. N-am spus niciodată...

— Ceea ce *faci* contează.

M-am ridicat, am dat ocol mesei şi m-am oprit în faţa lor,

— Toate astea sunt foarte interesante, am declarat eu. Totuşi nu m-am dat jos din pat la cinci dimineaţa pentru plăcerea de a arbitra o scenă între soţi. Haideţi să ne întoarcem la fiica dumneavoastră, Sandy. Ce vârstă are, doamnă Sebastian?

— Şaptesprezece ani. E în ultimul an de liceu.

— Învaţă bine?

— Până acum câteva luni, da... Pe urmă, foarte repede chiar, a început să ia note proaste.

— De ce?

Îşi lăsă privirea în ceaşca de cafea.

— Chiar că nu ştiu... răspunse ea cu un ton evaziv.

— Ba chiar că ştii! îi replică soţul ei. Asta s-a întâmplat de când s-a împrietenit cu acel derbedeu de Davy şi nu mai ştiu cum.

— Da, explică ea. Davy este un băiat de nouăsprezece ani, iar noi ne-am purtat cu el într-un mod ridicol.

— Vrea să spună că *eu* m-am purtat... ca de obicei, continuă Sebastian. Dar nu mi-am făcut decât datoria. Sandy începea să se poarte ca o dezmăţată. Chiulea de la şcoală ca să se întâlnească după-amiaza cu acest tip. Îşi petrecea serile prin baruri, şi Dumnezeu mai ştie unde. Ieri seară m-am dus după ei...

— Nu ieri seară, îl întrerupse nevasta lui. Asta a fost alaltăieri seară...

— N-are a face! I-am găsit într-un bar dubios din West Hollywood. Stăteau acolo şi se strângeau în braţe de faţă cu toată lumea. I-am spus acelui tip că dacă nu-mi lasă fata în pace, atunci o să-mi iau carabina şi o să-i zbor creierii.

— Soţul meu se uită prea mult la televizor, îl luă peste picior doamna Sebastian sarcastică.

— Poţi să fii ironică cât pofteşti, Berenice. Cineva trebuia s-o facă. Fata mea se compromitea cu o secătură. Am adus-o acasă şi am

încuiat-o în camera ei. Ce altceva aş fi putut să fac?

De data asta, nevasta lui păstră tăcerea, mulţumindu-se doar să dea din cap.

— De unde ştiţi, am mai întrebat eu, că acest băiat este un derbedeu?

— A făcut închisoare pentru furt de maşini.

— Doar „împrumutase" o maşină, obiectă nevasta lui,

— Numeşte asta cum vrei. Oricum, tot nu era la primul lui delict.

— De unde ştiţi?

— Berenice a citit în jurnalul lui Sandy.

— Aş vrea să văd şi eu acest faimos jurnal.

— Nu, zise cu fermitate doamna Sebastian. Deja faptul că l-am citit nu e deloc frumos din partea mea... (Respiră profund.) Mi-e teamă că n-am fost nişte părinţi prea buni. Dar nu e acum momentul să vorbim despre asta.

— Aveţi dreptate. (Începea să mă cam obsedeze acest conflict între generaţii.) De cât timp a dispărut fiica dumneavoastră?

Sebastian se uită la ceas.

— De aproximativ douăzeci şi trei de ore. Ieri dimineaţă am lăsat-o să iasă din camera ei. Părea ceva mai liniştită...

— Era furioasă, replică mama fetei. Dar niciodată nu mi-aş fi închipuit, când am văzut-o plecând, că nu avea intenţia să se ducă la şcoală. Abia ieri seară am început să ne îngrijorăm, când am văzut că nu se întoarce la cină. L-am sunat pe dirigintele ei şi am aflat că în ziua aceea nu fusese la şcoală. Şi se făcuse deja noapte.

— Vedeţi, e un lucru pe care nu-l înţeleg, am obiectat eu. Dacă ieri dimineaţă se presupunea că merge la şcoală, cum a putut să plece cu o carabină?

— Probabil că a ascuns-o în portbagajul maşinii, sugeră Sebastian.

— Aha! Deci a plecat cu maşina?

— E unul dintre motivele pentru care suntem atât de îngrijoraţi, zise Sebastian... Dumneavoastră, care vă pricepeţi la lucrurile astea, de ce naiba credeţi că mi-a luat carabina?

— Nu văd decât o singură explicaţie posibilă, domnule Sebastian. Nu-i spuseseraţi că îi veţi trage un glonţ în cap acelui băiat?

— Dar n-a putut să ia spusele mele în serios...

— Totuşi eu aşa am crezut.

— Şi *eu* la fel, întări nevasta lui.

Copleşit, Sebastian lăsă capul în jos şi murmură printre dinţi:

— Pe Dumnezeul meu că-l voi ucide dacă nu o aduce înapoi.

— Astea zic şi eu vorbe înţelepte, îl persiflă doamna Sebastian.

2

Acest război rece în miniatură începea să mă calce pe nervi. I-am cerut lui Sebastian să-mi arate locul unde-şi ţinea armele. Mă conduse într-un mic cabinet de lucru care ţinea loc şi de bibliotecă şi de armurărie.

În spatele geamului unei vitrine din acaju se aliniau puşti de diferite calibre. Unul dintre locuri rămăsese gol: cel pe care îl ocupase mai înainte o carabină cu ţevi suprapuse. Pe rafturile bibliotecii se afla o întreagă colecţie de romane de succes şi de ediţii rezervate unor cluburi de bibliofili, precum şi un rând de cărţi mai puţin luxoase despre ştiinţele economice şi psihologia publicităţii.

— Lucraţi în domeniul publicităţii?

— Da. Conduc serviciul de relaţii cu publicul de la Centennial Savings & Loan. De altfel, în dimineaţa asta ar fi trebuit să fiu la birou. E ziua în care hotărâm planul de publicitate pentru anul viitor.

— Chestia asta poate să mai aştepte o zi, nu?

— Nu ştiu...

Se întoarse spre vitrină şi descuie sertarul în care îşi ţinea muniţiile, folosind aceeaşi cheie de cupru.

— Unde se afla cheia?

— În sertarul de sus al biroului meu. Sandy ştia, fireşte.

— Era pasionată după armele de foc?

— Nici vorbă.

— Cine a învăţat-o să tragă?

— Eu, bineînţeles. Sunt tatăl ei. (Încuie cu grijă uşa şi probabil că se zări în geam. Se dădu un pas înapoi şi îşi trecu mâna peste bărbie.) Ce faţă pot să am!

Se scuză şi ieşi să se aranjeze puţin.

Doamna Sebastian intră fără zgomot în încăpere şi veni lângă mine în faţa vitrinei.

— M-am măritat cu un cercetaş, constată ea.

— Există destine şi mai cumplite.

— Daţi-mi un exemplu. Mama mi-a spus totdeauna să nu mă îndrăgostesc de un băiat frumos. „Ia unul cu cap”, îmi tot zicea ea. Dar n-am vrut s-o ascult. Ar fi trebuit să-mi continui cariera de manechin. Cel puţin n-aş fi depins decât de mine.

— Vreţi să-mi arătaţi jurnalul fiicei dumneavoastră?

— Nici nu mă gândesc.

— Vă e ruşine de el?

— Nu, de mine mi-e ruşine. Ce-aţi putea afla din el mai mult decât vă pot spune eu?

— De exemplu că se culca cu acest băiat.

— Bineînţeles că nu! protestă ea cu o luminiţă de mânie în ochi.

— Cu acest băiat sau cu altul.

— E absurd. Sandy e încă prea inocentă pentru vârsta ei.

Sau *era*... Să sperăm că încă mai este.

— Nu v-am angajat ca să vă ocupaţi de moralitatea fetei mele, zise cu aroganţă Berenice Sebastian.

— Mai întâi că încă nu m-aţi angajat. Şi al doilea, pentru un caz aşa de riscant ca acesta, am nevoie de o garanţie, doamnă Sebastian.

— Cum riscant?

— Fiica dumneavoastră poate foarte bine să se întoarcă pe neaşteptate. Sau dumneavoastră ori soţul dumneavoastră să renunţaţi la căutarea ei...

Mă întrerupse cu un gest nerăbdător.

— Bine… Cât cereţi?

— Două zile de salariu, plus cheltuielile... Să zicem două sute cincizeci de dolari.

Se instală la birou, scoase un carnet de cecuri din sertarul al doilea şi îmi semnă un cec.

— De altceva nu mai aveţi nevoie?

— Ba da. De câteva fotografii recente ale fiicei dumneavoastră.

— Luaţi loc. Mă duc să vi le aduc.

După plecarea ei, am cercetat cotorul carnetului de cecuri. După plata avansului meu, familiei Sebastian îi rămăseseră în cont mai puţin de două sute de dolari. Casa lor frumoasă, construită deasupra unei prăpăstii, semăna cu viaţa pe care o duceau...

Doamna Sebastian se întoarse cu câteva fotografii. Sandy era o fată cu o faţă gravă, care moştenise de la mama ei un ten mai închis. Cele mai multe poze o prezentau călare, pe bicicletă, pe o trambulină pregătindu-se să sară în apă, sau trăgând la ţintă. Arma pe care o avea în mână părea o puşcă ghintuită cu ţeavă lungă, pe care de altfel o zărisem în vitrină. Văzând-o, aveai impresia că ştie să se folosească de ea...

— Sandy s-a născut cu această pasiune pentru armele de foc? am întrebat.

— Nu. Tatăl lui Keith avea un cult pentru vânătoare. Aşa că soţul meu i-a transmis fiicei sale marea tradiţie a familiei lui, conchise ea cu un ton sardonic.

— Pot să arunc o privire în camera ei?

— Ce speraţi să găsiţi acolo? Cumva stupefiante?

Continua să se exprime sarcastic, numai că eu găsisem lucruri şi mai ciudate în camerele tinerilor.

Camera fetei era plină de soare şi bine aerisită. Am găsit ceea ce te aştepţi să găseşti în mod normal în camera unei liceene inocente şi

serioase... Pulovere, fuste, cărţi de şcoală şi câteva romane bune. O menajerie de animale din pluş. Două fanioane universitare. O toaletă cu farduri aşezate în ordine geometrică. Şi, de asemenea, fotografia unei fete zâmbitoare, agăţată pe perete într-o ramă argintie.

— Cine e?

— Cea mai bună prietenă a fetei mele, Heidi Gensler.

— Aş vrea să vorbesc cu ea.

Doamna Sebastian avu o ezitare.

— Familia Gensler nu ştie că Sandy a dispărut... zise ea în cele din urmă.

— Nu puteţi să vă căutaţi fiica şi în acelaşi timp să ţineţi secretă dispariţia ei, am obiectat eu. Sunteţi prieteni cu cei din familia Gensler?

— Sunt vecinii noştri. Doar fetele sunt prietene. (Deodată păru că se hotărăşte.) O voi ruga pe Heidi să se oprească câteva clipe la noi înainte de a pleca la şcoală.

— De ce să n-o chemăm imediat?

Doamna Sebastian ieşi din cameră. Am făcut o percheziţie rapidă, căutând o ascunzătoare posibilă, sub covorul oval de lână roz, sub saltea, pe etajera de sus a dulapului de haine, sub hainele aranjate în sertarul comodei. Am scuturat la întâmplare câteva cărţi. Dintr-una a zburat pe covor o bucată de hârtie.

Am luat-o de jos. Era o foaie liniată pe care cineva scrisese frumos cu cerneală neagră:

Rândunica mea, suferinţă, vai,
Ai băgat în mine.
Cel mai bine-ar fi venele să-mi tai
Ca să scap de tine.

Doamna Sebastian mă observa din pragul camerei.

— Vă faceţi treaba foarte conştiincios, domnule Archer.

— Ce e *asta?*

— Versuri. Mă întreb dacă nu cumva e opera lui Davy.

Îmi luă hârtia din mână şi citi:

— Mi se pare complet fără sens.

— Nu sunt de aceeaşi părere. (I-am luat foaia de hârtie şi mi-am pus-o în portofel.) Vine Heidi?

— Vine imediat. Să-şi termine micul dejun.

— Perfect. Aveţi scrisori de-ale lui Davy? Aş vrea să ştiu dacă versurile sunt scrise de mâna lui.

— De ce să am eu scrisori de-ale lui?

— Poate că i-a scris lui Sandy... Poate câteva rânduri pe o fotografie?

— Unde să găsesc o fotografie de-a lui?

— Acolo unde aţi găsit şi jurnalul intim al fiicei dumneavoastră... Apropo, unde e jurnalul, doamnă Sebastian?

— Nu mai există... răspunse ea apăsând pe fiecare silabă. L-am distrus.

Părerea mea era că minte, şi n-am făcut nimic ca să-mi ascund acest gând.

— În ce fel?

— L-am mestecat şi l-am înghiţit, dacă vreţi neapărat să ştiţi... Şi acum, vă rog să mă scuzaţi. Mă doare rău capul.

Se dădu într-o parte ca să mă lase să ies şi încuie uşa. Am remarcat că broasca era nouă.

— Cine a avut ideea să schimbe broasca?

— Sandy. De câteva luni simţea nevoia unei şi mai mari intimităţi. Cu toate că nu abuza deloc.

Se îndreptă spre camera ei şi închise uşa. L-am regăsit pe Sebastian în bucătărie, în faţa altei ceşti de cafea. Se bărbierise, îşi pieptănase părul creţ, îşi pusese o cravată şi îmbrăcase o haină.

— Mai vreţi puţină cafea?

— Nu, mulţumesc. (Am scos un carneţel negru şi m-am aşezat lângă el.) Mi-l puteţi descrie pe acest Davy?

— Un golan tânăr, dacă vreţi să ştiţi părerea mea.

— Nu toţi golanii tineri arată la fel. Talia aproximativă?

— Ca mine. În jur de un metru optzeci.

— Greutatea?

— E voinic. S-ar putea să aibă vreo sută de chile.

— Fizionomia?

— Nu e urât. Şi, pe lângă asta, aerul ăla tipic de plictis pe care-l au toţi acum.

— Părul?

— Aş zice blond.

— Îl poartă lung?

— Nu, scurt. Probabil că i l-au tăiat la închisoare.

— Ochii albaştri?

— Cred că da.

— Barbă, mustaţă?

— Nu.

— Ce haine purta?

— Uniforma standard. Pantaloni strâmţi cu talie joasă, o cămaşă de un albastru spălăcit şi cizme.

— Cum se exprimă?

— Cu gura, fir-ar să fie!

— Vreau să spun, corect sau nu?

— Nu l-am auzit suficient vorbind ca să-mi pot face, o părere. Era

furios, şi eu la fel.

— Pe scurt, cum l-aţi caracteriza?

— Un amărât. Dar un amărât periculos. (Deodată se întoarse spre mine.) Trebuie neapărat să mă duc la birou. Avem o întrunire importantă în cursul căreia trebuie să stabilim programul publicitar pentru anul viitor. Şi după aceea iau masa cu domnul Kackett.

Înainte de a-l lăsa să plece, i-am cerut să-mi mai descrie o dată maşina fiicei sale. Era un automobil Dart, cumpărat cu un an în urmă, cu două uşi, verde deschis, înregistrat pe numele lui. Nu voia să declar maşina furată. Nu trebuia să vorbesc poliţiei de acest caz.

— Nu ştiţi cum e în meseria noastră. Trebuie să ofer mulţimii o faţadă inatacabilă. Dacă îmi pierd prestigiul, sunt terminat. Încrederea e factorul esenţial în branşa fiduciară.

Plecă la volanul unui Oldsmobile nou-nouţ care, judecând după cotorul carnetului de cecuri, îl costa un fleac de vreo sută douăzeci de dolari pe lună.

3

Câteva clipe mai târziu îi deschideam uşa tinerei Heidi Gensler. Era o adolescentă inocentă al cărei păr blond cădea mlădios pe umerii gingaşi. Părea că nu foloseşte nici un fard şi ducea cu ea o servietă plină cu cărţi.

Se uită la mine cu o privire ezitantă.

— Dumneavoastră sunteţi persoana cu care ar trebui să stau de vorbă?

— Exact. Mă numesc Lew Archer. Intră, domnişoară Gensler.

Doamna Sebastian ieşi din camera ei, acoperită cu un neglijeu roz.

— Haide, intră, micuţa mea, nu-ţi fie frică. Foarte drăguţ din partea ta că ai venit...

Dar Heidi rămânea în antreu, vădit stingherită.

— A... a păţit ceva Sandy?

— Încă nu ştim nimic, micuţa mea Heidi. Am să te rog totuşi să-mi promiţi un lucru. Să nu vorbeşti despre asta nici la şcoală, nici cu ai tăi.

— N-am să spun nimic. Până acum n-am spus nimic.

— Ce vrei să spui cu asta, micuţo?

Heidi îşi muşcă buza de jos.

— Vreau să spun... în fine... Nimic special...

Doamna Sebastian se repezi la ea ca o pasăre roz cu un cap negru.

— Ştiai despre ce era între ea şi băiatul acela?

— N-aveam cum să nu ştiu.

— Şi nu ne-ai spus niciodată nimic? N-ai făcut bine, mica mea Heidi.

Adolescenta stătea să izbucnească în plâns.

— Sandy era prietena mea...

— Bine. Atunci înseamnă că vrei să ne ajuţi să o aducem înapoi acasă teafără şi nevătămată, nu-i aşa?... A fugit cumva cu Davy Spanner?

— Doamnă Sebastian, de ce nu mă lăsaţi să fac eu această anchetă?

Doamna Sebastian mă fulgeră cu privirea. Hotărât lucru, cazul se anunţa aducător de necazuri multe şi bani puţini...

Heidi îşi puse mâna pe braţul meu.

— Aţi putea să mă conduceţi până la şcoală, domnule Archer? Nu am mijloc de locomoţie când Sandy nu e aici.

— Foarte bucuros. Când vrei să pleci?

— Când doriţi. Dacă ajung prea devreme, mai îmi fac din temele pentru a doua zi.

— Sandy te-a dus cu maşina ieri?

— Nu. Am luat autobuzul. Ieri dimineaţă, cam pe la ora asta, mi-a telefonat să-mi spună că nu merge la şcoală.

Doamna Sebastian se aplecă spre ea.

— Ţi-a spus *unde* se duce?

— Nu.

Adolescenta se încruntă stingherită. Dacă ştia ceva, era clar că nu avea de gând să-i spună mamei prietenei sale Sandy.

— Minţi, Heidi.

Tânăra se înroşi la faţă, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu aveţi dreptul să-mi vorbiţi astfel. Nu sunteţi mama mea.

— Haide, am zis eu punând capăt discuţiei. Te duc la şcoală.

Am urcat în maşină şi am coborât colina în direcţia autostrăzii. Heidi îşi aşezase servieta între noi.

— Doamna Sebastian e supărată pe mine. Dar nu are dreptate, zise ea după câteva clipe.

— De ce-ar fi supărată pe tine?

— Pentru tot ce face Sandy... Nu trebuie să fiu considerată eu vinovată pentru că Sandy îmi povesteşte nişte lucruri.

— Nişte lucruri? Ce fel de lucruri?

— Despre Davy. Doar n-o să dau fuga la doamna Sebastian să-i spun tot ce-mi povesteşte Sandy? Nu sunt o pârâcioasă.

— Nu, dar ceea ce faci poate că este mult mai rău.

— Cum aşa? zise ea neîncrezătoare.

— Prietena ta cea mai bună are... necazuri, iar tu nu mişti nici măcar un deget ca s-o ajuţi.

— Şi cum aş putea-o împiedica? Oricum, nu e vorba de genul de „necazuri" la care vă gândiţi.

— Nu am spus că e însărcinată... Asta n-ar fi mare lucru în comparaţie cu tot ce i s-ar putea întâmpla.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ar putea... să moară. Sau să devină brusc o femeie bătrână...

Heidi scoase un mic strigăt înăbuşit.

— Într-un sens... asta i s-a întâmplat lui Sandy. De unde ştiţi?

— Am mai văzut asta şi la alte fete care nu mai voiau să aştepte... Îl cunoşti pe Davy?

Fata ezită puţin înainte de a răspunde.

— Da. Mi l-a prezentat.

— Ce părere ai despre el?

— Are o personalitate interesantă, răspunse ea cu prudenţă. Dar nu cred că are o influenţă bună asupra ei. E dur şi ciudat. Cred că e nebun... Dar Sandy nu. (Tăcu câteva clipe.) Ei i s-a întâmplat o chestie, asta e tot.

— Vorbeşti de aventura ei cu Davy?

— Nu, vorbesc de *celălalt.* În comparaţie cu celălalt, Davy Spanner

nu e un băiat rău...

— De cine vorbeşti?

— N-a vrut să-mi spună cum îl cheamă, nici alte amănunte nu mi-a dat despre el.

— În acest caz, cum poţi să spui că Davy face mai multe parale decât el?

— Nu e greu de ghicit. Sandy e mai fericită decât a fost vreodată. Înainte vorbea tot timpul de sinucidere...

— Când asta?

— Vara trecută, înainte de începerea şcolii. Voia să intre în ocean la Zuma Beach şi să înoate până când o lua apa. Am reuşit s-o fac să se răzgândească.

— Care era motivul acestei disperări? Ceva sentimental?

— Dacă vreţi.

Heidi refuză să-mi spună mai mult. Jurase în mod solemn că va păstra secretul.

— I-ai citit jurnalul, Heidi?

— Nu. Ştiu că ţinea un jurnal, dar nu l-a arătat niciodată nimănui. (Se întoarse deodată spre mine şi îşi trase fusta peste genunchi.) Ce-a păţit Sandy, domnule Archer?

— Nu ştiu. A plecat cu maşina şi nu s-a mai întors de douăzeci şi patru de ore. Cu o seară în urmă, tatăl ei îi întrerupsese momentele pline de tandreţe pe care şi le petrecea cu Davy într-un bar din West Hollywood. O adusese cu forţa acasă şi o încuiase în camera ei.

— Nu e de mirare că a fugit.

— Cu totul întâmplător, Sandy a luat cu ea şi carabina tatălui ei.

— Pentru ce?

— Habar n-am. Dar, după câte am înţeles, Davy are un cazier juridic...

Fata nu răspunse la întrebarea mea implicită. Ajunsesem la poalele colinei şi ne îndreptam spre bulevardul Ventura.

— Staţi o clipă, zise deodată Heidi. Opriţi acolo, în margine.

Am oprit maşina la umbra unui stejar bătrân, care fusese în stare să supravieţuiască construirii autostrăzii şi bulevardului.

— Ştiu unde locuieşte Davy, îmi mărturisi Heidi. Sandy m-a dus o dată la ogeacul lui. (Folosea acest cuvânt vulgar nu fără oarecare mândrie, de parcă ar fi vrut să-mi dovedească că nu mai era o fetiţă.) Locuieşte la reşedinţa Laurel din cartierul Pacific Palisades. Sandy mi-a spus că nu plăteşte chirie pentru că se ocupă de întreţinere şi de piscină...

— Ce s-a întâmplat în ziua în care v-aţi dus la el?

— Nimic. Am stat jos şi am pălăvrăgit.

— Despre ce?

— Despre oameni. Despre felul cum trăiesc. Despre lipsa de

moralitate răspândită peste tot.

I-am propus să o duc la şcoală, dar Heidi m-a asigurat că putea să ia autobuzul.

Am lăsat-o în colţul bulevardului - creatură ingenuă şi puţin cam pierdută în această lume unde viteza şi moralitatea urmează nişte curbe diametral opuse.

4

Am părăsit Sepulveda în dreptul bulevardului Sunset, am mers spre sud până în cartierul afacerilor din Pacific Palisades, apoi am făcut la stânga pe Chautauqua. Reşedinţa Laurel se afla pe Elder Street, o stradă înclinată care cobora în pantă domoală spre ocean.

Era una din casele cele mai mici care se construiseră recent în cartier. Mi-am oprit maşina lângă trotuar şi am intrat în curte.

Apa piscinei scânteia în lumina soarelui. Arbuştii din grădină erau tunşi cu grijă, iar florile purpurii de hibiscus contrastau plăcut cu frunzele verzi.

O femeie potrivită cu acel decor ieşi dintr-unul din apartamentele de la parter. Sub capotul viu colorat, portocaliu pe fond negru, corpul ei se ondula ca cel al unei femei care se ştia observată. Părul vopsit roşu adăuga o notă de vulgaritate feţei frumoase. Avea nişte picioare bronzate şi bine făcute şi era desculţă.

Cu o voce plăcută, femeia cu picioarele goale mă întrebă despre scopul vizitei mele.

— Sunteţi proprietara?

— Exact, sunt doamna Smith. Dar deocamdată nu am nimic liber.

M-am prezentat.

— Aş vrea să vă pun câteva întrebări, dacă asta nu vă deranjează prea tare.

— Despre ce?

— Despre unul dintre angajaţii dumneavoastră, Davy Spanner.

— N-aţi putea să-l mai lăsaţi şi-n pace? replică ea imediat bănuitoare.

— N-am mai dat niciodată ochii cu el, i-am atras eu atenţia.

— Nu, dar sunteţi de la poliţie. Dacă o să-l tot hăituiţi aşa, până la urmă o să-l aduceţi la capătul răbdărilor. Poate că asta vreţi?

— Nu. Şi nu sunt de la poliţie.

— Atunci sunteţi unul dintre cei care se ocupă de libertatea supravegheată. Pentru mine e acelaşi lucru... Davy Spanner e un băiat de treabă. Ce aveţi cu el?

— Doar să-i pun câteva întrebări.

— Atunci puneţi-mi-le mie.

— De acord. O cunoaşteţi pe Sandy Sebastian?

— Da. E o puştoaică drăguţă.

— E aici?

— Locuieşte la părinţii ei, undeva prin vale.

— De ieri dimineaţă nu s-a mai întors acasă. A venit cumva aici?

— Nu cred.

— Dar Davy?

— Încă nu l-am văzut în dimineaţa asta. Abia m-am sculat.

— Sunt detectiv particular şi tatăl fetei a făcut apel la serviciile mele. Cred că ar fi mai bine pentru dumneavoastră să mă lăsaţi să vorbesc cu Davy.

— Mă duc să-i vorbesc chiar eu. Nu e nevoie să-l faceţi să fugă.

Mă însoţi până la un mic apartament care dădea spre partea din spate a clădirii, de lângă intrarea garajelor. Pe o carte de vizită prinsă pe uşă se putea citi „David Spanner" şi mi-am dat seama imediat că numele fusese scris de aceeaşi mână care scrisese versurile căzute din cartea aflată în cameră la Sandy...

Doamna Smith bătu încet la uşă şi, neprimind răspuns strigă:

— Davy?

Am auzit în spatele uşii vocile unui băiat şi al unei fete. Inima a început să-mi bată cu putere fără nici un motiv. Câţiva paşi uşori şi uşa se deschise.

Davy nu era mai înalt decât mine, dar era atât de voinic încât umplea tot cadrul uşii. Sub tricoul negru se putea vedea mişcarea muşchilor. Părul blond şi faţa îţi creau impresia de ceva neterminat. Soarele îl făcu să-şi închidă pe jumătate ochii.

— Aveţi treabă cu mine?

— Iubita ta e aici, Davy?

Mi s-a părut că disting în tonul doamnei Smith o nuanţă de gelozie.

— Şi ce?

— Acest om spune că a dispărut.

— N-a dispărut, pentru că se află aici. (Spuse asta cu o voce neutră, de parcă n-ar fi vrut să-şi dezvăluie sentimentele.) Cu siguranţă că tatăl ei v-a trimis, adăugă el adresându-mi-se mie de data asta.

— Întocmai.

— Ei bine, duceţi-vă şi spuneţi-i că ne aflăm în a doua jumătate a secolului XX. Pe vremuri, părinţii poate că aveau spor să-şi încuie fetele în casă, dar chestia asta nu mai ţine de un car de vreme. Duceţi-vă şi spuneţi-i asta din partea mea babacului ei!

— Domnul Sebastian nu e un om bătrân. Dar a început tare mult să arate ca un bătrân în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Cu atât mai bine. Sper să plesnească cât mai repede. Şi Sandy speră la fel.

— Pot să-i vorbesc?

— Vă dau exact un minut... Lasă-ne singuri un moment, adăugă el adresându-se proprietăresei.

Ne vorbea cu un ton autoritar care aproape că făcea parte dintr-o psihoză. Fără îndoială că femeia îşi dădu seama de asta, căci se îndepărtă fără să discute. În timp ce doamna Smith se ducea să se aşeze pe marginea piscinei, m-am întrebat care să fie natura exactă a

relaţiilor dintre ei.

Fără să se mişte din cadrul uşii, tânărul se întoarse şi strigă:

— Sandy! Ia vino o clipă.

Fata veni până la uşă, cu ochii ascunşi în spatele unor ochelari negri care anulau orice expresie a feţei. Ca şi Davy, Sandy purta şi ea un tricou negru. Aplecată peste el, îşi oferea corpul cu acea lipsă totală de pudoare de care sunt capabile numai fetele foarte tinere. Avea faţa palidă şi abia mişca buzele atunci când vorbea.

— Cred că nu vă cunosc.

— Mama ta m-a trimis...

— Ca să mă aduceţi înapoi acasă?

— Bineînţeles, părinţii tăi ar vrea să ştie ce proiecte ai. Dacă totuşi ai aşa ceva.

— Ei bine, spune-le că nu pierd nimic dacă mai aşteaptă.

Nu părea furioasă în sensul obişnuit al cuvântului. În spatele ochelarilor fumurii, ochii ei păreau că privesc mai curând la Davy decât la mine.

Un fel de pasiune părea să le unească pe cele două fiinţe, dar din ea se degaja un miros de pucioasă, ca de la un foc aprins într-un loc nepotrivit de nişte copii care se joacă cu chibriturile...

— Mama ta e foarte nefericită pentru că ai plecat de-acasă, am zis eu neştiind ce argument să întrebuinţez.

— Ei bine, încă o să mai fie.

— E o ameninţare?

— Bineînţeles. Şi ăsta nu e decât începutul, ascultaţi la mine.

Davy îi impuse tăcerea cu un semn din cap.

— Nici o vorbă. Minutul a trecut, zise el uitându-se ostentativ la ceasul de la mână. La revedere.

— Am să-ţi cer să-mi mai acorzi unul, adică două... Poate eşti de acord să-ţi scoţi ochelarii, domnişoară Sebastian, ca să-ţi pot vedea faţa...

Îşi ridică ochelarii cu amândouă mâinile. Avea o privire febrilă şi tulbure.

— Puneţi-i la loc, îi ordonă Davy.

Ea îl ascultă.

— Eu dau ordine aici, rândunica mea, nimeni altul. (Se întoarse spre mine.) Iar dumneata într-un minut să nu mai fii aici. E un ordin.

— Eşti încă prea tânăr, băiete, ca să dai ordine oricui. Iar de aici nu plec decât împreună cu domnişoara Sebastian.

— Ah, aşa crezi? (O împinse pe fată înăuntru şi închise uşa.) N-o să mai pună piciorul în închisoarea aia.

— Şi totuşi ar fi mai bine pentru ea decât să se compromită cu un psihopat de soiul tău.

— Nu sunt un psihopat!

Ca o dovadă a afirmaţiilor sale, tânărul încercă să mă lovească cu dreapta, lovitură pe care am reuşit să o eschivez. Dar aproape imediat urmă un croşeu de stânga care mă lovi într-o parte a gâtului. Am căzut pe spate în grădină, în timp ce mi se părea că cerul se răstoarnă peste mine. Mi-am agăţat tocul de bordura de ciment a piscinei şi partea din spate a capului meu a intrat cu brutalitate în contact cu betonul.

Silueta lui Davy îmi acoperi deodată cerul. Îmi trase două lovituri de picior în şale. Am reuşit să mă ridic în picioare şi m-am dus la el. Dar a te măsura cu el ori cu un urs, tot una era. Mă ridică pur şi simplu de la pământ.

— Gata, Davy, potoleşte-te! zise doamna Smith, cu tonul cu care s-ar fi adresat unui animal încă pe jumătate sălbatic. Vrei să te întorci la închisoare?

Tânărul încremeni, strângându-mă totuşi mai departe, gata să-mi taie răsuflarea. Roşcata se îndreptă spre un robinet la care era fixat un furtun şi îndreptă jetul de apă spre Davy. O parte din apă mă stropi pe mine.

— Dă-i drumul!

Davy mă lăsă să cad din braţele lui.

— Iar tu ai face mai bine s-o ştergi, provocatorule! adăugă ea la adresa mea.

Era insultă cu ultragiu, dar i-am dat totuşi ascultare. N-am plecat prea departe: până la cotitură unde-mi lăsasem maşina. Am dat ocol grupului de case şi mi-am oprit din nou maşina pe aceeaşi stradă în pantă, dar ceva mai sus de reşedinţa Laurel. De aici nu puteam să urmăresc ce se petrece în curte, dar era foarte vizibilă intrarea garajului.

Am aşteptat aşa vreo jumătate de oră. Orgoliul meu rănit începea să se potolească, dar nu la fel stăteau lucrurile şi cu spatele, care mă durea rău de tot.

Strada respectivă purta numele de Los Baños. Era o stradă rezidenţială. De o parte şi de alta a ei se etajau proprietăţi recent construite pe flancul colinei. Fiecare se străduia să fie diferită de celelalte. Astfel, faţada celei care se afla chiar în faţa mea, de cealaltă parte a drumului, şi avea perdelele lăsate, era împodobită cu o bucată de stâncă vulcanică de trei metri. Pe alee staţiona un automobil Couguar.

Un bărbat cu o haină scurtă de piele ieşi din casă, deschise portbagajul maşinii şi scoase de acolo un disc mic şi plat care avu darul să-mi trezească atenţia. Ai fi zis că e o bandă de înregistrat. Bărbatul remarcă interesul meu şi băgă obiectul în buzunarul hainei.

Apoi, brusc, traversă strada în direcţia mea. Era un tip masiv, cu o chelie pătată. Avea o faţă moale şi zâmbitoare, iar ochii mici, vioi şi duri luceau ca nişte pietre preţioase într-o strachină de smântână.

— Locuiţi pe-aici? mă întrebă el.

— Să zicem că... mă documentez...

— Nouă pe-aici nu ne plac spionii. Te sfătuiesc s-o ştergi.

Nevrând să atrag atenţia, i-am dat ascultare, nu mai înainte de a-mi întipări în memorie numărul maşinii, cât şi cel al casei: 702.

De data asta şansa mi-a surâs. Abia demarasem când o maşină mică de un verde deschis ieşi cu spatele din garajul reşedinţei Laurel. În timp ce cobora colina în direcţia şoselei de pe malul oceanului, am văzut că Sandy conducea şi că Davy stătea pe scaunul de lângă ea. M-am ţinut după ei. Au făcut la dreapta în dreptul autostrăzii, au trecut pe galben la semaforul de la capătul bulevardului Sunset şi m-au lăsat la semaforul roşu.

Am gonit până la Malibu, încercând să le dau de urmă. Dar norocul mă părăsise. Nu-mi mai rămânea decât să mă întorc la reşedinţa Laurel.

5

Cartonaşul de pe uşa apartamentului cu numărul unu arăta că acolo locuieşte „Doamna Laurel Smith”. Femeia întredeschise uşa reţinută de un lanţ şi bombăni:

— L-ai făcut să fugă. Poţi să fii mulţumit.

— Vrei să spui că au plecat definitiv?

— N-am nimic să-ţi spun.

— Greşeşti. Dacă Davy Spanner se află în libertate supravegheată, faptul că m-a atacat îl pune într-o situaţie rea de tot.

— Dumneata ai căutat-o.

— Totul depinde din ce unghi priveşti lucrurile. E clar că ţii cu Davy. În cazul ăsta ai face mai bine să cooperezi cu mine.

Se gândi câteva clipe.

— Ce înţelegi prin „cooperare”?

— Pe mine fata mă interesează. Dacă voi putea s-o duc înapoi la ea acasă în stare bună şi destul de repede, voi şterge cu buretele incidentul avut cu Davy. Dacă nu...

Femeia desfăcu lanţul de la uşă.

— Bine. Intră. E cam dezordine aici, dar trebuie să recunoaştem că şi dumneata te pricepi s-o creezi...

Spusese totul zâmbind în colţul gurii. Presupun că şi-ar fi arătat bucuroasă faţă de mine furia, dar deja făcuse şi văzuse o sumedenie de chestii în viaţa ei... Una din plăcerile la care se deda, printre altele, judecând după răsuflare, era alcoolul...

Pendula de pe cămin arăta orele zece şi jumătate. Încăperea, plină de mobile, obiecte de proastă calitate şi reviste, dădea o impresie de provizoriu, ca acele săli de aşteptare unde nu reuşeşti niciodată să te destinzi complet, de teamă ca dentistul - sau psihiatrul - te va chema dintr-un minut în altul.

Într-un colţ al camerei, un televizor funcţiona cu sunetul oprit. Laurel Smith zise în chip de scuză:

— Nu obişnuiesc să mă uit la televizor. Dar închipuie-ţi că acum două săptămâni am câştigat acest aparat la un concurs...

— Ce fel de concurs?

— Un concurs telefonic. Cineva m-a sunat şi m-a întrebat care e capitala Californiei. Am răspuns „Sacramento” şi mi s-a spus că am câştigat un televizor portativ. Simplu ca bună ziua. Am crezut că e o glumă, dar după o oră mi-au adus televizorul...

Am închis aparatul şi ne-am aşezat unul în faţa celuilalt la fiecare extremitate a canapelei.

Pe gheridonul dintre noi se afla un pahar aburit. În spate, ferestrele

mari reflectau cerul senin şi oceanul albastru.

— Aş vrea să ştiu câte ceva despre Davy.

— Nu e mare lucru de spus. L-am angajat acum două luni ca să se ocupe de întreţinere. Avea nevoie de o slujbă cu program redus pentru că la începutul anului viitor vrea să intre la *junior college*[1]. Nu s-ar zice după felul cum s-a comportat în dimineaţa asta, dar e un băiat ambiţios...

— Când l-aţi angajat aţi ştiut că făcuse puşcărie?

— Sigur că ştiam. De asta m-a şi interesat cazul lui. Şi eu am avut partea mea de necazuri...

— Necazuri cu poliţia?

— N-am spus asta... Dar nu despre mine vorbim, nu? Să zicem că am avut puţin noroc cu plasamentele imobiliare şi că încerc să-i fac şi pe alţii să profite puţin de asta. De aceea i-am dat de lucru lui Davy.

— Aţi avut ocazia să staţi mai mult de vorbă cu el?

Femeia râse scurt.

— Cum să nu! Ba chiar e greu să-l mai opreşti când se porneşte să vorbească.

— Despre ce?

— Despre orice. Dar cel mai mult îi place să povestească cum merge ţara spre pierzanie. Şi poate că are dreptate...

— Părerea mea este că băiatului ăsta îi place să se asculte vorbind.

— Nu-i adevărat! se zborşi ea agresivă. E un băiat cât se poate de serios; vrea să devină om şi să facă ceva util.

— Vă spune basme, doamnă Smith.

— Nu, făcu ea scuturând din cap. Dar s-ar putea să se încânte singur, asta da. Are şi el problemele lui, sărmanul... Am stat de vorbă cu poliţistul însărcinat cu supravegherea lui...

— Cine e?

— I-am uitat numele... (Se îndreptă spre cartea de telefon şi consultă partea administrativă.) Domnul Belsize. Îl cunoşti?

— Puţin. E un tip cumsecade.

Laurel Smith veni să-şi reia locul pe canapea.

— Domnul Belsize a recunoscut că a riscat cerând ca Davy să beneficieze de libertate supravegheată. Iar eu i-am spus că şi eu sunt de acord să risc cu acest băiat.

— De ce?

— Nu poţi trăi mereu ca un egoist. (Un zâmbet brusc îi luminã faţa.) Şi am dat peste un tip tare ciudat, nu crezi?

— Asta e şi impresia mea... Belsize v-a spus de ce suferă Davy?

— Cred că de tulburări afective. Când îl apucă, are impresia că toată lumea are ceva cu el. Chiar şi eu. Şi totuşi nu a ridicat niciodată mâna la mine. Nici la altcineva până în dimineaţa asta.

— După cunoştinţa dumneavoastră...

— Ştiu că în trecut a avut necazuri, admise ea. Dar nu-l acuz niciodată. Nu-ţi închipui prin ce-a trecut, bietul de el... Orfelinate, luat de milă prin casele altora, şi bătăile... N-a ştiut niciodată cum e să ai casa ta, un tată, o mamă...

— Până când va afla, se joacă de-a tata şi de-a mama cu o fată tânără. Trebuie s-o aducă înapoi acasă dacă nu vrea ca părinţii fetei să-l bage la răcoare pentru ani buni de-aici încolo.

Femeia îşi apăsă mâna pe piept.

— Nu putem lăsa să se întâmple aşa ceva, nu?

— Unde a putut s-o ducă, doamnă Smith?

— Habar n-am.

Îşi scărpină părul vopsit cu vârful degetelor, apoi se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Văzută astfel din spate, ai fi zis că e o odaliscă în bătaia luminii.

— A mai adus-o până acum aici? am întrebat eu.

— A adus-o acum două săptămâni, ca să mi-o prezinte.

— Aveau de gând să se căsătorească?

— Nu cred. Sunt prea tineri. Sunt sigură că Davy vrea mai întâi să-şi termine studiile. Vrea să fie medic, sau avocat.

— Să zică mersi dacă nu ajunge la închisoare.

Femeia se întoarse spre mine frângându-şi mâinile.

— Ce-aş putea să fac?

— Aş vrea să-i cercetez camera.

Laurel Smith păstră un moment de tăcere, cu ochii ţintă la mine, de parcă i-ar fi fost greu să aibă încredere într-un bărbat. În cele din urmă îşi luă trusa de chei care zăngăneau ca o brăţară mare plină de brelocuri. Cartonaşul de pe uşa lui Davy dispăruse, dovedind astfel că plecarea lui era definitivă.

Cele două canapele, aşezate în unghi drept într-un colţ al camerei, erau răvăşite.

— Mă întreb dacă s-au culcat amândoi... zise ea.

— Presupun că da.

Am deschis dulapul de haine. Era gol.

— De fapt, nu avea cine ştie ce haine, admise ea. Un singur lucru îl interesa: maşinile. Dar, fiind în regim de libertate supravegheată, nu avea dreptul să conducă. Cred că e unul dintre motivele care l-au împins spre această fată... Faptul că are o maşină...

...şi tatăl ei o carabină. Care acum a ajuns în posesia lui Davy.

Femeia se întoarse brusc pe loc.

— Asta nu mi-ai spus.

— Ce importanţă ar putea avea?

— Ar putea să tragă în cineva...

— Vă gândiţi la cineva anume?

— Oh! nu cunoaşte pe *nimeni*.

— Cu atât mai bine.

Scotocind prin cameră, am descoperit câteva resturi în frigider şi vreo două cărţi pe biroul de lângă fereastră. Cam puţin.

Deodată am observat, prinsă în pioneze deasupra biroului, o listă cu zece reguli de comportare, scrise de mâna lui Davy:

1. Nu vei conduce maşina.
2. Nu vei bea băuturi alcoolice.
3. Nu-ţi vei pierde nopţile: noaptea îţi e nefastă.
4. Nu vei frecventa barurile dubioase.
5. Nu te vei împrieteni fără să te informezi asupra noilor prieteni.
6. Nu vei spune cuvinte urâte.
7. Nu vei folosi prescurtări sau termeni vulgari.
8. Nu-ţi vei pierde timpul gândindu-te la trecut.
9. Nu vei lovi pe nimeni.
10. Nu te vei înfuria, dacă nu vrei să-ţi faci duşmani.

— Vezi bine că băiatul ăsta e plin de intenţii bune, zise Laurel, care citise pe deasupra umărului meu.

— Ţineţi mult la el, nu?

— Şi dumneata ai ţine dacă l-ai cunoaşte mai bine.

— S-ar putea.

Am scotocit prin birou. Era gol. Doar pe fundul sertarului de jos zăcea o foaie de hârtie. Am întins-o pe birou. Era planul unei proprietăţi mari, desenat grosolan cu cerneală, pe care o mână de adolescent însemnase, cu un scris încă neformat: „clădirea principală”, „garaj cu apartamentul lui L”, „lac artificial şi dig”, „drum venind dinspre autostradă” şi „poartă de fier închisă”.

Am arătat schiţa doamnei Smith.

— Planul ăsta vă spune ceva?

— Absolut nimic, zise ea, deşi privirea îi deveni deodată mult mai atentă.

— Se pare că au luat la ochi o proprietate.

— Doar dacă nu e cumva o mâzgăleală fără importanţă.

— Dimpotrivă, e foarte importantă.

Am strâns planul şi l-am băgat în buzunarul interior al hainei.

— Ce vei face cu asta? întrebă ea.

— Voi încerca să găsesc locul cu pricina... Dacă cunoaşteţi această proprietate, aţi putea să mă scutiţi de multe eforturi.

— N-o cunosc, făcu ea tăios. Şi acum, dacă ai terminat, am treabă.

A rămas lângă uşă până când am ieşit afară. I-am mulţumit. Femeia dădu din cap cu un aer întunecat.

— Ascultă, zise ea în cele din urmă, cât vrei ca să-i dai pace lui Davy? Ca să uităm totul.

— Nu pot...

— Ba da, poţi. Vei căpăta cinci sute de dolari.

— Nu.

— O mie. O mie de dolari în bancnote, neimpozabili.

— Să nu mai vorbim despre asta.

— O mie de dolari... şi pe mine, ca să atârne mai tare la cântar... Să ştii că goală arăt mult mai bine...

Îşi frecă sânii de braţul meu, ceea ce nu făcu decât să mă doară şi mai rău şalele.

— Mulţumesc pentru cadou, dar nu pot să accept. Aţi uitat, se pare, că a răpit o minoră...

— S-o ia dracu, şi pe dumneata cu ea în braţe!

Plecă spre apartamentul ei legănându-şi cheile.

Am intrat în garaj. Lângă peretele din fund, în penumbră, am zărit un banc plin cu scule: ciocane, şurubelniţe, cleşti, chei engleze şi un bomfaier. De banc era fixată o menghină mică. Dedesubt, pe podeaua de ciment, printre rumeguş, străluceau mici aşchii de metal proaspăt tăiate...

În mintea mea s-a făcut o asociaţie de idei destul de curioasă. Asta m-a făcut să-mi continui cercetările şi, până la urmă, am găsit în podul garajului, înfăşurate într-un prosop de baie murdar şi o bucată de covor, cele două ţevi şi patul carabinei pe care Davy le tăiase.

Am simţit deodată un fel de rău, aşa cum simţi în faţa resturilor unei amputări grave.

6

Am pus resturile mutilate ale carabinei în portbagajul maşinii şi m-am dus la biroul meu de pe Sunset, de unde l-am sunat pe Jake Belsize.

Belsize îşi amintea de mine. Se arătă imediat de acord să luăm masa împreună într-un restaurant din cartierul South Broadway, destul de aproape de biroul lui.

Mă aştepta într-unul din separeuri. Nu-l mai văzusem pe Jake de câţiva ani. Aproape că albise de tot şi, în jurul gurii, nişte riduri adânci aminteau de acele suprafeţe de argilă fisurate din jurul puţurilor de apă din deşert.

„Meniul de afaceri" de un dolar s-a dovedit a fi un sandviş cu carne de vită caldă servită cu cartofi prăjiţi şi o cafea. După ce chelneriţa luă comanda, Jake mă întrebă, cu o voce care răsună mai tare decât vacarmul din restaurant:

— N-ai fost prea explicit la telefon. Ce-a făcut iar Davy?

— Acte de violenţă calificate. Mi-a burduşit şalele cu lovituri de picior.

Jake făcea parte dintre acei oameni cumsecade care nu pot să nu pună totul la inimă.

— Doar n-ai să depui plângere împotriva lui? zise el alarmat.

— Aş putea s-o fac. Dar s-a făcut vinovat şi de alte delicte mult mai grave. Nu pot să dau nume pentru că nu vrea clientul meu. Fiica lui, elevă de liceu, n-a mai dat pe-acasă de o zi şi-o noapte... O noapte pe care a petrecut-o cu Davy, în apartamentul lui.

— Acum unde sunt?

— Când i-am pierdut din vedere, erau în maşina fetei, pe autostrada de pe marginea oceanului, şi se îndreptau spre Malibu.

— Câţi ani are fata?

— Şaptesprezece. N-am văzut-o decât două minute dar pare o fată ca lumea. S-ar părea că e a doua ei experienţă sexuală. Prima era s-o împingă la sinucidere, după spusele unei prietene de-a ei. De data asta ar putea să fie şi mai rău. S-ar putea să mă înşel, dar impresia mea e că această fată şi Davy vor să vadă dacă sunt în stare să comită un act dintre cele mai grave.

— La ce gen de delict te gândeşti?

— Tu trebuie să-mi spui asta. Davy e omul tău.

— Uite cum o iei! Nu pot să fiu umbra lui. Mai am încă o sută cincizeci ca el de supravegheat.

— Nimeni nu se gândeşte să-ţi aducă vreo vină. Nu-ţi cer decât părerea ta profesională despre Davy. Îţi dă impresia că ar putea să

atenteze la viaţa aproapelui său?

— Până acum n-a mai făcut asta, dar e în stare. E un paranoic. Când se simte ameninţat, sau respins, nu se mai poate stăpâni. Într-o zi, în biroul meu, chiar a sărit la mine. Totuşi mi-am menţinut cererea de a fi pus în libertate supravegheată.

— S-ar zice că eşti foarte încrezător!

Chelneriţa ne-a adus comanda şi am început să mănânc. Belsize însă s-a mulţumit să ciugulească puţin, de parcă tot ce-i spusesem i-ar fi tăiat pofta de mâncare. Până la urmă şi-a împins într-o parte farfuria.

— Ce vrei exact de la mine? întrebă el.

— Să mai răspunzi la câteva întrebări. Dacă ai o părere aşa de bună despre Davy, de ce l-ai lăsat să fie condamnat la şase luni de închisoare?

— Pentru că era necesar, pentru binele lui. Fura maşini, aşa, instinctiv, probabil de ani de zile.

— Pentru a le revinde?

— Nu. Doar le „împrumuta". A recunoscut că a făcut deja turul statului cu ultimile. Mi-a spus că era în căutarea părinţilor lui, a *adevăraţilor* lui părinţi, l-am crezut. Asta m-a costat trimiterea lui la închisoare, dar am crezut că şase luni de viaţă normală, organizată, îi va da o şansă să se potolească, să devină adult...

— Rezultatul ţi-a justificat speranţele?

— Într-un sens, da. Şi-a terminat studiile secundare şi a citit enorm. Mai are însă multe probleme de rezolvat.

— Probleme psihologice?

— E un băiat care nu a avut niciodată nimic sau pe cineva care să-i aparţină în exclusivitate, rezumă Belsize. Am crezut că un psihiatru ar putea să-l ajute, dar cel care l-a examinat nu mi-a dat nici o speranţă.

— Pentru că e mai mult sau mai puţin psihopat, nu-i aşa?

— Nu am obiceiul să trec cu fermitate tinerii în nişte categorii prea precise. Adolescenţa lor e bântuită uneori de furtuni. I-am văzut trecând prin toate formele de anomalii psihologice şi devenind, după furtună, diferiţi şi mai buni.

— Asta când n-au devenit diferiţi şi mai răi.

— Eşti cinic, domnule Archer.

— Nu. Eu sunt unul dintre aceia pe care viaţa i-a făcut diferiţi şi mai buni: m-am angajat în tabăra jandarmilor în loc să trec în cea a hoţilor... (Un zâmbet palid încreţi faţa lui Belsize.) Ca să ne întoarcem la Davy, aş vrea să te întreb dacă ai vreo idee despre locul unde s-ar fi putut duce?

— Habar n-am. Ai vorbit cu patroana lui?

— Laurel Smith? Da, am vorbit. Cum l-a cunoscut?

— I-a propus o muncă cu program redus, prin intermediul

serviciilor noastre, când a ieşit de la închisoare. Cam acum vreo două luni.

— Îl cunoştea dinainte?

— Nu cred. Părerea mea e că această persoană vrea pur şi simplu să-i ajute pe oameni, pentru că aşa e firea ei. De altfel, am impresia că şi ea ar fi avut pe vremuri unele necazuri.

— Ce te face să crezi asta?

— Am primit o cerere de informaţii în privinţa ei, de la biroul şerifului din Santa Teresa. Cam chiar în momentul când Davy ieşea din închisoare.

— O cerere oficială?

— Semi-oficială. Unul dintre oamenii şerifului, un tip pe nume Fleischer, a venit la mine la birou. Voia să-i dau toate informaţiile posibile despre Laurel Smith şi despre Davy. Nu i-am spus mare lucru. La drept vorbind, nu mi-a părut prea simpatic, şi a refuzat să-mi spună pentru ce avea nevoie de aceste informaţii.

— Ai căutat să vezi dacă nu cumva Laurel Smith are cazier juridic?

— Nu mi s-a părut necesar.

— Eu în locul dumitale aş face-o... Unde locuia Davy înainte de a ajunge la închisoare?

— Timp de un an-doi a trăit singur, după ce şi-a abandonat studiile. Vara trăia pe plajă, iarna meşterea câte ceva pe ici, pe colo...

— Şi mai înainte?

— Trăia la părinţii lui adoptivi. Domnul şi doamna Edward Spanner. De altfel a luat numele lor.

— Unde aş putea găsi familia Spanner?

— Locuieşte la West Los Angeles. Vei găsi adresa în cartea de telefon.

Chelneriţa ne aduse nota de plată şi Belsize se ridică să plece.

7

Clădirea companiei Centennial Savings îşi ridica cu semeţie spre cer turnul de sticlă şi aluminiu de unsprezece etaje. Un ascensor mă urcă până la primul etaj, unde se afla biroul lui Sebastian.

O secretară cu ochi violeţi mă informă că domnul Sebastian avea să mă primească „dar, adăugă ea cu un ton important, deocamdată e cu el domnul Stephen Hackett".

— Marele patron în persoană?

Secretara se încruntă şi îmi impuse tăcerea.

— Domnul Hackett şi domnul Sebastian tocmai au luat masa împreună. Dar ţine neapărat să fie incognito. Abia azi l-am văzut a doua oară.

M-am aşezat pe o canapea situată lângă perete. Tânăra îşi părăsi brusc maşina de scris şi, spre marea mea surpriză, veni să se aşeze lângă mine.

— Sunteţi poliţist, medic, sau ce?

— Ce vă face să credeţi că aş putea fi aşa ceva?

— Felul în care domnul Sebastian vorbeşte de dumneavoastră lasă impresia că e foarte doritor să vă vadă.

— V-a spus de ce?

— Nu, dar în dimineaţa asta l-am auzit plângând. În general domnul Sebastian trece drept un domn mai curând rece. Şi totuşi plângea. Am intrat şi l-am întrebat dacă pot să fac ceva pentru el. Mi-a răspuns că nu, că fata lui e foarte bolnavă... Ce boală are? m-a întrebat ea dându-se lângă mine şi pironindu-şi privirea în ochii mei.

Nu am avut timp să emit vreun diagnostic. Un zgomot uşor de paşi se auzi dinspre uşa biroului, iar când Sebastian deschise uşa, secretara îşi reluase deja locul în spatele maşinii de scris, la fel de nemişcată ca o statuie.

Stephen Hackett era un bărbat îngrijit de vreo patruzeci de ani, oricum mai tânăr decât m-aş fi, aşteptat. Corpul lui masiv datora mult talentului croitorului său. Îmi aruncă în trecere o privire plină de dispreţ.

Sebastian părea dezolat că îl vede plecând şi încercă să-l conducă până la ascensor. Dar Hackett dădu repede mâna cu el şi zise:

— La revedere. Continuă tot aşa.

Sebastian veni spre mine cu o privire strălucitoare şi pierdută în vise.

— Era domnul Hackett. I-a plăcut enorm programul meu publicitar.

Mă pofti în biroul lui şi închise uşa. Era o încăpere pe colţ, care

dădea atât spre bulevard cât şi spre parcare. Am aruncat o privire pe fereastră şi l-am văzut pe Stephen Hackett sărind pe deasupra portierei unei maşini sport de culoare roşie şi îndepărtându-se.

— E un sportiv extraordinar, zise Sebastian încântat la culme.

Această adoraţie tâmpă avu darul să mă enerveze.

— Asta e tot ce ştie să facă?

— Se ocupă de beneficii, fireşte. Dar nu vrea să-şi complice viaţa cu probleme de gestiune.

— De unde are banii?

— A moştenit o adevărată avere de la tatăl lui. Mark Hackett a fost unul dintre acei mari magnaţi ai petrolului pe care i-a văzut Texasul.

Sebastian se aşeză la biroul lui, pe care se afla o fotografie cu Sandy şi alta a nevestei lui şi un teanc de proiecte publicitare. Cel de deasupra proclama în caractere gotice: „*Respectăm banii celorlalţi aşa cum îi respectăm pe ai noştri*". Aveam ceva mai multă simpatie pentru Sebastian de când aflasem că acel cap frumos al lui cu păr creţ era în stare să plângă.

— Am vorbit cu fiica dumneavoastră acum câteva ore.

— Serios? Cum se simte?

— Fizic, foarte bine. Mental, nu ştiu ce să zic.

— Unde aţi văzut-o?

— În apartamentul iubitului ei. Nu părea deloc hotărâtă să se întoarcă acasă. Pare tare supărată pe părinţii ei.

Sebastian luă fotografia fetei sale de pe birou şi o examină de parcă ar fi sperat să găsească în ea un răspuns.

— Puştoaica asta a fost totdeauna leşinată după mine, zise el în cele din urmă. Am fost nişte adevăraţi prieteni până vara trecută.

— Ce s-a întâmplat vara trecută?

— Brusc, a început să nu ne mai sufere, pe mine şi pe mama ei. Practic, nu mai vorbeşte cu noi decât atunci când se înfurie şi ne face cum îi vine la gură.

— După câte am înţeles, vara trecută a avut o experienţă amoroasă.

— O experienţă amoroasă? Imposibil la vârsta ei!

— O experienţă care nu s-ar fi sfârşit prea bine.

— Cu cine?

— Speram să-mi puteţi spune *dumneavoastră* asta!

— Vreţi să spuneţi că ar fi avut relaţii sexuale cu un bărbat?

— În privinţa asta nu poate fi nici o îndoială... Dar nu vă lăsaţi totuşi prea descurajat.

Pe faţă i se putea citi frica. Puse fotografia fetei pe birou cu faţa în jos, de parcă n-ar fi vrut s-o mai vadă.

Am scos din buzunar planul rudimentar găsit în biroul lui Davy şi l-am întins în faţa lui Sebastian.

— Uitaţi-vă bine la acest plan. Dar mai întâi, recunoaşteţi acest

scris?

— Mi se pare că e scris de Sandy... (Luă planul în mâini şi îl examină mai de-aproape.) Da, acum sunt sigur că e scrisul ei.

— Cunoaşteţi această proprietate, cu lacul artificial?

Sebastian se scărpină în cap.

— S-ar zice că e proprietatea domnului Hackett, spuse el în cele din urmă.

— Unde se află?

— Pe coline, mai sus de Malibu. O proprietate splendidă... Dar nu înţeleg de ce Sandy a simţit nevoia să-i deseneze planul. Aveţi vreo explicaţie în privinţa asta?

— Da. Dar înainte de a vă spune, aş vrea să vă arăt ceva... V-am recuperat carabina, sau cel puţin câteva bucăţi din ea.

— Cum adică aţi recuperat câteva bucăţi?

— Haideţi până în parcare să vi le arăt. N-am vrut să le aduc aici.

Am coborât cu ascensorul şi ne-am îndreptat spre maşina mea. Am deschis portbagajul şi am despachetat patul şi ţevile tăiate.

— Cine a făcut asta? strigă el indignat şi furios.

— Presupun că Davy.

— Vandalul! Carabina asta a costat o sută cincizeci de dolari.

— Măcar de ar fi fost doar vandalism pur... Dar asta înseamnă că Davy are acum la el o carabină cu ţeava tăiată. Dacă faceţi o apropiere între asta şi planul proprietăţii lui Hackett desenat de Sandy...

— Dumnezeule, doar nu vă gândiţi că pregătesc o spargere?

— Cred că s-ar cuveni să-l prevenim pe domnul Hackett despre această eventualitate.

— Nu e posibil... bâigui Sebastian. Nu-mi puteţi cere să-i spun patronului meu că... propria mea fiică...

— Ea a desenat planul. Cunoaşte bine locurile?

— Perfect. Familia Hackett a fost foarte bună cu ea.

— Trebuie deci să-i preveniţi.

— Nu încă... (Aruncă dovezile în portbagaj, unde căzură cu zgomot.) Nimic nu dovedeşte că Sandy şi Davy au de gând să facă ceva rău... De altfel, cu cât mă gândesc mai bine, cu atât mai mult nu mi se pare plauzibil. Nu puteţi totuşi să-mi cereţi să mă duc şi să-i pun în gardă pe cei din familia Hackett, cu riscul de a-mi pierde situaţia... şi pe Sandy cu aceeaşi ocazie.

— Sandy va fi pierdută oricum, dacă prietenul ei va ataca proprietatea lui Hackett. Şi o să vă pierdeţi şi slujba.

Sebastian se uita ţintă la asfaltul dintre picioare şi părea cufundat în gânduri.

— Hackett ţine bani şi bijuterii acasă la el?

— Bani nu cred. Dar nevasta lui are bijuterii şi sunt posesorii unei colecţii de tablouri de mare valoare. Domnul Hackett a stat multă

vreme în Europa pentru achiziţionarea ei... (Sebastian rămase tăcut un moment.) Dacă ar trebui să-i spui lui Hackett, ai putea s-o faci fără s-o amesteci pe Sandy în toată povestea?

— Asta încerc să fac de la început. Dar dumneavoastră păreţi absorbit de alte preocupări... Aşa că batem pasul pe loc. Şi timpul trece...

Sebastian îşi muşcă buza de jos. Îşi ridică ochii spre turnul de sticlă şi metal, de parcă de acolo ar fi putut să-i vină vreo inspiraţie. Dar nu era decât un monument ridicat în cinstea banilor. Se apropie deodată de mine şi mă prinse de braţ.

— Ascultă, Archer... De ce nu te duci chiar dumneata să vorbeşti cu domnul Hackett? Fără să-i spui despre ce e vorba. Fără să aminteşti de mine, nici de Sandy.

— Cum doriţi. Hackett intenţiona să se întoarcă acasă când v-aţi despărţit?

— Da, aşa cred. Îl vei vizita acasă?

— Dacă insistaţi!...

— Şi vei face în aşa fel încât să nu ne amesteci în povestea asta?

— S-ar putea să nu reuşesc... Să nu uităm că Hackett m-a văzut aşteptând sus.

— Îndrugă-i ceva. Spune-i că ţi-a ajuns la urechi informaţia asta şi că ai venit să mi-o aduci la cunoştinţă, ştiind că lucrez pentru societatea lui. Noi doi suntem vechi prieteni, nimic mai mult.

Şi chiar mult mai puţin, mi-am zis eu în gând... Nu i-am promis nimic. Mi-a explicat cum să ajung la proprietatea lui Hackett şi mi-a dat numărul lui de telefon confidenţial.

8

Am telefonat acasă la Hackett de la Malibu. Vocea unei femei, cu accent străin, mi-a răspuns că soţul ei nu se întorsese încă, dar că îl aştepta dintr-un moment în altul. I-am spus că vin din partea lui Sebastian şi ea mi-a răspuns că cineva mă va întâmpina la poarta de la intrare.

Proprietatea nu era decât la trei kilometri de Malibu. O poartă de fier înaltă de trei metri şi deasupra cu sârmă ghimpată oprea accesul pe proprietate. De o parte şi de alta, şi cât puteai vedea cu ochii până dincolo de coline, proprietatea era înconjurată de un gard robust din grilaj cu o tăbliţă pe care scria: **INTRAREA OPRITĂ**.

Omul care mă aştepta la poartă era slab şi părea spaniol. Pantalonii strâmţi şi părul lung îi dădeau un aer tineresc, dezminţit de ochii negri lipsiţi de vârstă. Tipul nu făcu nimic să ascundă revolverul greu vârât la centură, sub haină.

Înainte de a deschide poarta, tipul îmi ceru să-i arăt fotocopia licenţei mele de detectiv.

— Perfect. Totul e în regulă, zise el.

Deschise poarta ca să pot intra cu maşina, apoi o închise cu cheia în timp ce eu îl aşteptam în spatele jeepului.

Urcă în maşina lui şi porni înaintea mea pe aleea asfaltată. Pe măsură ce urcam, aveam impresia că mă aflam în plină pădure. Prepeliţele ţipau în boscheţi în timp ce pe deasupra planau doi vulturi.

Am trecut un pasaj şi am mers pe creasta digului lat de pământ care reţinea apa lacului artificial. Raţe sălbatice şi lişiţe zburătăceau pe apă, iar prin ierburile de pe maluri se ascundeau găinuşele de baltă.

Ghidul meu scoase pistolul şi, fără măcar să oprească jeep-ul, doborî găinuşa de apă cea mai apropiată. Fără îndoială că voia să mă impresioneze. Toate raţele sălbatice îşi luară zborul şi toate găinuşele de apă, cu excepţia uneia singure, se aruncară înspăimântate în apă.

Casa se înălţa pe o ridicătură de teren, la cealaltă extremitate a lacului. Era o construcţie frumoasă, mare şi joasă, care se armoniza perfect cu peisajul.

Doamna Hackett mă aştepta pe terasă, în faţa casei. Purta un costum din lână maro, iar părul lung şi blond era prins într-o coadă suplă lăsată pe ceafă. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani, era drăguţă, durdulie şi foarte blondă.

— Dumneata ai tras? întrebă ea mânioasă, întorcându-se spre bărbatul din jeep.

— Da, am tras într-o găinuşă de apă.

— Ţi-am spus să nu mai faci asta. Se sperie raţele, sălbatice.

— Sunt prea multe găinuşe de apă.

Tânăra femeie păli.

— Nu-ţi permit să-mi răspunzi în felul asta, Lupe.

Bărbatul cu pielea măslinie şi femeia cu tenul transparent ca porţelanul de Dresda se măsurară din priviri. Până la urmă porţelanul ieşi învingător. Lupe se depărtă la volanul maşinii lui şi dispăru într-un garaj.

M-am prezentat. Tânăra femeie se întorsese spre mine dar încă o mai preocupa gândul la Lupe.

— Omul ăsta e recalcitrant. Nici nu ştiu cum să mă mai port cu el. Trăiesc în ţara asta de mai bine de zece ani şi tot nu-i înţeleg pe americani.

Avea un accent din Europa centrală, foarte probabil austriac sau german.

— Ce treabă face Lupe? am întrebat eu.

— Se ocupă de proprietate.

— Singur?

— Nu e chiar atât de muncă pe cât aţi putea crede. Avem un contract cu un serviciu de întreţinere pentru casă şi peluze. Soţului meu nu-i place să se împiedice de servitori. Mie însă îmi lipsesc, pentru că la noi eu am avut totdeauna...

— Adică?

— Adică în Bavaria, făcu ea cu un ton plin de nostalgie. Lângă München... Stephen m-a adus aici acum zece ani, dar nu reuşesc să mă obişnuiesc. În Germania, servitorii se poartă cu respect faţă de stăpânii lor.

— Lupe nu se poartă deloc ca un servitor.

— Nu. De altfel nu e chiar un servitor. Soacra mea a insistat să-l angajăm, iar el ştie asta... (Îmi făcea impresia că era fericită că găsise pe cineva cu care să vorbească.) Dar de ce-mi puneţi toate aceste întrebări?

— Din obişnuinţă. Sunt detectiv particular.

Mă privi imediat cu teamă.

— Stephen a avut un accident? De aceea nu s-a întors încă?

— Sper că nu... Dar cred că aş face mai bine dacă v-aş explica scopul vizitei mele. Pot să iau loc?

— Bineînţeles! Dar să intrăm în casă. Vântul e rece.

Am intrat în urma ei pe o uşă cu geam, am urcat câteva trepte şi am traversat o galerie foarte luminoasă cu pereţii împodobiţi de tablouri. Am recunoscut în trecere un Klee, un Kokoschka şi un Picasso. Nu era de mirare că proprietatea fusese aşa de bine împrejmuită.

Din salon aveai o vedere panoramică spre ocean. În depărtare se zăreau câteva pânze albe, ca nişte fluturi pe un geam albastru.

Doamna Hackett mă invită să iau loc într-un fotoliu auster din

metal şi piele care se dovedi a fi foarte confortabil.

— Cu ce să vă servesc? Un lichior?

Turnă lichiorul în nişte pahare mici şi se aşeză foarte aproape de mine, aproape atingându-mă cu genunchii ei rotunzi.

— Şi acum, ce e cu povestea asta?

I-am explicat - fără să mă întind prea mult - că, în cursul unei anchete, am descoperit unele fapte care m-au făcut să presupun că soţul ei şi ea însăşi ar putea fi victimele unei tentative de furt sau de estorcare de fonduri.

— Dar... din partea cui?

— Nu pot să vă dau nume. Dar cred că aţi face foarte bine să vă păziţi cum trebuie.

Sfatul acesta a fost urmat de un zgomot brusc care semăna cu răpăitul unei mitraliere. În curând îşi făcu apariţia maşina decapotabilă a lui Hackett, mergând de-a lungul lacului în direcţia casei.

— *Ach!* constată doamna Hackett. Vine cu mama lui.

— Nu stă aici?

— Nu, Ruth locuieşte la Bel-Air. Nu suntem nici duşmance dar nici prietene. E prea apropiată de Stephen... Are un bărbat mai tânăr decât fiul ei.

În lipsă de altceva mai bun, s-ar fi zis că reuşisem să câştig încrederea doamnei Hackett.

Soţul ei îşi opri maşina în faţa terasei şi îşi ajută mama să coboare. Femeia părea că are aceeaşi vârstă ca a fiului ei, şi se îmbrăca în consecinţă. Dar dacă Hackett avea patruzeci de ani, mama lui trebuie să fi avut cincizeci şi şase sau cincizeci şi şapte...

Doamna Hackett se duse la fereastră şi îi salută cu un gest lipsit de entuziasm. Apariţia soacrei sale părea să-i fi tăiat toată energia.

Mama mi-a fost prezentată ca fiind doamna Marburg. Femeia mă cercetă cu privirea rece a unei regine a cărei frumuseţe era pe ducă, cântărind calităţile de care aş putea să dau dovadă la aşternut.

Privirea pe care mi-o aruncă fiul ei era la fel de rece şi cercetătoare, deşi preocupările lui păreau a fi de altă natură.

— Nu te-am văzut în biroul lui Keith Sebastian? mă întrebă el.

— Întocmai.

— Şi m-ai urmărit până aici? Aş putea să ştiu pentru ce? Văd că te-ai instalat foarte comod...

Nevasta lui roşi cu un aer vinovat. Mama lui îl certă nu fără o anumită cochetărie:

— Eu ştiu, Stephen, că ţii la intimitatea ta mai mult decât la orice altceva. Dar sunt sigură că acest băiat încântător poate foarte bine să explice cărui fapt se datorează prezenţa lui aici.

— Putem să auzim această explicaţie, domnule?

— Sebastian a insistat să vin.

M-am aşezat din nou în fotoliu şi am repetat versiunea pe care i-o povestisem şi soţiei sale.

Toţi trei au părut foarte uimiţi. Hackett luă o sticlă de whisky şi, fără să ofere şi altcuiva, îşi turnă o porţie zdravănă pe care o bău dintr-o înghiţitură.

Tânăra lui soţie începu să plângă încetişor. Părul i se desprinse şi îi căzu pe umeri. Doamna Marburg se duse lângă ea şi o bătu uşurel pe spate.

— Poate că ar fi bine să ne spui tot ce ştii, sugeră ea în cele din urmă. Cine sunt aceşti oameni? Ce dovadă avem că ei există în realitate?

— Aveţi cuvântul meu...

— De unde să ştiu, mă întrerupse Hackett, că nu cumva vrei să te angajez ca gardă de corp?

— N-am tânjit niciodată să fac pe gorila. De altfel, nimic nu vă obligă să-mi urmaţi sfatul.

Văzând că mă pregăteam să plec, Hackett se răzgândi.

— Nu pleca totuşi aşa de repede, domnule Archer. Fii convins că îţi apreciez iniţiativa. Mai serveşte un pahar.

— Nu, mulţumesc. Unul îmi ajunge... N-aţi primit ameninţări la telefon? Sau scrisori de la persoane care vă cereau bani?

Hackett se întoarse spre nevasta lui şi amândoi dădură negativ din cap.

— Pot să-ţi pun şi eu o întrebare, domnule Archer? Cum ţi-ai dat seama că acest complot e îndreptat împotriva mea... împotriva noastră?

— Suspecţii în cauză au un plan al casei dumitale.

— Al *acestei* case? Sau al cabanei pe care o avem pe plajă?

— Al acestei case. Am crezut că era un motiv suficient ca să vin până aici să vă previn.

— E foarte amabil din partea dumitale, mă asigură Ruth Marburg. (Avea o voce plăcută, răguşită, în care stăruiau cam toate accentele de pe coasta Pacificului.) Cred că ar trebui să-l despăgubim pe domnul Archer pentru deranj.

Hackett îşi scoase portofelul şi trase afară din el o bancnotă de douăzeci de dolari

— Nu, mulţumesc. Cheltuielile mele au fost deja achitate.

— Haide, acceptă! insistă doamna Marburg. Sunt bani câştigaţi cinstit dintr-o exploatare petrolieră.

— Nu, serios.

Hackett se uită la mine surprins. Probabil că de multă vreme nu văzuse pe cineva refuzând o firimiturică din averea lui. Când m-am ridicat să plec, Hackett veni după mine în galerie şi începu să-mi

citeze numele artiştilor reprezentaţi acolo.

— Vă place pictura?

— Mult..

Dar enumerarea lui, însoţită de beneficiile pe care le realizase de pe urma fiecăruia dintie tablourile achiziţionate în cursul ultimilor zece ani, începea să mă plictisească.

— E totuşi ceva ce nu înţeleg în povestea asta, zise el deodată... Ce amestec are Sebastian?

A trebuit să debitez minciuna pe care speram că o voi putea evita.

— Ştiam că Sebastian lucra pentru una dintre societăţile dumneavoastră. Aşa că m-am dus la el şi el m-a sfătuit să vin aici.

— Înţeleg...

Mai înainte ca Hackett să înţeleagă prea multe lucruri, m-am urcat în maşină şi am şters-o în direcţia porţii de fier, urmărit îndeaproape de jeep-ul lui Lupe.

Raţele sălbatice încă nu se întorseseră. Găinuşele de apă, înspăimântate, se adunaseră pe celălalt mal. De departe păreau nişte bocitoare.

9

Întorcându-mă spre centru, m-am oprit în faţa reşedinţei Laurel, să văd dacă nu cumva Davy şi Sandy se întorseseră. Uşa apartamentului doamnei Smtih era întredeschisă. Nu mi-a răspuns când am ciocănit. Am tras cu urechea şi am auzit un sforăit sonor, de unde am dedus că probabil era beată moartă.

Dar când, intrând înăuntru, am găsit-o prăbuşită în cadă, am înţeles că fusese doborâtă de alte asalturi decât ale alcoolului. Avea nasul umflat şi din el curgea sânge; ochii erau tumefiaţi şi lipiţi; buzele erau sparte... În cadă nu era apă, numai stropi de sânge. Laurel mai avea încă pe ea capotul cu negru şi portocaliu.

M-am dus la telefon şi am anunţat politia, căreia i-am cerut să trimită şi o ambulanţă. Apoi am profitat de cele câteva minute pe care le aveam la dispoziţie înainte de venirea poliţiştilor pentru a face o percheziţie rapidă. Prima mea grijă a fost să arunc o privire la televizorul portabil. Felul în care îl câştigase Laurel nu putea decât să mascheze o capcană.

Am desfăcut placa din spate. Am observat, lipit în interiorul cutiei, un microfon sensibil din plastic, un soi de emiţător radio în miniatură, mare cât un pachet de ţigări... L-am lăsat acolo şi am pus la loc placa.

Dar, în cursul investigaţiilor mele rapide, n-am descoperit nimic care ar fi putut sugera că Laurel avea o viaţă personală: nici o scrisoare, nici cea mai mică fotografie. Doar într-o geantă, aşezată într-unul din sertarele din dormitor, am dat peste un carnet de economii în care scria că avea depusă o sumă totală de şase mii de dolari, şi am mai găsit şi un carnet vechi de Asistenţă Socială pe numele Laurel Blevins.

În acelaşi sertar era un carnet de adrese aproape neatins, în care am găsit două nume cunoscute: Jake Belsize şi domnul şi doamna Edward Spanner. Am notat adresa soţilor Spanner, care nu locuiau prea departe de propriul meu apartament din West Los Angeles. Apoi am pus totul la loc şi am închis sertarul.

Se auzeau deja urletele sinistre ale maşinii de poliţie venind de pe autostrada Pacificului, urmate de sunetul caracteristic al ambulanţei.

Cei doi poliţişti care se năpustiră în încăpere nu-mi erau necunoscuţi. Janowski şi Prince, sergenţi la postul de poliţie de pe Purdue Street, erau nişte băieţi de vreo treizeci de ani, mândri de meseria lor pe care ştiau s-o facă bine. A trebuit să le explic ce făceam acolo, dar m-am ferit să menţionez numele lui Sandy. I l-am furnizat totuşi pe cel al lui Davy Spanner.

— Spanner a făcut asta? întrebă Prince arătând spre sala de baie, unde doi brancardieri o întindeau pe targă pe Laurel Smith.

— Nu cred. Erau prieteni buni. Ea i-a dat de muncă atunci când a ieşit din închisoare.

— Şi de ce-a fost băgat la răcoare? întrebă şi Prince.

— Furt de maşini.

Am ieşit din casă s-o vedem pe Laurel Smith încărcată în ambulanţă. Trei-patru din locatarele ei ieşiseră pe trotuar, fără să îndrăznească totuşi să se apropie. Sforăiturile ei sonore lăsau să se prevadă o dramă.

Janowski - un vlăjgan cu o faţă mare, care amintea de strămoşii lui baltici, şi cu un ten delicat - se adresă unuia dintre cei doi infirmieri.

— E grav?

— Greu de spus; când e vorba de cap. Are nasul şi maxilarul fracturate, şi cu siguranţă că şi capul e în aceeaşi situaţie. Nu cred că loviturile au fost date cu pumnii, mai curând cu o măciucă.

Între timp, Prince le interoga pe locatare. Nici una nu văzuse şi nu auzise nimic. Păreau la fel de impresionate ca un stol de vrăbii când un vultur dă târcoale prin preajmă.

Ambulanţa se îndepărtă. Prince urcă în maşină şi raportă la secţie.

În timp ce Janowski se întorcea în apartament, am traversat Los Baños Street pentru a arunca o privire la vila a cărei faţadă era împodobită cu un bloc de stâncă. Perdelele erau tot lăsate, dar automobilul Couguar nu mai era pe alee...

Am dat ocol locuinţei şi am găsit o uşă cu geam culisantă, fără oblon. În camera spre care dădea acea uşă nu se vedea nici o mobilă. Am aruncat o privire în curtea mică din spate. Era năpădită de pir şi înconjurată de un gard de araci înalţi de un metru şi jumătate.

Din curtea vecină, o femeie se uita pe deasupra gardului. O aşa-zisă blondă ale cărei pleoape fardate cu mov îi făceau privirea mai strălucitoare.

— Ce doriţi?

— Îl caut pe cel care locuieşte în această casă.

— Tipul înalt şi chel?

— Exact.

— A plecat de aproximativ o oră. Şi am impresia că definitiv. Să spun drept, îmi convine mai bine aşa... Sunteţi prieten cu el?

— Nu chiar.

— Atunci ce vreţi cu el?

— El m-a chemat... Pentru o depanare.

— Probabil că pentru aparatele lui electronice?

— Întocmai.

— Ei bine, aţi venit prea târziu. A încărcat totul în portbagajul maşinii, şi dă-i bice birjar! Bine că s-a dus!

— De ce? V-a făcut necazuri?

— Nu, nimic direct. Dar începuse să mă cam ia cu răcori ştiindu-l atât de aproape, singur într-o casă goală. Cred că era puţin ţăcănit.

— De unde ştiţi că era casa goală?

— Păi n-am orbul găinilor, nu? Când s-a mutat nu a adus decât un pat de campanie, un scaun pliant, o masă de bridge şi aparatele lui radio. Şi când a plecat şi-a luat tot calabalâcul.

— Cât timp a stat aici?

— Două săptămâni, dar din când în când lipsea. Tocmai voiam să mă plâng domnului Santee. Un tip care trăieşte fără mobilă face o impresie proastă asupra vecinilor.

— Cine este acest domn Santee?

— Alex Santee. Agentul imobiliar care mi-a închiriat vila. Tot el se ocupă şi de casa asta.

— Unde-l pot găsi pe acest domn?

— Are un birou pe bulevardul Sunset... Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, am ceva pe foc...

M-am îndreptat spre cealaltă extremitate a curţii şi, dincolo de câteva grădiniţe, am cuprins cu privirea poalele colinei. Uşa deschisă a apartamentului doamnei Smith se afla în linie dreaptă în câmpul meu vizual...

Sergentul Janowski tocmai ieşea din apartament şi închidea uşa în urma lui.

10

Alex Santee era un bărbat între două vârste, mic de statură, cu o privire îndrăzneaţă mascată de ochelari. Când am sosit tocmai închidea uşa agenţiei, dar ar fi ţinut deschis cu cea mai mare plăcere pentru a satisface un eventual client.

— Nu pot să vă acord decât câteva momente, spuse el totuşi, pentru că am o întâlnire cu cineva care vrea să viziteze o casă.

— Mă interesează o vilă de pe Los Baños Street. Cea de la numărul 702, care are o stâncă încastrată în faţadă.

— E originală, nu-i aşa? Din păcate, e deja închiriată.

— De când? Pare goală.

— De la 15 noiembrie... Să nu se fi mutat încă locatarul?

— A venit şi a plecat, după spusele vecinilor. S-a mutat chiar azi de-acolo.

— Ciudat... Mă rog, e dreptul lui. Dacă Fleischer s-a mutat, de la cincisprezece ale acestei luni vila va fi liberă. Trei sute cincizeci de dolari pe lună cu un contract de închiriere pe un an. Prima şi ultima lună se plătesc în avans.

— Poate că ar fi mai bine să vorbesc înainte cu acest domn... Spuneţi că îl cheamă Fleischer?

— Jack Fleischer. (Santee verifică într-un dosar.) Mi-a dat ca adresă hotelul Dorinda din Santa Monica.

— V-a spus şi cu ce se ocupă?

— E un şerif la pensie dintr-un orăşel din nord. (Se uită din nou în dosar.) Mai exact din Santa Teresa. Poate că s-a hotărât să se întoarcă acolo.

La Dorinda, funcţionarul de la recepţie nu şi-a amintit imediat de Jack Fleischer. După ce a verificat, a putut să-mi spună că Fleischer petrecuse două nopţi la hotel în urmă cu o lună, pe la începutul lui noiembrie.

Pe un coridor din fundul holului am găsit o cabină telefonică şi am format numărul familiei Spanner. Mi-a răspuns o voce gravă de bărbat.

— Domnul Spanner? Lew Archer la telefon. Domnul Belsize mi-a dat adresa dumneavoastră. Aş vrea mult să avem o discuţie în legătură cu o anchetă pe care o fac în acest moment...

— Despre... Davy? (Vocea lui coborâse cu un ton.) Ce-a mai făcut?

— Patroana lui a fost burduşită în bătaie şi dusă la spital.

— Doamna Smith? Dar până acum n-a mai ridicat niciodată mâna la o femeie.

— N-am spus că *el* s-a făcut vinovat de acest act de violenţă... Îl

cunoaşteţi mai bine decât oricine, domnule Spanner. Aveţi bunătatea să-mi acordaţi câteva clipe.

— Dar tocmai voiam să ne aşezăm la masă... Nu puteţi să ne lăsaţi liniştiţi? Davy nu mai locuieşte la noi de trei ani. Nu l-am adoptat şi nu avem nici o răspundere legală...

— Peste o jumătate de oră sunt la dumneavoastră.

Soarele apunea în momentul când am ieşit din hotel. Ai fi zis că un mare incendiu cuprinsese tot oraşul la Vest. Noaptea se lasă repede la Los Angeles. Incendiul se stinsese când am ajuns la casa familiei Spanner şi se făcuse aproape noapte.

Am oprit în faţa unui bungalou din stuc aşezat într-un şir de alte construcţii identice. Edward Spanner mi-a deschis cu reticenţă. Era înalt şi slab, tras la faţă şi cu o privire îngrijorată; avea un păr negru şi des.

— Fiţi binevenit în modesta noastră locuinţă, domnule Archer.

Omul ăsta vorbea ca din carte. Am traversat în urma lui camera de zi, cu tapiserii uzate şi ai cărei pereţi erau plini de devize, şi am ajuns la bucătărie unde nevasta lui stătea la masă. Rochia foarte simplă îi accentua asprimea corpului. Faţa ei purta urme de suferinţă pe care le mai estompa gura delicată şi privirea sensibilă.

— Martha, ţi-l prezint pe domnul Archer. A venit în legătură cu Davy. (Femeia lăsă capul în jos.) După ce mi-aţi telefonat, îmi explică Spanner, soţia mea mi-a făcut o mărturisire. Davy a venit aici în după-amiaza aceasta, în timp ce eu eram la lucru, şi se pare că nu avea intenţia să-mi spună... Dacă am înţeles eu bine, în fiecare zi vine aici când nu sunt acasă.

Poate că mersese prea departe. Nevasta lui se indignă.

— Nu-i adevărat, o ştii prea bine! Şi, de altfel, tocmai intenţionam să-ţi spun, dar voiam să te las să mănânci liniştit... Soţul meu suferă de ulcer, îmi spuse ea. Povestea asta ne-a făcut să trecem prin momente penibile.

— Când l-aţi -văzut pe Davy ultima dată? am întrebat.

— Acum vreo două ore.

— Era singur?

— Nu, îl însoţea logodnica lui. O fetiţă drăguţă. Amândoi erau foarte însufleţiţi... Vor să se căsătorească.

— Davy v-a spus asta?

— Amândoi (Zâmbi cu un aer visător.) Sunt tineri, fireşte, dar mi-a părut bine când am văzut că şi-a ales o fată ca lumea. Le-am dat zece dolari cadou de nuntă.

— Le-ai dat zece dolari? gemu Spanner supărat. Trebuie să fac zece tunsori ca să-i câştig.

— Erau banii mei, pe care-i pusesem de-o parte.

Spanner dădu din cap cu tristeţe.

— Nu e de mirare că a luat-o pe căi greşite. Din prima zi de când a pus piciorul aici l-ai răsfăţat.

— Nu-i adevărat. I-am oferit afecţiune. De asta avea nevoie după toţi anii petrecuţi la orfelinat.

— Ar fi trebuit să-l lăsăm la orfelinat!

— Nici tu nu crezi ce spui, Edward. Am trăit împreună zece ani buni.

— Zău? Nu era zi să nu trebuiască să-i trag o corecţie cu cureaua. Dacă mai aud de băiatul ăsta, eu...

— Nu vorbi aşa. Îl iubeşti pe copilul ăsta la fel de mult ca şi mine...

— După tot ce ne-a *făcut?*

Femeia se întoarse spre mine.

— Soţul meu îşi pusese mari speranţe în Davy. S-a purtat cu el ca un tată bun. Dar Davy voia mai mult decât puteam să-i dăm noi. Când s-a făcut vinovat de primul delict, Sfinţii Fraţi ai Imaculatei Concepţii i-au cerut lui Edward să-şi dea demisia din funcţia de predicator laic. Lovitura a fost teribilă pentru noi, şi până la urmă a trebuit să luăm hotărârea să ne mutăm şi să venim să locuim aici. Atunci a făcut Edward ulcer şi a rămas aproape trei ani fără slujbă. În aceste condiţii, nu puteam face mare lucru pentru Davy. Atunci a început să umble de colo până colo fără rost şi să se descurce singur...

— Aşa am înţeles şi eu... Spuneţi că a trebuit să vă mutaţi...

— Da. Cea mai mare parte a vieţii noastre ne-am petrecut-o la Santa Teresa.

— Îl cunoaşteţi pe un anume Jack Fleischer?

Femeia se uită la soţul ei.

— Nu aşa îl chema pe bărbatul care a venit la noi luna trecută?

— Un tip înalt şi chel? am insistat eu. Spune că e un poliţist ieşit la pensie.

— El e, zise ea cu convingere. Ne-a pus o sumedenie de întrebări despre Davy, mai ales despre trecutul lui. I-am spus puţinul pe care-l cunoşteam. L-am luat de la orfelinatul din Santa Teresa când avea şase ani. Pentru că nu avea nume de familie, i l-am dat pe al nostru. Eu aş fi vrut să-l adoptăm, dar Edward a considerat că nu avem posibilitatea să ne înhămăm la o asemenea responsabilitate.

— Pentru că dacă l-am fi adoptat, preciză Spanner, n-am mai fi primit pensia pentru întreţinerea lui.

— Dar ne-am purtat cu el aşa cum ne-am fi purtat cu fiul nostru. Niciodată n-am să uit ziua când l-am văzut prima dată în biroul directorului... Îţi aminteşti, Edward?

Nu puteam să nu admir încăpăţânarea acestei biete femei care, în ciuda unui băiat care fugea de acasă şi a unui soţ reticent, se străduise să creeze o aparenţă de cămin, să strângă la un loc toate acele vieţi dezamăgite pentru a face din ele ceva viu.

— Ştiţi cine erau adevăraţii lui părinţi, doamnă Spanner?

— Nu, ştiam doar că era orfan. Tatăl lui, un muncitor pribeag, murise lăsându-l singur pe lume. Acel domn... Fleischer mi-a spus asta.

— V-a spus Fleischer de ce se interesa de Davy?

— Nu l-am întrebat, ştiind că Davy e în libertate supravegheată şi... (Avu o ezitare, apoi întrebă privindu-mă cercetător în faţă.) Aveţi ceva împotrivă dacă vă pun aceeaşi întrebare?

— Ţi-am spus, răspunse Spanner în locul meu, cineva a lovit-o pe doamna Smith.

— Ei, dar Davy n-ar fi putut să-i facă asta doamnei Smith!... Era prietena lui cea mai bună.

— Mă întreb şi eu... făcu Spanner morocănos. Adu-ţi aminte că şi-a lovit o dată unul dintre profesori, şi că aşa au început toate necazurile noastre.

— E vorba de o femeie? am întrebat.

— Nu, un bărbat - domnul Langston. L-au dat afară din liceu după acel incident. Nu mai ştiam ce să facem cu el. De lucru nu găsea. A fost şi unul dintre motivele pentru care am venit să ne instalăm aici. Şi din ziua aceea totul a mers din ce în ce mai râu...

— A fost mai grav decât ar fi ridicat mâna asupra unui simplu profesor, adăugă nevasta lui. Henry Langston era ceea ce se numeşte un consilier pedagogic. Când s-a întâmplat chestia asta tocmai încerca să-i facă morală lui Davy.

— Doar atât?

— Niciodată n-am putut să aflu exact cum s-a întâmplat.

Spanner se întoarse spre ea.

— Davy a avut totdeauna mintea deranjată. Tu n-ai vrut să recunoşti niciodată asta, dar e timpul să vezi lucrurile aşa cum sunt. Niciodată nu a fost normal. Niciodată nu a avut pentru mine nici cea mai mică afecţiune.

Ea mişcă încet capul încăpăţânându-se să nege.

— Refuz să cred asta.

După toate probabilităţile, această divergenţă de vederi dura de ani de zile.

— Spuneţi că l-aţi văzut azi, doamnă Spanner, am intervenit eu. Aţi avut impresia că era preocupat?

— Drept să spun... Niciodată nu a fost prea vorbăreţ. În orice caz, părea foarte încordat. Trebuie să recunoaştem că un tânăr aflat pe punctul de a se căsători...

— Prin urmare, acest proiect de căsătorie e ceva serios?

— Foarte serios. Nu voiau să mai aştepte. (Se întoarse spre soţul ei.) Nu voiam să ştii asta, dar mai bine să-ţi spun totul. Davy credea că ai putea să-i cununi. I-am explicat că legea nu-ţi permite, nefiind decât predicator laic.

— N-am să fac niciodată lucrul ăsta, indiferent cu cine vrea să se însoare. Am prea mult respect pentru femei în general.

— Şi nu ştiţi unde s-au dus după ce-au plecat de-aici, doamnă Spanner?

— Nu, nu ştiu... (Părea totuşi că îşi aminteşte ceva, dar ezita.) Sunteţi de la poliţie, domnul Archer? mă întrebă ea în cele din urmă.

— Nu, nu sunt decât detectiv particular. Şi nu urmăresc să-i fac necazuri lui Davy.

— De fapt, ce intenţii aveţi?

— Să mă asigur că fata e în siguranţă. Pentru asta am fost angajat de tatăl ei. Nu are decât şaptesprezece ani şi azi ar fi trebuit să fie la şcoală.

Indiferent de eşecul vieţii lor conjugale, cuvântul căsătorie le face totdeauna pe femei să viseze. Dar visul doamnei Spanner a murit sub ochii mei.

— În timp ce eram în bucătărie şi le pregăteam ceaiul, se hotărî ea să vorbească, i-am auzit vorbind în camera de zi. Se amuzau citind devizele de pe pereţi şi râdeau. La un moment dat au făcut o glumă despre Vizitatorul Invizibil. Iar Davy a spus că cineva avea să-i primească vizita în seara asta...

— N-a mai spus nimic altceva în legătură cu asta?

— Ba da. A întrebat-o pe fată dacă e sigură că îl poate duce înăuntru. Ea a răspuns că va fi uşor, că Louis o cunoştea.

— Louis? Nu cumva Lupe?

— Ba da, aşa a spus, Lupe! Ştiţi despre cine vorbeau?

— Mi-e teamă că da... Pot să dau un telefon?

I-am întins un dolar lui Spanner şi am format numărul lui Hackett la Malibu. Mi-a răspuns o voce de femeie pe care n-am recunoscut-o imediat.

— Aş putea vorbi cu domnul Stephen Hackett, vă rog?

— Cine îl caută?

— Lew Archer... Sunteţi doamna Marburg?

— Întocmai... Ai fost un bun profet, domnule Archer, zise ea tăios.

— I s-a întâmplat ceva fiului dumneavoastră?

— Aşa de bun profet încât mă întreb dacă într-adevăr chestia asta ţine de domeniul profeţiei... De unde suni?

— Din West Los Angeles.

— Vino imediat, te rog. Îi voi cere soţului meu să vină să-ţi deschidă poarta.

Am plecat fără să le spun soţilor Spanner unde mă duceam. Înainte însă m-am oprit la mine acasă să iau un revolver.

11

Poarta mare de fier a proprietăţii Hackett era larg deschisă. Mă aşteptam să găsesc maşinile poliţiei în faţa casei, dar singura maşină pe care am zărit-o în lumina farurilor era un Mercedes albastru, decapotabil, ultimul model. Un bărbat tânăr, care se asorta cu maşina, a ieşit din casă şi a venit înaintea mea.

— Domnul Archer? Sunt Sidney Marburg.

După ce se prezentă, tânărul îmi strânse viguros mâna. Până la urmă însă, nu era chiar aşa de tânăr. Zâmbetul era probabil de porţelan iar ridurile puteau la fel de bine să fi fost săpate de zâmbet ca şi de necazuri... Ochii lui negri şi înguşti păreau opaci în bătaia luminii.

— Ce s-a întâmplat, domnul Marburg?

— N-aş putea să vă spun exact, fiind şi eu absent în momentul când s-au petrecut faptele. Se pare că Stephen a fost răpit. O fată tânără şi un băiat înarmat cu o carabină l-au răpit cu o maşină.

— Lupe unde era?

— Era aici. Era aici... lungit, cu capul plin de sânge. Băiatul a scos din portbagajul maşinii o carabină cu ţeava retezată cu care l-a ameninţat, în timp ce fata îl lovea în cap cu un ciocan, sau cu un levier.

— Fata a făcut asta?

Sidney încuviinţă cu un semn din cap.

— Şi, lucru cât se poate de ciudat, fata pare să fie una dintre cunoştinţele noastre. Soţia mea vrea să vorbiţi despre acest lucru.

Marburg mă însoţi până la bibliotecă. Nevasta lui stătea sub un lampadar, lângă telefon, cu un revolver aşezat la îndemână. Părea calmă, dar trebui să facă un efort să zâmbească.

— Îţi mulţumesc că ai venit. Sidney e un băiat încântător, dar nu prea are calităţi de om practic. (Se întoarse spre bărbatul ei şi adăugă:) Haide fii drăguţ, du-te să te joci puţin cu picturile tale. Am de vorbit cu domnul Archer.

Marburg ezită un moment, apoi ieşi fără tragere de inimă. M-am aşezat pe scăunelul de piele de lângă fotoliul ei.

— Unde e doamna Hackett? am întrebat.

— Gerda n-a rezistat. I-am dat câteva calmante şi, ostenită de plâns, până la urmă a adormit.

— Prin urmare totul e cum nu se poate mai bine.

— Vrei să spui, cum nu se poate mai prost, asta da!

— Eşti dispus să mă ajuţi să rezolvăm problema asta?

— Sunt deja angajat, i-am răspuns,

— Plătesc bine.

— Cât?

— O sută de mii de dolari.

— E prea mult.

Se uită la mine cu o privire cercetătoare.

— Te-am văzut azi refuzând douăzeci de dolari. Dar încă nimeni n-a refuzat vreodată o sută de mii de dolari.

— E un bluf. Nu-mi faceţi această ofertă decât pentru că vă închipuiţi că sunt complice la o tentativă de estorcare de fonduri. Numai că nu e cazul!

— Atunci cum se face că ştiai despre povestea asta chiar mai înainte ca ea să fi avut loc?

— Am dat din întâmplare peste o dovadă. Au plecat uitând să mai ia şi planul acestei proprietăţi.

— Aceşti doi indivizi sunt periculoşi. I-am văzut. Au intrat direct în salon şi l-au împins pe Stephen în maşina lor. Purtau nişte ochelari negri care îi făceau să semene cu nişte creaturi venite de pe altă planetă.

— I-aţi recunoscut?

— Gerda a recunoscut-o imediat pe fată. A fost invitată aici de mai multe ori. O cheamă Sandra Sebastian.

Îmi părea bine că nu trebuia să mai mint.

— Clientul meu este chiar Keit Sebastian.

— Şi ştia de povestea asta?

— Nu. Ştia doar că fiica lui a fugit de acasă. Dar să nu ne pierdem vremea cu reproşuri sterile. Esenţialul e găsirea domnului Hackett.

— Sunt de acord cu dumneata. Şi oferta mea rămâne valabilă. Ai o sută de mii de dolari dacă mi-l aduci pe Stephen teafăr şi nevătămat.

— Puteţi obţine asta de la poliţie fără să prăpădiţi nici o para.

Doamna Marburg respinse această idee cu un gest al mâinii.

— Nu vreau să apelez la oamenii ăia. Rezolvă cazurile, dar de cele mai multe ori în detrimentul victimei. Vreau ca fiul meu să se întoarcă viu.

— Nu vă pot garanta asta.

— *Ştiu*, zise ea puţin agasată. Vrei cel puţin să încerci?

Îşi duse mâinile la piept apoi şi le întinse spre mine. Emoţia ei era teatrală şi totodată adevărată.

— Vreau să încerc. Dar rămân la părerea mea că faceţi o greşeală neanunţând poliţia... Oricum, trebuie să-l previn pe Keith Sebastian.

— Nu vad de ce. E angajatul nostru.

— Nu şi în afara orelor de serviciu. Nu uitaţi ca fata lui a dispărut. E la fel de îngrijorat ca şi dumneavoastră.

— Ei bine, îl vom chema aici, hotărî ea întinzând mâna spre telefon.

Formă numărul lui Sebastian şi el răspunse imediat. Probabil că stătea lângă telefon.

— Domnul Sebastian? Ruth Marburg la telefon, mama lui Stephen Hackett. Aş vrea să vă văd... Da, în seara asta. De fapt, imediat... În câte minute puteţi fi aici?... Perfect. Vă aştept peste o jumătate de oră. (Închise şi se uită la mine ceva mai calmată.) Nu credeţi, nu-i aşa, că ar putea fi înţeles cu fiica lui?

— Pot să vă asigur că nu. Sebastian n-are destulă vână-n el, dacă e s-o spunem vulgar. Şi apoi are o adevărată veneraţie pentru fiul dumneavoastră.

— Dacă-i aşa, atunci ce a apucat-o pe copila asta?

— Pare o revoltată împotriva tuturor celor care au mai mult de treizeci de ani. Fiul dumneavoastră constituia o ţintă selectă. Dar asta nu înseamnă neapărat că ea l-a ales. După toate probabilităţile, instigatorul este Davy Spanner.

— Ce vrea? Bani?

— N-am reuşit încă să înţeleg ce urmăreşte. Îl cunoştea personal pe fiul dumneavoastră?

Doamna Marburg scutură din cap.

— Poate că dacă mi-aţi spune ce ştiţi despre el...

I-am povestit pe scurt ce aflasem despre trecutul lui Davy Spanner. Când am terminat, femeia din faţa mea s-a uitat la mine bănuitoare.

— S-ar părea că aproape îl simpatizezi pe băiatul ăsta, zise ea în cele din urmă.

— Aproape, am recunoscut eu, deşi şalele încă mă mai dor destul de tare. Davy Spanner nu e răspunzător pentru ce face.

— Nu-mi servi mie gogoşi de-astea. Îi cunosc eu pe psihopaţii ăştia. Toţi sunt nişte câini care muşcă mâna care îi hrăneşte.

— Cu cine din familie se împrietenise fata?

— Cu mine nu. Cu Gerda, nevasta lui Stephen. Copila pretindea că o interesează limbile străine. Gerda a luat-o sub aripa ei vara trecută. Asta îi va fi învăţătură de minte pentru altă dată, dacă familia va supravieţui în urma acestei tragedii...

Ruth Marburg se ridică, se duse la una din ferestre şi dădu la o parte draperiile. Privirea i se pierdu în depărtare, spre colierul de lumini care sublinia linia malului.

— Nu-mi vine să cred... murmură ea în cele din urmă. Stephen era atât de suspicios. Asta era şi unul dintre motivele pentru care nu avea servitori.

— Dar Lupe?

— Nu se poate spune că e un servitor. E mai curând intendentul domeniului.

— Poate unul dintre prietenii dumneavoastră?

— Nu chiar. Să spunem că avem... relaţii excelente,,.

Zâmbetul care însoţea aceste vorbe ca şi atitudinea pe care o avea deschideau calea tuturor presupunerilor.

— Aş putea vorbi cu Lupe?

— Deocamdată, nu. Se simte foarte rău.

— Voi chema un medic.

Se întoarse brusc şi mă privi în ochi furioasă.

— Ocupă-te de ce te priveşte. Te-am angajat ca să mi-l aduci înapoi pe fiul meu, nimic mai mult.

— Încă nu m-aţi angajat.

— Şi s-ar putea foarte bine să renunţ de a te mai angaja. (Se întoarse spre fereastră.) De ce nu mai vine odată Sebastian?

De parcă ar fi putut-o auzi, maşina puternică a lui Sebastian se ivi pe aleea de pe malul lacului întunecat şi se opri sub proiectoare.

— Ei bine, nu s-ar putea spune că te-ai grăbit! îi zise doamna Marburg în loc de bunvenit.

— Scuzaţi-mă. Dar în momentul în care mă pregăteam să plec am primit un telefon; asta m-a făcut să întârzii. (Sebastian era foarte palid şi ochii îi străluceau de emoţie.) Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Vino. Am să-ţi spun ce s-a întâmplat. (Intră înaintea noastră în bibliotecă, apoi închise uşa cu un gest teatral.) Scumpa dumitale fiică l-a răpit pe fiul meu.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că a venit aici cu maşina, cu iubitul ei ascuns în portbagaj. Că i-a tras una în cap intendentului nostru cu un levier. Că l-au aruncat pe Stephen în maşina lor şi că au dispărut.

— Dar e curată nebunie!

— Nu, dragul meu. Lucrurile s-au petrecut chiar aşa cum ţi-am spus. Era aproape cinci şi jumătate după-amiaza. Acum s-a făcut opt. Şi te întreb: ce ai de gând să faci?

— Totul. Sunt gata să fac tot ce doriţi... (Un val de lacrimi îi luă vederea. Sebastian şi le şterse cu dosul mâinii.) Sunteţi... sunteţi sigură că era într-adevăr Sandy?

— Sută la sută. Nora mea o cunoaşte foarte bine. De altfel, domnul Archer practic prezisese ce avea să se întâmple. Şi ăsta e şi motivul pentru care te-am chemat. Vreau ca domnul Archer să-mi aducă fiul înapoi.

— Ceea ce înseamnă, i-am explicat lui Sebastian, că riscăm, eu şi dumneata, să ne aflăm în tabere adverse. Dacă fata dumitale a luat parte la un delict de acest gen, tare mi-e teamă că n-am s-o pot proteja de consecinţele actelor ei.

— Prin urmare, aştept de la dumneata să cooperezi cu domnul Archer, continuă doamna Marburg. De exemplu, dacă afli ceva despre fiica dumitale, trebuie să-i aduci imediat la cunoştinţă.

— Promit, o asigură Sebastian. Mulţumesc... vă mulţumesc că m-aţi

încunoştinţat.

Ea îi arătă cu un gest că poate să plece. Apoi se întoarse spre mine.

— Acum când pleci, spune-i te rog soţului meu să-mi aducă un whisky dublu. Sunt obosită moartă.

Se lăsă pe speteaza fotoliului şi tot corpul păru deodată că i se destinde. L-am găsit pe soţul ei în galerie, ocupându-se cu examinarea tablourilor. I-am transmis mesajul.

— Mulţumesc, bătrâne. Şi nu-ţi lua misiunea prea în serios. Dacă Stephen nu mai apare, toate astea vor rămâne lui Ruth şi mie. Iar eu am o slăbiciune pentru tablourile frumoase...

Marburg spusese toate astea pe un ton jumătate glumeţ, jumătate serios. Am ieşit din casă şi l-am găsit pe Sebastian aşteptându-mă în maşina mea. Îşi rosese unghia arătătorului până la sânge.

M-am aşezat la volan.

— Vrei să-mi spui ceva?

— Da... N-am îndrăznit să spun în faţa ei. Telefonul acela pe care l-am primit chiar înainte de plecare... era de la Sandy... Voia să mă duc după ea.

— Unde?

— La Santa Teresa... Dar legătura s-a întrerupt mai înainte de a-mi fi putut spune mai multe. Întrucât convorbirea a fost cu taxă inversă, telefonista n-a putut s-o mai prindă. Sandy sunase de la staţia de benzină Power Plus, chiar înainte de a ajunge la Santa-Teresa... Ni s-a întâmplat de multe ori, în timpul week-end-ului, să ne oprim la acea staţie.

— E mai bine să mă duc acolo cât mai repede.

— Ia-mă şi pe mine, te rog...

— De acord, dar mergem cu maşina mea. Sper că ştii să conduci bine.

Sebastian şi-a lăsat maşina într-o parcare din Malibu. În timp ce eu înghiţeam un sandviş impregnat cu gaze de eşapament, el telefona nevestei lui. După aceea a sunat la staţia de benzină Power Plus din Santa Teresa.

— Au deschis până la miezul nopţii, mă informă el. Şi băiatul de la pompă îşi aminteşte foarte bine de Sandy.

Ceasul meu arăta nouă şi un sfert. Ziua fusese grea şi aveam toate motivele să presupun că mă aşteaptă o noapte albă. M-am urcat pe bancheta din spate a maşinii şi am adormit imediat.

12

Zgomotul cheii care întrerupea contactul m-a făcut să mă trezesc din visele mele în care zburam cu viteze supersonice. Ne opriserăm în faţa pompelor de benzină, în luminile orbitoare ale staţiei Power Plus. Din birou ieşi un tânăr în salopetă de mecanic. Avea un picior mai subţire decât celălalt şi purta un pantof ortopedic, dar se deplasa totuşi cu multă rapiditate.

— Eu v-am telefonat mai devreme, zise Sebastian... În legătură cu fiica mea...

— Ah! Înţeleg... Cea care a fugit de acasă?

— Să zicem...

Am ieşit din maşină ca să stau de vorbă cu el.

— Conducea o maşină mică de culoare verde?

— Exact. S-a oprit aici, exact unde vă aflaţi acum, şi mi-a cerut să fac plinul. Avea rezervorul aproape gol.

— Pe ceilalţi i-ai văzut?

— Doar o singură persoană mai era cu ea. Un tip solid cu părul tuns perie. Nu s-a mişcat din maşină până în momentul în care a văzut că telefonează. Trebuie să spun că la început mi-a zis că vrea să meargă la toaletă. Abia după aceea mi-a spus că vrea să dea un telefon interurban. Fiind vorba de o convorbire cu taxă inversă, am rămas lângă ea să-i arăt cum să procedeze. Atunci a apărut tipul şi a obligat-o să plece...

— A brutalizat-o?

— Nu, n-a lovit-o. Şi-a petrecut braţele în jurul ei, iar ea a izbucnit în plâns şi el a dus-o înapoi la maşină. A plătit benzina şi a demarat îndreptându-se spre Santa Teresa.

— N-ai văzut dacă avea cumva vreo armă?

— Nu. Dar fata se comporta de parcă i-ar fi fost frică de el.

— Tipul a spus ceva?

— Doar când s-a repezit în birou. I-a zis că înnebunise de telefona părinţilor, că ei erau cei mai mari duşmani ai ei.

— Eşti un martor preţios. Cum te cheamă?

— Fred Cram.

Tânărul a refuzat dolarul pe care i l-am întins.

— Eşti sigur, am insistat eu, că în maşină nu mai era şi o a treia persoană?

— Nu, nimeni în afară de câine.

— Ce fel de câine?

— N-aş putea să spun, că era în portbagaj. Dar cu siguranţă că unul mare judecând după felul cum respira şi gemea.

— Atunci de unde ştii că era un câine?

— Ea mi-a spus... Doar nu vreţi să spuneţi că era *cineva* în portbagaj?

— Habar n-am...

Fred Cram mi-a aruncat o privire suspicioasă înainte de a se repezi cu pasul lui inegal spre o hodoroagă de maşină care claxona de zor.

— Dumnezeule! gemu Sebastian după ce am pornit la drum. Prin urmare e adevărat... Trebuie s-o ducem înapoi acasă, Archer.

Nu am considerat util să-i împărtăşesc îndoielile mele.

— Cel mai bun lucru pe care-l poţi face, este să iei legătura cu nevasta dumitale şi să rămâi lângă un telefon. Sandy a încercat să vă telefoneze şi e foarte posibil să mai încerce s-o facă.

A acceptat sugestia mea şi am luat două camere alăturate la un motel situat pe plajă, nu departe de centrul localităţii Santa Teresa. Nimeriserăm acolo în sezon mort şi locul era pustiu. De la fereastra mea, sub lumina rece a stelelor, portul de plăcere se vedea ca o caricatură albă a verii.

Angajatul motelului deschise uşa de comunicare dintre camere şi l-am auzit pe Sebastian liniştindu-şi nevasta la telefon.

— Şi eu te iubesc... îi zise şi el înainte de a închide.

— Cum a primit vestea?

— Nemaipomenit. E minunată.

Dar privirea lui disperată a continuat să rătăcească prin încăperea rece cu pereţi lipsiţi de personalitate. M-am străduit să zâmbesc.

— Mă duc să fac o plimbare. Mă întorc repede.

— Ce-ai de gând să faci?

— Să vizitez câţiva locuitori din zonă.

— Nu crezi că e cam târziu pentru vizite?

— Cu atât mai bine. În felul ăsta sunt sigur că îi găsesc acasă.

M-am întors în camera mea şi am căutat în cartea de telefon numărul lui Henry Langston, educatorul care avusese un conflict cu Davy Spanner. Mi-a răspuns o *baby-sitter* care mi-a spus că domnul şi doamna Langston erau plecaţi de acasă şi nu se întorceau înainte de miezul nopţii.

Într-o meserie ca a mea coincidenţele nu sunt întâmplătoare. Probabil că nu dintr-o pură coincidenţă îşi luase tălpăşiţa Jack Fleischer, pentru a se întoarce fără îndoială la domiciliul său din Santa Teresa, imediat după agresiunea a cărei victimă fusese Laurel Smith. I-am găsit cu uşurinţă adresa în cartea de telefon: Pine Street, nr. 33.

Pine Street e o stradă mărginită de case burgheze adăpostite la umbra pinilor. Mi-am oprit maşina în faţa unei biserici vechi şi m-am îndreptat pe jos spre numărul 33, cu lanterna în mână. Lumina mai era încă aprinsă în spatele jaluzelelor. Am bătut la uşa de la intrare.

Un pas nesigur s-a apropiat de uşă.

— Ce este? a întrebat o voce de femeie.

— Aş vrea să vorbesc cu domnul Fleischer.

— Nu-i acasă.

Femeia deschise totuşi uşa. Era o blondă între două vârste al cărei machiaj începuse să se dizolve. Răsuflarea îi puţea a gin şi, printr-o ciudată asociere de idei, mi-am zis că semăna destul de bine cu Laurel Smith ca să fie sora ei mai mare...

— Mi se pare că nu vă cunosc?

— Nu. Mai curând eu îl cunosc pe soţul dumneanoastră. Ştiţi unde l-aş putea găsi?

Îşi îndepărtă braţele, arătându-şi corpul trist sub capotul roz.

— Caută-mă!

— E un lucru foarte important. Am venit de la Los Angeles special ca să stau de vorbă cu el.

Mâna ei mă prinse de brat.

— Ia spune-mi, ce-a mai făcut pe-acolo?

— Mi-e teamă că e vorba de ceva confidenţial...

— Mie poţi să-mi spui orice. Sunt nevasta lui... (Mă trase de braţ.) Intră să-ţi ofer un păhărel. Prietenii lui Jack sunt şi prietenii mei...

M-am lăsat tras în salonul mare şi mohorât.

— Ce bei? Eu iau un *gin on the rocks*.

— Şi eu la fel.

Ieşi târându-şi picioarele şi se întoarse cu două pahare pline cu gin şi cuburi de gheaţă.

— În sănătatea dumitale, am zis sorbind o gură de gin.

Îmi arătă o canapea şi se aşeză şi ea lipită de mine.

— Haide. Începuseşi să-mi spui ce făcea Jack acolo...

— Cred că o anchetă...

Îmi tăie vorba cu un gest plin de nerăbdare.

— Nu te lăsa dus cu preşu'! Şi nu încerca nici să-l acoperi, da? E o femeie la mijloc, nu-i aşa?... Mai are un domiciliu la Los Angeles şi femeia asta s-a întors la el. Asta e, nu?

— Dumneata îl cunoşti mai bine decât mine.

— Auzi vorbă! Suntem căsătoriţi de treizeci de ani, iar vreme de cincisprezece ani n-a făcut decât să alerge după aceeaşi fustă! (Se aplecă spre mine.) Ai văzut-o pe femeia aceea?

— Da, am văzut-o.

— Bun. O să-ţi arăt o fotografie de-a ei, zise ea. Şi ai să-mi spui dacă de ea e vorba.

— De acord. Dacă mă ajuţi să-l găsesc pe Jack.

Femeia începu să se gândească în mod serios la această problemă.

— A plecat în direcţia golfului, spuse ea în cele din urmă. Credeam că va petrece noaptea aici. Dar a făcut un duş, şi-a schimbat hainele, a mâncat în fugă şi pe-aci ţi-e drumul!

— Cam pe unde spre golf?

— Către peninsulă. Înainte de a pleca l-am auzit telefonând la Palo Alto. A rezervat o cameră la motelul Sandman. Asta e tot ce ştiu. Acum nu-mi mai spune nimic, şi ştiu de ce. Aleargă iar după fata aia. (Luminiţa de mai înainte îi revenise în ochi... Dar îşi înecă resentimentul într-o gură de gin.) Stai, să-ţi arăt fotografia.

Ieşi o clipă, apoi se întoarse şi aruncă în faţa mea o fotografie mică.

— Ea e, nu-i aşa?

Era într-adevăr Laurel Smith. Laurel la douăzeci de ani, cu o faţă frumoasă încadrată de păr brunet. Mi-am amintit deodată de faţa ei tumefiată în momentul în care o urcau în ambulanţă şi am simţit abia acum acea senzaţie dureroasă pe care o simţi în faţa distrugerii unui obiect foarte preţios...

— Într-adevăr, s-ar putea să fie ea, am răspuns eu prudent... De unde ai fotografia?

— Am şterpelit-o din portofelul lui Jack în timp ce el era sub duş. A început s-o poarte din nou la el. E o fotografie veche pe care i-a dat-o ea... (Numără pe degete.) Oh! În urmă cu cel puţin cincisprezece ani. Pe vremea aceea o ducea la Rodeo City, pretinzând că era o martoră importantă într-un caz de care se ocupa. Pe naiba! Singurul spectacol scabros la care fusese vreodată martoră a fost cel al lui Jack Fleischer dându-şi pantalonii jos!

Se vedea bine că simţea o bucurie răutăcioasă să-şi înfiereze soţul infidel. Puse la loc fotografia pe masă şi îşi ridică paharul.

— Bea. Să-ţi mai torn un pahar.

M-am ferit s-o refuz. Se duse iar la bucătărie şi, revenind în salon, se lovi de tocul uşii şi vărsă ginul pe mâini. Veni în faţa mea, împleticindu-se, cu privirea tulbure.

— Asta e, Laurel Smith, nu-i aşa? Şi Jack trăieşte cu ea la Los Angeles, nu?

— După ştiinţa mea, trăieşte singur.

— Nu încerca să-mi înşiri gogoşi. Voi, bărbaţii, vă acoperiţi unii pe alţii. Dar văd foarte bine toate lovelele pe care le cheltuieşte pentru ea. A scos peste două mii de dolari din contul nostru în mai puţin de o lună. Iar eu trebuie să-l implor să-mi dea doisprezece dolari ca să mă duc la coafor!... Şi e tot aşa de drăguţă, putoarea?

— Foarte... (Mi-am adunat tot curajul şi mi-am permis un compliment.) De altfel, îţi seamănă ca o soră.

— Toate femeile după care aleargă seamănă cu mine. Dar asta nu mă consolează cu nimic, pentru că totdeauna sunt mai tinere... Ticălosul! Când mă gândesc că cheltuieşte pentru târfa asta banii pe care i-am câştigat cu atâta greutate, şi că atunci când vine acasă are tupeul să declare că a făcut plasamente ca să fim bogaţi până la sfârşitul vieţii!

— Şi nu-ţi spune *în ce* îi investeşte?

— *Dumneata* ar trebui să ştii, dacă eşti unul dintre amicii lui!

Îşi ridică din nou paharul şi îl goli. O clipă am avut impresia că o să mi-l arunce în faţă - nu eram bărbatul ei, dar şi eu purtam pantaloni. Ieşi din încăpere cu paharul în mână, târându-şi papucii. Deodată am auzit un zgomot de veselă spartă: spărgea farfuriile în chiuvetă... În fond, era dreptul ei. Am săltat în trecere fotografia numitei Laurel şi am dispărut discret.

13

Vila lui Henry Langston era situată într-un lot de case noi, la marginea de nord a oraşului. Lumina de-afară mai era încă aprinsă. Uşile garajului erau larg deschise, dar înăuntru n-am văzut nici o maşină, doar o tricicletă de copii aşezată lângă perete.

Din casă ieşi o femeie tânără îmbrăcată într-o haină cu guler de blană. Avea nişte ochi negri şi strălucitori şi o frumoasă faţă ovală. Când mă văzu, se opri brusc, gata să se alarmeze.

— Îl caut pe domnul Langston.

— Dar... e târziu. Sunt sigură că nu va voi să vă primească în seara asta.

— Iar eu sunt sigur că mă va primi. Spuneţi-i că e vorba de Davy Spanner...

— Iar el!... Scuzaţi-mă. Presupun că trebuie să fie vorba de ceva foarte important, altfel n-aţi fi aici la această oră nepotrivită... Sunteţi de la poliţie?

— Nu. Detectiv particular. Mă numesc Lew Archer.

— Henry se va întoarce dintr-un minut în altul. Ne-am petrecut seara la nişte prieteni şi s-a dus s-o ducă acasă pe *baby-sitter*... Dar intraţi, afară e răcoare.

Am urmat-o în salon. Doamna Langston stătea în picioare lângă pian, nervoasă ca o pianistă cuprinsă de trac.

— Mă duc să vă fac puţină cafea.

— Nu vă deranjaţi... Şi nu vă fie aşa de frică.

— E ceva mai tare ca mine. Davy Spanner mă sperie. (Îşi scoase haina şi am văzut că era însărcinată şi avea mai mult de şase luni.) V-aş ruga să mă scuzaţi... Mă voi duce la culcare. Vă rog să nu-l ţineţi pe Henry toată noaptea.

— Voi încerca. Somn uşor.

Plecă cu un gest al mâinii, lăsând în urma ei o vibraţie ciudată. Când am auzit maşina pătrunzând pe alee, am ieşit înaintea stăpânului casei.

Langston coborî şi îşi lăsă maşina break în fata garajului, fără să stingă farurile sau să întrerupă contactul. Ceva neliniştitor plutea în aer şi se reflecta pe faţa lui masivă. Avea un păr de un blond cenuşiu şi nişte ochi plini de sensibilitate.

— Sper că soţia mea se simte bine?

— Se simte foarte bine. S-a dus la culcare. (Am spus din nou cine sunt.) În seara asta Davy Spanner se află la Santa Teresa.

Privirea lui păru că se retrage în el însuşi, de parcă aş fi atins vreo antenă invizibilă. Se întoarse la maşină, opri motorul şi stinse farurile.

— Haideţi să stăm de vorbă în maşină. N-aş vrea s-o îngrijorez.

Ne-am aşezat pe bancheta din faţă.

— Nu cumva l-aţi văzut pe Davy în seara asta?

Langston avu o ezitare înainte de a răspunde:

— Ba da. Foarte puţin... A venit la mine acasă pe la opt. Kate se dusese s-o aducă pe Elaine, studenta care are grijă de copilaşul nostru şi, din fericire, Davy a plecat mai înainte ca ea să se întoarcă. Băiatul are darul s-o facă pe Kate teribil de nervoasă...

— Din păcate nu e singura!

Langston se uită la mine puţin încruntat.

— Sper că n-a început iar să se dea cu capul de pereţi? Davy e atins de un complex de autodistrugere.

— Eu mi-aş face griji pentru ceilalţi. Tânăra Sandy era cu el?

— Bineînţeles. Ăsta era şi unul dintre motivele pentru care a venit la mine. Voia să-l găzduiesc. Mi-a spus că e pe punctul de a se însura, dar că mai înainte avea o treabă de terminat. Că totul n-ar fi durat mai mult de o zi-două.

— A precizat despre ce fel de treabă era vorba?

— Nu, dar probabil că era vorba de ceva rău, pentru că nu voia ca Sandy să fie amestecată în treaba asta.

— Dar de ce a venit tocmai la dumneavoastră?

— Asta m-am întrebat şi eu, răspunse el zâmbind în colţul gurii. Trebuie să mărturisesc că mi-am făcut-o singur. Prea am pus la inimă, acum câţiva ani, problemele lui Davy. Era gata să-mi stric căsnicia din cauza lui. Dar acum totul s-a sfârşit. I-am spus că e absolut imposibil.

Nu i-a picat prea bine şi m-a acuzat că îl las baltă cu indiferenţă. Dar trebuia să mă hotărăsc: ori el, ori familia. Kate nu mai are mult şi va avea un alt copil, iar prima dată a avut o naştere foarte dificilă. Trebuie s-o feresc de orice emoţie prea mare.

— Înţeleg.

— Trebuie să ştii să respecţi o anumită ordine a priorităţilor, conchise el, dar cred că era destul de neliniştit pentru fată. E într-adevăr logodnica lui? întrebă el.

— În orice caz, aşa îşi închipuie ei. În realitate, ea a fugit de-acasă şi, cum nu are decât şaptesprezece ani, părinţii m-au angajat s-o aduc înapoi... Dar spuneţi-mi, în afară de cererea în legătură cu fata, ce alte motive l-au mai împins pe Davy să vină la dumneavoastră?

— Voia să-i dau nişte amănunte, în principal despre trecutul lui.

— Este adevărat că tatăl lui a fost ucis?

— N-am putut afla niciodată exact ce s-a întâmplat. După toate probabilităţile, omul a alunecat sub un tren lângă Rodeo City. Roţile trenului au trecut peste el şi l-au decapitat. Era încă foarte tânăr pe vremea aceea, mai tânăr decât sunt eu acum.

— Cum îl chema?

— S-ar părea că nimeni nu ştie. Nu avea la el nici un act. După asistentul şerifului care s-a ocupat de anchetă...

— Vorbiţi de Jack Fleischer?

— Da. Îl cunoaşteţi?

— Sper să facem în curând cunoştinţă. Deci el ce spunea?

— După versiunea lui, omul era un muncitor pribeag care călătorea clandestin pe tampoane, şi ar fi căzut accidental pe şine. Dar această teorie are totuşi o lacună. Acest om avea cu el un copilaş de trei ani, şi dacă ar fi căzut din tren, Davy ar fi trebuit să cadă şi el. Dar copilul nu avea nici cea mai mică rană... Fizic, fireşte. Căci din punct de vedere psihic, puştiul a fost traumatizat foarte grav. A stat jos lângă calea ferată toată noaptea, alături de cadavrul tatălui său.

— De unde ştiţi toate aceste detalii?

— De la Fleischer, care l-a găsit lângă corpul neînsufleţit al tatălui său. Şi Davy mi-a spus acelaşi lucru. În vremea aceea l-am ajutat să-şi strângă amintirile. Am crezut că asta o să-i facă bine, dar tare mi-e teamă că m-am înşelat vrând să mă joc de-a Dumnezeu... Chestia asta l-a scos din minţi şi a sărit la mine... Ne aflam în biroul meu, la liceu, şi mi-a fost imposibil să acopăr întâmplarea. Cu atât mai mult cu cât mi-a tras o bătaie zdravănă. Deşi am protestat, a fost dat afară. Am făcut tot ce-am putut ca să nu ajungă la casa de corecţie.

— De ce ţineaţi atât de mult să-l ajutaţi?

— Pentru că mă simţeam puţin vinovat faţă de el. Am vrut să mă joc de-a ucenicul vrăjitor reînviind amintiri uitate... Dar petarda ne-a explodat în nas, cum se zice. I-am cauzat un rău ireparabil... Dovada: în seara asta a venit să-mi ceară să-i spun locul exact unde fusese găsit cadavrul tatălui său pe calea ferată. Gândul ăsta a rămas obsesia lui.

— Şi i-aţi spus?

— Da. Numai aşa puteam să scap de el.

— Aţi putea să mă duceţi acolo?... În seara asta...

— Aş putea... Dar avem de mers cu maşina mai mult de o oră de-a lungul coastei. (Se uită la ceas.) E douăsprezece şi douăzeci. Dacă vă duc acolo, n-am să pot fi înapoi mai înainte de trei dimineaţa. Şi trebuie să fiu la şcoală la şapte şi patruzeci şi cinci...

— Ce importanţă are şcoala! Singur aţi spus că trebuie să ştii să respecţi o anumită ordine a priorităţilor. E vorba de viaţa unui om.

— Despre ce e vorba?

I-am povestit pe scurt faptele, şi cum tânărul de la pompa de benzină auzise pe cineva respirând din greu în portabagajul maşinii.

— La început, i-am explicat eu, am crezut că această răpire fusese pusă la cale pentru a se obţine o răscumpărare din partea familiei. Dar mobilurile se schimbă odată cu timpurile. Acest gen de răpire exprimă acum cel mai adesea o nevoie de a-ţi dovedi puterea, de a domina o altă persoană. Dumnezeu ştie ce se poate petrece la un moment dat în

mintea lui Davy, sau în mintea acestei fete... Poate că îşi propun să reconstituie de-adevăratelea scena în cursul căreia tatăl lui şi-a găsit moartea...

Langston nu a putut să reziste acestei momeli psihologice.

— Poate că aveţi dreptate, fu de acord. Părea extrem de grăbit să găsească acel loc.... Poliţia a fost anunţată?

— Nu. Familia victimei mi-a cerut să mă ocup singur de rezolvarea acestui caz. E vorba de un financiar din Los Angeles. Tatăl fetei lucrează pentru el... Pot conta pe ajutorul dumneavoastră?

— N-am de ales... Luăm maşina dumneavoastră?

— Cum doriţi, domnule Langston.

— Spune-mi Hank, ca toată lumea. Îmi dai voie să las două rânduri soţiei mele?

— Am aruncat o privire peste umărul lui în timp ce scria:

Scumpa mea,

În cazul în care te vei trezi şi te vei întreba unde sunt, să ştii că am plecat puţin cu domnul Archer. Dacă bate cineva, nu răspunde. Şi mai ales, să nu-ţi faci nici un fel de griji. Te iubesc din toată inima... În cazul în care ai avea vreo îndoială. Vin imediat,

Te iubesc,
Hank, ora 0 şi 30'

14

M-am urcat la volan şi i-am spus lui Langston că putea să doarmă. Mi-a răspuns că nu-i era somn, dar, abia am intrat pe autostradă că şi-a stins ţigara şi a aţipit.

Calea ferată trecea printre ocean şi munte, şi din când în când zăream sclipirea fugară a şinelor. Spre ocean se putea vedea, ici şi colo, focul câtorva coşuri de rafinării străpungând întunericul.

— Nu! strigă deodată Langston prin somn.

— Trezeşte-te, Hank!

Deschise ochii complet năucit.

— Oh! am avut un coşmar...

Mi-am zis că poate n-ar fi trebuit să-l iau cu mine. Dar acum era prea târziu. Parcursesem deja optzeci de kilometri.

— Mai e mult?

— Nu ştiu exact. N-aş recunoaşte locul decât văzându-l. Ceea ce ştiu e că, la un moment dat, trebuie să facem la stânga, pe un drum cu criblură care traversează calea ferată.

— E mult de când ai fost acolo?

— Cam trei ani. Fleischer m-a dus să văd locul.

— De ce-ai vrut să-l vezi?

— Voiam să ştiu exact cum s-au petrecut lucrurile. La orfelinat mi se spusese că Davy era practic lovit de autism când fusese adus acolo, că pierduse orice contact cu lumea exterioară. Am vrut să cunosc motivul. Fleischer nu le spusese mare lucru.

— Faţă de dumneata a vorbit mai liber.

— Un poliţist nu e niciodată prea expansiv, şi cred că uneori apare la ei un fel de sentiment de proprietate în legătură cu anumite cazuri. Când m-a adus aici, Fleischer lucra la cazul ăsta de doisprezece ani.

— Asta înseamnă că el n-a crezut că a fost un accident.

— N-aş fi în stare să-ţi spun... Ah, încetineşte. Ne apropiem de locul acela...

La câteva sute de metri în faţa noastră, datorită farurilor unui camion care venea din sens invers, am zărit într-adevăr un drum cu criblură care cobora spre stânga. La intersecţie am văzut o femeie. Stătea cu spatele la noi şi făcea semne disperate şoferului de pe camion. Dar acesta o depăşi, apoi trecu şi pe lângă noi, fără să-şi încetinească viteza.

Am răsucit volanul ca să mă angajez pe drumul din stânga şi am coborât din maşină. Fata purta nişte ochelari negri de parcă întunericul din jur nu i-ar fi fost de ajuns. Tot corpul ei vru să se tragă înapoi, şi am crezut că o va lua la fugă. Dar parcă avea picioarele

înfipte în pământ.

— Sandy!

Nu mi-a răspuns decât cu un mic geamăt.

— Sandy, ce s-a întâmplat cu ceilalţi?

— Nu ştiu… Am fugit şi m-am ascuns printre pini. L-a culcat pe domnul Hackett pe linia ferată, şi atunci mi-a fost într-adevăr frică... Credeam că doar o să se prefacă. Nu credeam că avea intenţia chiar să-l omoare.

— Hackett e conştient?

— Da. Dar e legat fedeleş cu leocoplast - mâinile, picioarele, şi gura... Părea atât de neajutorat, aşa cum stătea culcat pe linia ferată... Îşi dădea şi el seama de situaţie. Am înţeles după zgomotele pe care le făcea... N-am putut să mai suport acest spectacol şi am fugit. Când m-am întors nu mai era nimeni...

Langston se aproprie de mine. Paşii lui făcură pietrişul să scrâşnească. Fata vru să se tragă înapoi.

— Nu-ţi fie teamă, o linişti el. Sunt Hank Langston. Davy tocmai îmi ceruse să am grijă de tine...

— N-am nevoie de nimeni. Sunt foarte bine. Pot să fac auto-stopul...

Se exprima cu un fel de siguranţă de automat, dezminţită de tot comportamentul ei.

— Vino, zise el. Nu face pe grozava.

— Ai... ai o ţigară?

Îi întinse pachetul lui. Luă una cu o mână tremurătoare.

— Ai şi foc?

Langston îi dădu o cutiuţă de chibrituri. Fata îşi aprinse ţigara şi trase adânc din ea. Capătul incandescent al ţigării aprindea doi ochi mici şi roşiatici în sticla întunecată a ochelarilor.

— Bine. Vin.

Se aşeză pe scaunul din faţă, între Langston şi mine. Trase din ţigară până când îi arse degetele, apoi o aruncă în scrumieră.

— Planul vostru nu era prea bine pus la punct, i-am atras atenţia. Ce intenţii avea Davy?

— Voia să-l omoare pe domnul Hackett, după cum v-am spus. Să-l lase de-a curmezişul liniei ferate şi să-l calce trenul.

— Şi tu ai fost de acord cu acest proiect?

— Nu credeam că îl va pune cu adevărat în aplicare. De altfel nici n-a făcut-o.

— Vom merge să verificăm.

Am eliberat frâna de mână. Maşina porni pe pantă în jos până la intersecţia semnalată de un indicator vechi format din două bucăţi de lemn încrucişate.

— În ce loc l-a întins pe domnul Hackett?

— Aici, lângă drum...

Sandy arăta cu degetul partea de nord a intersecţiei.

Am coborât şi am cercetat linia ferată cu lanterna. Am descoperit în pietriş urme proaspete care ar fi putut fi lăsate de tocurile unor pantofi.

M-am întors la maşină.

— Ţi-a spus Davy de ce alesese acest loc? am întrebat-o pe fată.

— Probabil că se gândea că e un loc bun ca să-l omoare. Pe urmă, după ce-am fugit, s-ar putea să se fi răzgândit.

— De ce l-a răpit tocmai pe domnul Hackett?

— De unde să ştiu?

M-am sprijinit de portiera rămasă deschisă.

— Haide, Sandy, nu se poate să nu ştii tu ceva. Domnul Hackett era un prieten al familiei tale.

— În orice caz, nu era unul dintre prietenii *mei,* preciză ea circumspectă.

— Ai dovedit-o. Ce v-a făcut Hackett?

Fata se întoarse spre Langston.

— Nu sunt obligată să răspund la întrebarea asta, nu? Sunt încă minoră, dar am dreptul să fiu asistată de un avocat.

— Nu numai că ai *dreptul,* i-am răspuns eu, dar vei avea *nevoie,* micuţo! Şi n-ai să-ţi rezolvi problemele stând cu gura cusută. Pentru că dacă nu reuşim să-l împiedicăm pe iubiţelul tău să comită această crimă, vei fi inculpată odată cu el.

— Nu-i adevărat, nu-i aşa? întrebă ea adresându-se din nou lui Langsîon.

— S-ar putea foarte bine să fie chiar aşa, zise el clătinând din cap.

— Dar sunt minoră.

— Nu există protecţie valabilă când e vorba de un delict major. Te-ai făcut deja vinovată de răpire. Dacă Hackett va fi omorât, vei fi inculpată pentru complicitate la crimă...

— Dar... am fugit.

— Asta nu e destul, Sandy.

Fata părea impresionată, de parcă şi-ar fi dat brusc seama că nu visa, că era în joc viaţa ei şi că o apucase pe o cale greşită.

Am simţit fără să vreau o oarecare simpatie pentru ea. De acum înainte acest decor avea să facă şi el parte din viaţa ei: pâlcurile de pini care se profilau pe cerul întunecat, liniile ferate care se întindeau la nesfârşit sub lumina lunii...

Departe, spre nord, luminile unui tren se iviră brusc după o curbă a căii ferate. Trenul se îndrepta spre noi, străpungând întunericul, trăgând după el vagoane cu marfă. Farurile maşinii mele făceau să scânteieze şinele şi am avut impresia că se îndoiau sub greutatea vagoanelor. Vacarmul asurzitor al trenului de marfă accentua realismul halucinant al acestei scene...

Sandy scoase un strigăt sugrumat şi încercă să-mi facă vânt ca să poată fugi. Am forţat-o să se aşeze la loc. Mi-a zgâriat faţa. I-am tras o palmă. Ne comportam amândoi de parcă acel zgomot infernal ne-ar fi scos brusc din rândul rasei umane.

— Uşurel, zise Langston, după ce trenul dispăru spre sud. (Apoi adăugă întorcându-se spre Sandy:) Domnul Archer are perfectă dreptate, Sandy. Ajutându-ne, nu faci decât să te ajuţi pe tine însăţi. Nu se poate să nu ştii unde a putut să se ducă Davy plecând de aici.

— Nu ştia nici el. (Apoi adăugă, puţin gâfâit:) Vorbea tot timpul de locul acela dintre coline, unde trăise când era copil. Dar nu ştia unde.

— Eşti sigură că locul cu pricina există într-adevăr?

— În orice caz, *el* aşa credea. Dar eu habar n-am.

M-am aşezat din nou la volan. Scurta noastră dispută o încălzise şi îi simţeam corpul cald lipit de al meu. Păcat, mi-am zis, că părinţii ei n-au ştiut să o mai păstreze un an-doi... Păcat pentru ea. Şi pentru ei.

Continuând s-o iscodesc pe Sandy cu întrebări abile, am avut satisfacţia să mai aflu ceva. Dacă Davy Spaner o lovise pe Laurel Smith, asta se întâmplase fără cunoştinţa lui Sandy.. Iar Sandy spunea că toată ziua fusese lângă Davy...

15

Era trecut de trei dimineaţa când am ajuns la Santa Teresa. I-am cerut lui Langston să mă însoţească până la motel. Părea să aibă o influenţă liniştitoare asupra fetei.

Sebastian ne auzise sosind. Deschise uşa camerei sale mai înainte să am timp să bat. Fiică-sa i se proţăpi în faţă, sub valul de lumină, într-o poziţie provocatoare.

El întinse braţele spre ea. Fata se dădu scurt înapoi, apoi, cu un gest de dispreţ îndelung studiat, îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul spre el.

— Nu ştiam că... fumezi, se bâlbâi el.

— Şi, când se iveşte ocazia, fumez şi marijuana.

— Unde ai gasit-o? mă întrebă el.

— Pe drum, la o oarecare distanţa de aici. Ţi-l prezint pe domnul Langston, care m-a ajutat s-o găsesc.

Cei doi dădură mâna în timp ce Sandy se aşeza pe pat, picior peste picior.

— Sfatul meu e să-ţi duci fata acasă şi s-o ţii acolo, i-am zis lui Sebastian. Dacă nu poţi singur, angajează pe cineva... O infirmieră specializată în boli psihice. Consultă-te cu medicul familiei.

— Zice că sunt nebună! strigă Sandy spre ceilalţi doi. Dar *el* e ţicnit!

M-am făcut că nu aud insulta.

— Ai un avocat bun, domnule Sebastian?

— Pe legea mea, n-am avut niciodată nevoie de aşa ceva.

— Ei bine, fă rost de adresa unui avocat bun în cazuri penale, şi fixează chiar azi o întrevedere între el şi Sandy. E într-o situaţie foarte proastă şi nu poate s-o scoată la capăt decât cooperând cu poliţia.

— Dar nu vreau deloc să aibă de-a face cu poliţia!

— N-ai de ales. De altfel, am să-i spun două vorbe doamnei Marburg. Cazul e prea grav ca să continui să mă ocup singur de el.

Sandy se repezi deodată spre ieşire. Langston o prinse însă în braţe mai înainte ca ea să ajungă la uşă. Fata îi arse mâna cu ţigara. El o aruncă pe pat şi o ţinu în loc în timp ce ea gâfâia neputincioasă. Un miros de păr ars îmi gâdilă nările.

Cineva bătu în peretele despărţitor.

— Faceţi linişte!

— Cred că ar fi mai bine să plecăm, i-am spus lui Sebastian. Vrei să-i telefonezi soţiei?

Sebastian se duse la telefon şi reuşi s-o trezească pe centralistă. Nevasta lui ridică imediat receptorul.

— Vreau să-ţi anunţ o veste minunată... începu el cu o voce nesigură. Sandy e lângă mine. O aduc acasă... Da, se simte foarte bine.

Vom fi acolo peste două ore. Somn uşor. (Închise şi se întoarse spre Sandy). Mama ta mi-a spus să-ţi transmit toată dragostea ei.

— Ce vrei să fac cu ea?

— Nu ne mai iubeşti?

Fata se întoarse pe o parte, cu capul în pernă, şi nu răspunse. Am trecut în cealaltă cameră ca să dau un telefon personal.

Am cerut să vorbesc cu Willie Mackey, care conducea o agenţie de detectivi particulari la San Francisco. L-am găsit în apartametul lui. Mi-a răspuns cu o voce somnoroasă.

— Lew Archer la telefon. Eşti liber azi?

— Pot să-mi fac liber.

— Perfect. Vreau să-ţi propun o treabă pe peninsulă. Nu trebuie decât să filezi pe cineva, dar s-ar putea să ducă la ceva foarte important. Cunoşti motelul Sandman din Palo Alto? În noaptea asta trebuie să tragă acolo un anume Jack Fleischer, şerif la pensie din Santa Teresa. Aş vrea să aflu motivul acestei deplasări dacă e posibil, să aflu unde se va duce, cu cine va sta de vorbă şi despre ce. Şi mai ales să nu-l pierzi din ochi, chiar dacă va trebui să spânzuri câţiva dolari.

— Şi mai departe?

— În privinţa lovelelor nu trebuie să-ţi faci nici o problemă. În rest e vorba de viaţa unui om.

— Cine anume?

— Îl cheamă Hackett. A fost răpit de un puşti de nouăsprezece ani pe nume Davy Spanner. (I-am făcut o descriere rapidă a celor doi bărbaţi, pentru cazul în care drumurile lor s-ar întâlni.) Hackett e un tip doldora de bani, dar se pare că răpirea nu a fost pusă la cale în vederea obţinerii unei răscumpărări. Spanner e un asocial cu tendinţe schizoide.

— O perspectivă încântătoare! Am şters-o la Palo Alto, Lew.

M-am întors în camera lui Sebastian. Fata era tot lungită pe pat, iar Longston stătea în picioare lângă ea.

— Hai să te duc acasă, i-am spus. Îmi pare rău că ţi-am stricat noaptea.

— Deloc. Mi-a părut bine că am putut fi de folos cu ceva.

Am pornit toţi patru pe drumul de întoarcere. Lumina mai ardea şi acum în vila familiei Langtosn. Nevasta lui alergă spre el, îmbrăcată într-un halat roşu chinezesc.

— Mi-ai promis că nu-l ţii toată noaptea! îmi reproşă ea.

— Nu e decât 4 dimineaţa... am remarcat eu.

— Patru dimineaţa!

Langston îşi duse nevasta în casă şi îmi adresă un mic gest de adio.

Restul drumului până la Malibu se derulă cât se poate de sinistru, cu Sandy care nu scotea nici o vorbă, aşezată între noi. Tatăl ei

încercă să-i vorbească, asta e adevărat, dar ea se făcu că nu aude.

I-am dus în parcarea unde Sebastian îşi lăsase maşina şi am aşteptat să-i văd plecaţi. De data asta Sandy nu a mai încercat să scape. Poate că în sfârşit înţelesese că nu avea unde să se ducă.

La poalele oraşului, fluxul vuia pe întinderea plajei. Printre clădiri, zorii aprindeau reflexe fosforescente pe creasta valurilor.

16

La opt am sărit jos din pat. Era încă prea devreme, dar stomacul meu scotea strigăte disperate de foame. Am ieşit şi mi-am adjudecat un mic dejun copios compus din jambon fript, două ochiuri, o grămadă de tartine cu unt, cărora li s-au adăugat, ca să fie masa bogată, câteva clătite groase de un dolar, cu sirop de căpşuni, şi câteva ceşti cu cafea.

Acum mă simţeam suficient de fortificat ca să dau ochii cu doamna Marburg. Fără să mă mai obosesc să mă anunţ la telefon, m-am suit în maşină şi am pornit spre proprietatea lui Hackett. Poarta de fier era deschisă şi am avut impresia că retrăiesc pentru a doua oară acelaşi moment, conducându-mi maşina pe malul lacului artificial, unde raţele sălbatice tot nu reapăruseră.

Un Cadillac, al cărui geam era împodobit cu un caduceu, se afla oprit în faţa terasei. În momentul acela tocmai ieşea din casă un bărbat cu o înfăţişare juvenilă, cu o privire inteligentă şi părul cărunt.

— Sunt doctorul Converse. Sunteţi de la poliţie?

— Nu. Detectiv particular. Lucrez pentru doamna Marburg.

— Nu mi-a vorbit de dumneata... (Închise portiera înainte de a întreba:) Ce-a păţit în fond domnul Hackett?

— Doamna Marburg nu v-a spus nimic?

— Pare dărâmată rău, dar cred că va putea să se descurce încercând să nu se afle cele întâmplate. Au apucat-o toate pandaliile când i-am spus să cheme poliţia.

— În fond, ce are împotriva poliţiei?

— Şi-a băgat în cap că acei oameni sunt corupţi şi incompetenţi. De altfel, are motivele ei, după cele întâmplate primului ei soţ...

— Şi ce i s-a întâmplat?

— Credeam că ştiţi. A fost împuşcat pe plajă, acum vreo cincisprezece ani... Nu cunosc toate detaliile, dar cred că ucigaşul nu a fost prins niciodată... Ca să ne întoarcem la cazul nostru, i-am explicat doamnei Marburg că legea obligă practicienii şi spitalele să declare toate cazurile de indivizi grav răniţi care apelează la îngrijirile lor.

— E vorba de Lupe?

— Da. Am chemat o ambulanţă şi îl duc la spital.

— Are o rană gravă?

— N-aş putea să spun. Sunt generalist, nu frenolog. Traumatismele craniene pot să rezerve totdeauna surprize. L-am dat în grija unui specialist foarte competent, doctorul Sunderland, de la *St. John's Hospital.*

— Lupe e conştient?

— Da. Dar nu vrea să vorbească... Ştii cine l-a lovit în cap?

— O fată de şaptesprezece ani, Sandy Sebastian. Probabil că lui Lupe îi e ruşine să mărturisească.

— Sandy Sebastian? Dar e o fată de familie bună. Am cunoscut-o, profesional. Acum câteva luni... Dar tot nu mi-aţi spus ce i s-a întâmplat domnului Hackett. Puteţi să-mi vorbiţi fără reţinere. Sunt medicul lui. A fost şi el rănit?

— Nu. A fost răpit.

— Pentru răscumpărare?

— Nu. Aşa, de plăcere, după toate probabilităţile… Apropo, am reuşit s-o aduc înapoi acasă pe Sandy noaptea trecută. Dar cred că starea ei mentală e destul de tristă şi nu i-ar strica dacă ar examina-o un medic. De vreme ce sunteţi medicul ei...

— Nici vorbă... (Doctorul Converse se îndepărtase brusc de parcă aş fi fost un periculos purtător de germeni.) Nu am consultat-o decât o singură dată, vara trecută, atât şi nimic mai mult. Nu pot cu de la mine putere să-i forţez uşa şi să-i impun îngrijirile mele.

— Asta e clar... Pentru ce boală aţi tratat-o vara trecută?

— Secretul profesional mă opreşte să vă spun.

Între noi se instalase neîncrederea.

Am găsit-o pe doamna Marburg în salon, aşezată într-un şezlong, cu spatele la fereastră, cu cearcăne mari la ochi. Rămăsese cu aceleaşi haine pe ea.

— N-ai reuşit, nu-i aşa? mă întrebă ea cu o voce răguşită.

— Nu. Aţi putut să dormiţi puţin?

— N-am închis ochii toată noaptea. Iar când am reuşit să-l găsesc pe doctorul Converse, imediat a insistat să anunţ poliţia.

— Şi eu cred că ar fi o idee bună. Poliţia dispune de un nou sistem de computere care permite găsirea unei maşini în orice colţ al statului. Şi cea mai bună şansă a noastră e tot localizarea maşinii lui Sebastian.

— Aş fi vrut să nu-l fi cunoscut niciodată pe acest tip şi pe dezmăţata lui de fată! şuieră ea printre dinţi.

— Pe ea am găsit-o, dacă asta poate să vă consoleze.

— Unde e? Ai fi putut să mi-o aduci! Ai întrebat-o? Pentru ce-a făcut-o?

— Răutate gratuită, după cât pot să-mi dai seama. A făcut-o ca să-şi rănească tatăl... Fiul dumneavoastră s-a certat cumva cu ea?

— Nici vorbă. Stephen s-a purtat totdeauna frumos cu ea. Dar cel mai legată era de Gerda, nora mea.

— Doamnă Marburg, înţelegeţi că nu puteţi sta trează la infinit şi nici nu puteţi face totul singură, am reluat eu. Lucrurile pot dura multă vreme. Sau să se termine prost.

Se aplecă spre mine.

— Stephen a murit?

— Este o posibilitate pe care trebuie s-o avem în vedere. Spanner nu e un glumeţ. Ba chiar pare mânat de intenţii criminale.

— De unde ştii? mă întrebă ea iritată. Vrei să mă sperii, nu-i aşa, ca să mă faci să cooperez cu poliţia?

— Bine. Am să vă înşir faptele aşa cum s-au petrecut, ca să puteţi lua o hotărâre în cunoştinţă de cauză. În cursul acestei nopţi, Spanner l-a culcat pe fiul dumneavoastră, legat fedeleş, pe o cale ferată, cu intenţia de a-l lăsa să fie călcat de un tren de marfă,

— Un tren de marfă? repetă ea făcând ochii mari de uimire.

— Poate să vi se pară o nebunie, dar ăsta e adevărul. Fata a asistat la toată scena. S-a speriat şi a fugit.

— Ce s-a întâmplat cu Stephen?

— Spanner s-a răzgândit când a văzut că fata a fugit. Dar nimic nu-l împiedică s-o ia de la capăt. În California nu ducem lipsă nici de căi ferate, nici de trenuri de marfă...

— Dar ce vrea de la noi?

— Mă îndoiesc că vă va spune, chiar dacă l-aţi întreba. Se pare că face toate astea împins de o amintire din copilărie.

— Aş! Toată chestia asta e psihologie ieftină!

— Nu cred. Am avut o discuţie în această privinţă cu consilierul şcolar pe care l-a avut Davy Spanner la Santa Teresa. Tatăl lui a fost călcat de un tren, chiar în locul acela, pe când el avea numai trei ani. Şi Davy a asistat la această scenă cumplită.

— Unde se află locul acela?

— În partea de nord a comitatului Santa Teresa, lângă Rodeo City.

— Nu cunosc regiunea.

— Nici eu. Dar se poate foarte bine să fi părăsit statul, şi acum să se afle în Nevada sau în Arizona. Vedeţi bine că aveţi tot interesul să anunţaţi poliţia.

— Nu am avut deloc noroc până acum cu poliţia locală.

— Vă referiţi la moartea soţului?

— Cine ţi-a spus?

— Din păcate, am aflat de la altcineva, şi e păcat, că s-ar putea să existe o legătură între moartea soţului şi răpirea fiului.

— Nu văd cum. Davy Spanner probabil că nu avea mai mult de patru-cinci ani când a fost asasinat Mark Hackettt.

— Cum a fost omorât?

— Cineva a tras în el pe plaja din Malibu. Aveam o cabană pe plajă, iar Mark se ducea deseori acolo să facă o plimbare seara. Într-o noapte, cineva a intrat în urma lui şi i-a tras un glonţ în cap. Poliţia a arestat atunci vreo doisprezece suspecţi, majoritatea vagabonzi, dar niciodată nu s-au putut strânge suficiente dovezi împotriva vreunuia dintre ei pentru a justifica o inculpare.

— I s-a furat ceva?

— I-a dispărut portofelul. N-a mai fost găsit niciodată. Acum înţelegi de ce nu mă dau în vânt după poliţia locală.

— Oricum, poliţia va veni aici din cauza lui Lupe. Nu vreau decât să-mi daţi voie să le vorbesc fără reţinere.

Rămase un moment tăcută, nemişcată şi solemnă. Îi auzeam respiraţia ritmând trecerea lentă a secundelor.

— N-am încotro, trebuie să-ţi urmez sfatul, nu-i aşa? Dacă Stephen ar fi omorât pentru că n-am luat hotărârea care se cuvenea, n-aş putea să mai trăiesc. Du-te domnule Archer, fă aşa cum crezi de cuviinţă. Dar, bineînţeles, continuând să te ocupi de acest caz. Dacă îl găseşti pe Stephen şi mi-l aduci teafăr şi nevătămat, sunt în continuare dispusă să-ţi înmânez cei o sută de mii de dolari promişi... Ai nevoie de un avans pentru cheltuieli?

— Mi-ar fi de folos, într-adevăr, căci a trebuit să fac apel la unul dintre colegii mei din San Francisco, un anume Willie Mackey. Aţi putea să-mi daţi un avans de o mie de dolari?

— Îţi voi face un cec... Unde e geanta mea? Sidney! Unde e geanta mea?

Soţul ei ieşi din camera alăturată. Purta o bluză de pictor mânjită de culori, iar pe nas avea o pată de vopsea roşie.

— Ce este? întrebă el puţin agasat.

— Găseşte-mi geanta.

— Caută-ţi-o singură. Lucrez.

— Te rog să nu-mi vorbeşti pe tonul ăsta!

— N-am folosit un ton deosebit.

— Destul cu vorba. Du-te să-mi aduci geanta. N-o să-ţi prindă rău dacă faci şi tu o dată ceva util.

— Pictura este o ocupaţie eminamente utilă.

Marburg se duse după geanta lăsată de nevasta lui în bibliotecă. Doamna Marburg îmi completă un cec de o mie de dolari în timp ce Sidney se întorcea la pictura lui.

Cei doi poliţişti trimişi de şerif veniră în curând şi i-am primit în salon. Doctorul Converse, în picioare lângă uşă, asistă şi el la convorbirea noastră.

Am mai avut o discuţie cu un poliţist care patrula pe autostradă, apoi cu şeful poliţiei, un găligan pe nume Aubrey. Era un tip înalt, între două vârste, sigur pe el. Mi-a plăcut şi, după plecarea doctorului Converse, nu i-am ascuns nimic din ce aflasem, cu excepţia informaţiilor privitoare la Jack Fleischer.

Jack Fleischer era un poliţist care tocmai ieşise la pensie şi, poliţiştii având tendinţa să se susţină unii pe alţii, am hotărât că e mai bine ca rolul obscur jucat de Fleischer în acest caz să fie lămurit de nişte profani, ca mine şi ca Willie Mackey.

Ca să fie balanţa egală, pe drumul de întoarcere m-am oprit la

postul de poliţie de pe Purdue Street. Sergentul Prince era atât de furios încât colegul lui Janowski chiar îşi făcea griji pentru el - Laurel Smith trecuse în nefiinţă în cursul nopţii...

17

Am urcat fără grabă scara care ducea la biroul meu. Era trecut de zece. Willie îmi lăsase un mesaj la serviciul abonaţilor absenţi. L-am sunat la biroul lui din San Francisco.

— Ai picat la fix, Lew. Tocmai încercam să dau de tine. Prietenul nostru Fleischer a sosit la Sandman pe la trei dimineaţa. L-am dat în grija unui înger păzitor şi am făcut un târg cu paznicul de noapte. Fleischer a cerut să fie trezit la şapte şi jumătate, şi imediat ce s-a sculat, i-a telefonat unui anume Albert Blevins la hotelul Bowman. Fleischer s-a dus la acest Blevins la hotel şi au luat micul dejun împreună într-un snak-bar de pe strada Cinci. După aceea s-au întors la hotelul în care locuieşte Belvins şi, după toate probabilităţile, încă mai sunt şi acum în camera respectivului. Îţi spune ceva toată chestia asta?

— În orice caz, numele de Blevins. (Era numele de familie de pe carnetul de Asistenţă Socială al defunctei Laurel.) Încearcă să strângi cât mai multe informaţii despre acest tip şi vino să ne întâlnim la aeroportul din San Francisco.

— La ce oră?

Am scos din sertarul biroului un orar al curselor aeriene.

— La orele 13, la bar.

Am reţinut un loc prin telefon şi m-am îndreptat spre aeroportul internaţional din Los Ageles. Vremea la San Francisco era la fel de frumoasă ca în oraşul pe care tocmai îl părăsisem. Zburând deasupra golfului, am văzut frumoasa metropolă înălţându-se vertical, ca într-un vis, până la orizontul de un albastru închis.

L-am găsit pe Willie la barul aeroportului, sprijinindu-se pe coate în faţa unui păhărel. Era un bărbat elegant şi cu multă experienţă, căruia femeile şi garderoba îi absorbeau o mare parte din câştiguri. Părul lui înspicat fusese altădată brunet, dar ochii negri şi vioi nu se schimbaseră în douăzeci de ani.

— Albert Blevins, mă informă el, locuieşte la hotelul Bowman de aproximativ un an. În sfârşit, e o pensiune.

— Ce vârstă are?

— Cam şaizeci. Nu mi-ai lăsat timp să verific.

— Timpul ne presează.

I-am spus în două cuvinte despre ce era vorba. Willie era un jucător şi ochii au început să-i strălucească precum diamantele când am ajuns la averea lui Hackett, din care numai o firimiturică i-ar fi putut permite să-şi ofere o nouă blondină, care i-ar zdrobi încă o dată inima...

Willie ar fi vrut ca mai întâi să luăm masa, dar l-am tras după mine până în parcare. Ne-am urcat în Jaguar-ul lui şi am mers de-a lungul ţărmului până în centru.

— Ce legătură poate să existe între acest Albert Blevins şi răpirea lui Hackett? întrebă în sfârşit Willie.

— Nu ştiu, dar cu siguranţă că există una. Numita Laurel Blevins. Fleischer o cunoscuse în urmă cu cincisprezece ani la Rodeo City. Aproximativ la această dată, în acest oraş, un bărbat neidentificat moare decapitat de un tren. După toate aparenţele, acest bărbat era tatăl lui Davy Spanner. Fleischer s-a ocupat de caz, iar acest deces a fost înregistrat ca fiind accidental.

— Şi crezi că nu era?

— Să zicem că îmi rezerv aprecierea. Şi mai există o legătură între cele două cazuri. Spanner era locatarul şi în acelaşi timp angajatul numitei Laurel Smith, dar îi bănuiesc că au întreţinut relaţii mai intime.

— Crezi că el a omorât-o?

— Nu, nu cred asta. Dacă am reuşi să-i facem să vorbească pe Fleischer şi pe Blevins, poate că am putea rezolva rapid cazul. Mai ales Fleischer dacă ar vorbi. În urmă cu o lună a ascuns un microfon în apartamentul respectivei Laurel, ceea ce i-a permis să ştie tot ce se petrece acolo.

— Şi crezi că el ar fi ucigaşul?

— E posibil. După cum se poate ca să nu fie el dar să-i cunoască numele.

Willie lăsă maşina în parcarea subterană şi am urcat la biroul lui. Omul care îl fila pe Fleischer telefonase: Fleischer îl lăsase pe Blevins la hotelul Browman şi, la ora la care telefona, detectivul se afla în interiorul magazinului *Acme Photocopy Service*. Era a doua vizită a lui Fleischer în acest magazin. Se mai oprise aici înainte de a intra la hotelul Bowman.

Ceea ce am făcut şi eu. *Acme* era un magazinaş care dădea spre Market Street. Am găsit acolo un bărbat slab şi care tuşea mereu, lucrând la o maşină de fotocopiat. Pentru cinci dolari nu s-a mai lăsat rugat să ne spună că, la prima lui vizită, Fleischer i-a cerut să-i reproducă prima pagină dintr-un ziar vechi. A doua oară i-a făcut o copie după un certificat de naştere încă şi mai vechi.

— Vă mai amintiţi de numele de pe certificat?

— Drept să spun... Mi se pare că era vorba de un anume Jasper, asta e tot.

— Despre ce era vorba în articolul din ziar?

— Dacă ar trebui să citesc tot ce-mi trece pe sub nas, cred că mi-aş pierde vederea! Pot să vă spun doar că a trebuit să-l mânuiesc cu precauţie, având în vedere că era mai mult decât îngălbenit din cauza

timpului.

M-am îndreptat fără întârziere spre hotelul Bowman. Era o clădire înnegrită de fum, cu trei etaje, din cărămidă - altădată strălucitoare - dând spre depoul căilor ferate.

Holul era plin de bătrâni. Unul dintre ei mă informă că Albert Blevins stătea la primul etaj, la capătul culoarului. Am urcat şi am bătut la uşă.

— Cine e acolo? întrebă o voce răguşită.

— Lew Archer. Aş dori să vă vorbesc, domnule Blevins.

— Despre ce?

— Tot despre acelaşi lucru ca ştii dumneata cine.

Cheia se răsuci în broască şi Albert Blevins întredeschise uşa. Nu era chiar atât de bătrân, dar avea corpul deformat de muncă, iar faţa brăzdată de riduri era încremenită într-o expresie marcată de un eşec permanent. Ochii lui albaştri păstraseră o oarecare inocenţă.

— Îmi dai tot cât celălalt? întrebă el.

— El cât ţi-a dat?

— Cincizeci de dolari. (O bănuială cumplită îi deformă deodată trăsăturile.) Sper că nu sunteţi de la asigurările sociale?

— Nu, fii liniştit.

— Domnul fie lăudat! E destul să-ţi cadă din cer un mic chilipir ca ăsta ca să-ţi suprime alocaţia...

— Haide, n-o să-ţi facă asta.

Aprecierea mea păru să fie pe gustul lui Blevins. Mai deschise puţin uşa şi mă lăsă să intru într-o cameră de trei metri pe trei, cu un scaun, o masă şi un pat. Scara metalică de incendiu trecea oblic prin faţa singurei ferestre, de parcă ar fi vrut să-l taie mai bine de pe lista celor vii.

În cameră plutea un miros deosebit, părând că provine de la o valiză aşezată pe pat şi larg deschisă. Câteva obiecte rămăseseră pe masă, de parcă Blevins ar fi făcut o triere a amintirilor înainte de a le o feri spre vînzare...

Am identificat câteva în trecere: un cuţit de pescar pe care încă mai erau lipiţi câţiva solzi uscaţi, un act de căsătorie cu nişte cute mari, un teanc de scrisori legate cu un şiret de pantof, câteva cartuşe, o monedă de un dolar din argint pusă într-o plasă, două pipe vechi, o labă de iepure, un glob de sticlă înăuntrul căruia se dezlănţuia o furtună de zăpadă în miniatură când îl scuturai, o pană de păun şi o gheară de vultur.

M-am aşezat la masă şi am luat în mână certificatul de căsătorie. În el scria că Albert D. Blevins se căsătorise în faţa legii cu Henrietta R. Krug la San Francisco, la data de 3 martie 1927. Henrietta avea atunci şaptesprezece ani. Albert douăzeci. Ceea ce însemna că acum avea ceva mai mult de şaizeci.

— Vreţi să-mi cumpăraţi actul de căsătorie?

— E posibil.

— Celălalt mi-a dat cincizeci de dolari pentru actul meu de naştere. Vi-l dau pe ăsta cu douăzeci şi cinci. (Se aşează pe marginea patului.) Pentru mine nu are prea mare valoare. Căsătoria cu fata asta a fost cea mai mare greşeală din viaţa mea. Niciodată n-ar fi trebuit să mă însor. Mi-a spus-o de peste o sută de ori, *după*... Dar ce altceva poa' să facă un bărbat când o fată vine la el să-i zică, hodoronc-tronc, că a lăsat-o grea, ai?

Să ştii că n-ar trebui să mă plâng. Părinţii ei ne-au lăsat nouă ferma şi s-au instalat la oraş. Nu e de vina domnul Krug că trei ani la rând a fost secetă şi că vitele au murit. Nu-i mai port pică nici Henriettei că m-a părăsit. Viaţa era mult prea grea la afurisita aia de fermă. Noi ce aveam în comun era patul. Şi chiar şi cu ăsta s-a terminat după naşterea copilului. Am ajutat-o eu însumi să nască, şi a suferit atât de mult încât de atunci nu m-a mai lăsat niciodată să mă mai apropii de ea...

Se ridică şi începu să se plimbe de colo până colo prin cameră.

— Asta m-a înrăit, reluă el. Să trăieşti cu o fată drăguţă şi să nu te poţi atinge de ea! Am început să mă port cu ea cum nu se poate mai josnic, şi cu plodul la fel. Îl uram pe ăsta că stricase totul venind pe lume. Uneori îl băteam până la sânge. Henrietta încerca atunci să mă oprească, şi o loveam şi pe ea…

Într-o zi s-a săturat. A luat lampa cu petrol cu care luminam în bucătărie şi mi-a aruncat-o în cap. Am reuşit să mă feresc, dar petrolul s-a împrăştiat pe sobă şi bucătăria a luat foc... Mai înainte de a fi reuşit să sting flăcările, aproape întreaga casă arsese, iar Henrietta fugise. Şi din ziua aceea n-am mai auzit de ea niciodată,

— Ce s-a întâmplat cu fiul dumitale?

— Jasper? Un timp l-am ţinut cu mine. Am încercat să cârpesc ce se mai putea cârpi şi am mai stat amândoi acolo încă doi ani. Mă purtam ceva mai bine cu el, dar el nu ţinea cine ştie ce la mine. Îi era frică de mine, şi îl înţeleg. La patru ani a început să fugă de-acasă şi se dezlega când îl legam. Ce puteam să fac, ai? L-am dus la bunicii lui la Los Angeles. Domnul Krug era paznic la o companie petrolieră, şi au fost de acord să mă debaraseze de el.

După asta m-am mai dus de câteva ori să-l văd pe Jasper, dar cum mă vedea se repezea la mine şi mă batea cu pumnii. Până la urmă nu m-am mai dus şi am părăsit statul. Am lucrat la o mină de argint din Colorado, şi am pescuit somon la Anchorage. Într-o zi mi s-a răsturnat barca. Am reuşit să ajung la mal dar am făcut o dublă pneumonie. După asta i-am pus cruce şi m-am întors în California. Asta e trista mea poveste. Şi în curând se fac zece ani de când sunt aici.

Se aşează din nou, nici trist, nici vesel, dar nici supărat că îşi ridicase

un moment povara vieţii, pentru ca apoi s-o pună din nou în acelaşi loc.

— Ştii ce s-a mai întâmplat cu Jasper? l-am întrebat eu deşi eram aproape sigur că murise, călcat de tren cu cincisprezece ani în urmă.

— A crescut, s-a însurat. Părinţii Henriettei mi-au trimis o invitaţie şi apoi, şapte luni mai târziu, am primit o scrisoare care mă anunţa că aveam un nepot. Asta se întâmpla în urmă cu vreo douăzeci de ani, pe vremea aia eram în Colorado. Dar m-a frapat faptul că Jasper fusese *obligat* să se însoare exact ca mine la vârsta lui…

Istoria se tot repetă... suspină el. Dar de data asta înţelesesem, n-am încercat să-mi cunosc nepotul. Nu voiam ca şi ăstuia să-i fie frică de mine.

— Nu cumva mai ai scrisoarea asta, din întâmplare?

— Ba da, cred că o am.

Deznodă şiretul maro din jurul teancului de scrisori şi, cu stângăcie, luă dintre ele un plic albastru, scoase scrisoarea din el şi mi-o întinse. Cerneala avea o culoare spălăcită. Am citit:

Dl. Joseph L. Krug,
West Capo Street, nr. 209
Santa Monica, California.

14 decembrie 1948

Domnului Albert D. Blevins,
B.P. 49, Silver Creek, Colorado.

Dragă Albert,

E multă vreme de când nu mai ştim nimic despre tine. Sperăm că prezenta scrisoare te va găsi la aceeaşi adresă. Nu ne-ai spus dacă ai primit anunţul de căsătorie. În cazul în care nu l-ai primit, află că Jasper a luat în căsătorie o fată încântătoare, pe nume Laurel Dudney. Nu are decât şaptesprezece ani, dar deja este foarte matură. Fetele astea din Texas cresc repede! Acum au un băieţel adorabil, născut alaltăieri, pe care l-au botezat Davy, după numele biblic al lui David pe care îl cunoşti.

Iată-te şi bunic. Vino să ne vezi dacă poţi. Trecutul e trecut. Jasper, Laurel şi copilaşul vor mai rămâne o vreme la noi, iar Jasper va încerca după aceea să se ocupe de creşterea vitelor. Ai grijă de tine în minele alea, dragul meu Albert.

Cu drag, soacra ta,

Alma R. Krug

P.S. - Tot nu ştim nimic de Henrietta.

— Mai ai acel anunţ de căsătorie? l-am întrebat pe Blevins.

— Îl aveam. Dar l-am dat celuilalt în plus pe lângă actul de naştere.

— Actul de naştere al cui?

— Al lui Jasper. Jasper îl interesa.

— Ţi-a spus de ce?

— Nu. Fleischer ăsta e un tip care joacă strâns... Dar ai putea să-mi spui de ce vă interesaţi toţi de Jasper? De ce nu pregetaţi să plătiţi pentru a obţine informaţii despre el..., căci sper că ai să mă plăteşti, nu?

Fără să răspund, am luat din portofel trei bancnote de douăzeci de dolari şi le-am aşezat pe colţul de masă rămas liber. Blevins îşi desfăcu cămaşa şi scoase un săculeţ de pânză negricios atârnat de gât cu o bucată de piele jegoasă. Împături cu grijă bancnotele, le vârî în săculeţ şi lipi săculeţul de părul cărunt pe care îl avea pe piept.

— Douăzeci şi cinci pentru actul de căsătorie, douăzeci şi cinci pentru scrisoare şi zece pentru autobiografie, i-am precizat eu.

Mi-a fost puţin ruşine când mi-a întins certificatul de căsătorie şi scrisoarea. Când le-am băgat în buzunarul interior al hainei, am dat cu mâna de fotografia frumoasei Laurel pe care mi-o dăduse doamna Fleischer, i-am arătat-o lui Blevins.

— O recunoşti, domnule Blevins?

— Nu.

— E fata cu care s-a însurat Jasper.

— Să ştii că n-am văzut-o niciodată.

Când îmi dădea înapoi fotografia mâinile noastre s-au atins uşor şi am simţit un fel de scurtcircuit, de parcă aş fi fixat prezentul în carnea vie a trecutului...

Epocile se tulburară brusc în faţa mea, de parcă ochii mi s-ar fi aburit de lacrimi. Tatăl lui Davy murise de moarte violentă. Mama lui avusese aceeaşi soartă. Davy, copilul violenţei, îşi răspândea ura de-a lungul pistei care ducea până la Albert Blevins. În acest soi de stare secundă, am avut brusc pentru prima oară, revelaţia a ceea ce însemna să fii în pielea lui Davy, şi asta m-a zdruncinat profund.

— Nu, n-am văzut-o niciodată... repetă Blevins. Dar, pe legea mea, e o fetişcană drăguţă!

— *Era...*

Am luat fotografia şi am ieşit mai înainte de a-mi pune vreo întrebare.

18

Am luat un taxi pentru a mă întoarce la biroul lui Willie Mackey, iar pe drum am cumpărat un ziar. Ştirea dispariţiei lui Stephen Hackett se lăfăia pe prima pagină.

Agentul lui Willie, Bob Levine - un tânăr serios cu părul tuns perie -, spumega de furie. Jack Fleischer părăsise motelul Sandman pentru a se îndrepta spre sud şi îl pierduse pe drumul naţional, dincolo de San José, maşina fostului poliţist fiind mai rapidă decât a lui. Trebui să se stăpânească ca să nu burduşească cu lovituri de picior frumoasele fotolii capitonate în roşu din biroul lui Willie.

— Nu-ţi face sânge rău, i-am zis lui Levine. Ştiu unde locuieşte Fleischer. Îl voi lua de-acolo. Ai face mai bine să mă duci la aeroport... (M-am uitat la ceasul de la mână.) În drum ne putem opri puţin la motel.

Femeia de serviciu făcea curat în camera lui Fleischer. Singurul lucru pe care îl lăsase în coşul de hârtii era chiar ziarul pe care tocmai îl cumpărasem. Dar din el fusese rupt articolul despre răpirea lui Hackett...

Oricare ar fi fost interesele lui Fleischer în acest caz, tot timpul se suprapuneau peste ale mele. Deocamdată avea un uşor avans faţă de mine, şi am socotit în minte timpul maxim de care aş fi putut să dispun la Los Angeles mai înainte ca Fleischer să ajungă cu maşina. Trei ore în care trebuia să rezolv totul.

Prima oră mi-am petrecut-o parcurgând traseul aglomerat de la aeroportul din Los Angeles până la vila lui Sebastian din Woodland Hills. Se făcuse noapte de-a binelea când maşina mea, ambalată la maximum, urcă din greu ultimii metri ai coastei.

În faţa casei lui Sebastian staţiona o maşină a poliţiei din comitatul Los Angeles. Din radio-telefon se auzeau frânturi de cuvinte. Mi-a deschis un poliţist cu un aer sever.

— Aş vrea să vorbesc cu domnul Sebastian.

— Domnul Sebastian e ocupat. Sunteţi avocatul lui?

— Nu.

M-am prezentat.

— Mă duc să văd dacă poate să vă primească, zise tipul închizându-mi uşa în nas.

Uşa mi-a fost deschisă însă imediat chiar de Sebastian, dar poliţistul stătea în spatele lui ca un paznic de închisoare.

— O iau cu ei, zise Sebastian... Au s-o bage la închisoare.

— Nu e o închisoare, îl corectă poliţistul. E o casă de corecţie.

— Nu poţi plăti o cauţiune? l-am întrebat pe Sebastian.

— Sunt de acord să plătesc o cauţiune. Dar nu douăzeci de mii de dolari.

— Într-adevăr, e cam mult.

— Act de violenţă cu tentativă de omor, ăsta e un cap de acuzare grav, zise poliţistul. Şi mai e şi inculparea de răpire...

— Totuna e... Vrei să ne laşi o clipă? Aş vrea să vorbesc singur cu domnul Sebastian.

— Ai spus că nu eşti avocat. Nu ai dreptul să-i dai sfaturi...

— Nici dumneata. Te rog, lasă-ne puţin.

A dispărut din câmpul meu vizual, dar a rămas în preajmă.

— De ce avocat e vorba? l-am întrebat pe Sebastian.

— L-am chemat pe Arnold Bendix, de la Van Nuys. Trebuie să sosească.

— Ei bine, insistă să vină repede. Şi cheamă şi un medic. Trebuie să reuşeşti să convingi justiţia să-ţi lase fata în noaptea asta. Asta îi va acorda avocatului un răgaz suficient ca să meargă la tribunal şi să ceară micşorarea cauţiunii la... zece mii de dolari, de exemplu. Un cauţionar profesionist îţi va da suma în schimbul a o mie de dolari.

— Şi de unde să iau o mie de dolari? zise el înspăimântat de importanţa sumei. Voi fi concediat.

— Du-te la un cămătar. Ăsta e rostul lor. Banii au prea puţină importanţă. Mai înainte de orice trebuie să-i împiedicăm să-ţi ducă fata la închisoare.

După un moment de ezitare, Sebastian ridică receptorul şi îl sună pe doctorul Jeffrey, medicul lui de familie. A trebuit să insiste pentru ca doctorul să vină imediat, şi la fel se întâmplă şi cu avocatul.

Am intrat în salon, escortaţi de poliţist care ne urmărea cu o privire bănuitoare, de parcă toţi ne-am fi pregătit să evadăm. Berenice Sebastian se afla deja acolo, trasă la faţă, dar extrem de elegantă în rochia ei neagră cu bretele. Îi ţinea companie o blondă nostimă, îmbrăcată cu un taior albastru care semăna cu o uniformă.

Blonda se prezentă ca fiind doamna Sherrill, din cadrul serviciului libertate condiţionată. I-am spus că îl cunoşteam bine pe Jake Belsize.

— Am vorbit cu el chiar în după-amiaza asta. Toată întâmplarea l-a dat peste cap. Îşi face mari reproşuri că nu l-a supravegheat mai bine pe Spanner... Am venit aici la sugestia lui. Din păcate, tânăra nu vrea să-mi spună nimic. Am încercat să le explic părinţilor ei că ar fi mult mai bine pentru ea dacă s-ar arăta mai cooperantă.

Sebastian răspunse cu o voce fermă:

— Sandy nu este într-o stare care să-i permită să fie interogată. E la pat şi a trebuit să-i administrăm calmante. Doctorul Jeffrey e pe drum. Iar avocatul meu, Arnold Bendix trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

— Doar n-o să ne petrecem noaptea aici, declară poliţistul. Avem

un mandat de aducere şi trebuie să-l executăm.

— Nu, Tom, e mai bine să aşteptăm, îl asigură doamna Sherrill, vom vedea ce va spune medicul.

Poliţistul se aşeză singur într-un colţ şi în cameră se aşternu o tăcere apăsătoare. Ai fi zis că e o veghe funebră.

În cele din urmă sosi şi doctorul Jeffrey, care părea foarte grăbit. Intră la Sandy împreună cu mama ei. Între timp îşi făcu apariţia şi avocatul. Amândoi reuşiră să-i convingă pe poliţist şi pe doamna Sherrill să lase lucrurile aşa cum erau până a doua zi dimineaţă.

L-am condus pe medic până la maşină.

— Pot să-i pun câteva întrebări fetei, doctore?

— Nu mai mult de cinci minute. Are nevoie de odihnă.

— De cât timp o îngrijiţi?

— Trei-patru ani. De când şi-a lăsat medicul pediatru.

— Vara trecută a apelat la îngrijirile doctorului Converse, din Beverly Hills. Ştiaţi?

— Nu, n-am auzit niciodată de acest domn. Pentru ce afecţiune a tratat-o?

— N-a vrut să-mi spună. Dar cred că dumitale ţi-ar spune. Asta ar putea să lămurească puţin lucrurile.

— Crezi? Bine, am să-i dau un telefon.

Poliţistul şi doamna Sherrill au urcat în maşina lor de patrulare şi au plecat în urma doctorului. Berenice Sebastian se uita din prag cum se îndepărtau.

— Domnul fie lăudat, am reuşit să scăpăm în seara asta de ei! Îţi mulţumesc, domnule Archer, pentru iniţiativa dumitale. (Se dădu într-o parte ca să mă lase să intru, închise uşa şi se sprijini de ea, de parcă ar fi vrut să simtă mai bine pulsul nopţii de afară.) Crezi că au să ne-o lase?

— Asta depinde de multe lucruri. Sandy nu e singura vinovată. Poate că de vină sunt şi relaţiile pe care le-aţi avut cu ea.

— Mai curând împotriva lui Keith are ceva.

— Deci un al treilea motiv. Problema asta trebuie s-o revolvaţi între voi. Ce-i reproşează Sandy tatălui ei?

— Nu ştiu... făcu ea, dar îşi feri imediat privirea lăsând capul în jos.

— Nu te cred, doamnă Sebastian. Vrei să-mi arăţi jurnalul intim, al fetei dumitale?

— L-am distrus, aşa cum am mai spus.

Îşi lăsă în jos pleoapele şi le acoperi cu mâna ei fină.

— Aş vrea să ştiu ce era în el ca să-i justifice distrugerea.

— Nu pot să spun. Refuz să mă supun unei astfel de umilinţe...

Încercă să scape. Am făcut un pas într-o parte şi s-a lipit de mine. Am fost invadat de o senzaţie tulbure care mi s-a urcat la cap...

Ca printr-un consimţământ tacit, ne-am despărţit în acelaşi timp.

Dar acum între noi intervenise o schimbare, o schimbare care făcea ca totul să devină posibil în relaţia noastră...

— Scuză-mă... murmură ea, fără să precizeze ce gândea.

— E vina mea... N-am terminat. (Totul între noi căpătase acum un sens dublu.) S-ar putea ca Sandy să-mi răspundă la întrebări. Medicul mi-a dat voie să vorbesc cu ea.

— Despre ce?

— Ieri seară a declarat că Davy Spanner căuta un loc unde trăise pe când era copil. Sper să-mi vorbească cu mai multă precizie de acest loc.

— Asta e tot?

— Deocamdată, da.

— Foarte bine. Poţi să-i vorbeşti.

Ne-am despărţit în faţa salonului, unde Sebastian şi avocatul lui discutau despre cauţiune. Uşa de la camera fetei era închisă cu cheia. Mama ei răsuci o dată cheia în broască şi împinse uşor uşa.

— Sandy, eşti trează?

— Ce, credeai că dorm?

— Nu e frumos să-mi răspunzi astfel, îi zise mama ei cu un ton ciudat de nuanţat, de parcă s-ar fi adresat unui redus mintal. Domnul Archer doreşte să-ţi vorbească... Îţi aminteşti de domnul Archer, nu-i aşa?

— Cum aş putea să-l uit?

— Sandy, te rog, redevin-o tu însăţi…

— Dar *eu* sunt, aşa cum am devenit. Trimite-l pe poliţai.

Se vedea clar că făcea pe grozava, şi că această atitudine îi era dictată de un complex de culpabilitate, de spaima şi de dezgustul de ea însăşi, la care se adăuga un dispreţ agresiv faţă de mama ei.

Stătea în pat, strângând la piept unul dintre animalele din pluş: un prepelicar din catifea brună, cu urechi atârnânde şi o limbuţă roşie. Sandy avea pleoapele grele şi era aprinsă la faţă. Berenice Sebastian se îndepărtă fără zgomot şi m-am aşezat la capătul patului, astfel încât s-o pot privi drept în ochi.

— Bună, Sandy.

— Bună. Au să mă bage la închisoare, declară ea cu un ton neutru. Asta şi vrei, nu-i aşa?

— Ascultă, Sandy. Totul va fi mai bine pentru toată lumea dacă am reuşi să-l găsim pe Davy mai înainte de a-l omorî pe domnul Hackett. Ştii unde s-ar putea afla?

— Nu.

— Mi-ai spus noaptea trecută că Davy căuta un loc unde trăise mai demult. Ştii unde se află acest loc, Sandy?

— Cum aş putea să ştiu, din moment ce nici Davy nu ştia? Ştiu doar că era undeva pe munte, la nord de Santa Teresa. Un fel de fermă,

unde trăia înainte de a fi dus la orfelinat.

— Ţi-a descris locul?

— Greu de spus. Casa a ars cu multă vreme în urmă, şi cineva a improvizat un acoperiş numai peste o parte din casă.

— De ce voia atât de mult să se întoarcă acolo, Sandy?

— Nu ştiu. Trăise acolo pe vremuri cu părinţii lui. Şi probabil că îşi închipuie că asolo e paradisul, sau ceva în genul ăsta.

— Laurel Smith era mama lui, nu-i aşa?

— Cred că da. În orice caz, ea aşa zicea. Dar l-a părăsit când era mic de tot. (Sandy respiră adânc.) I-am spus că a fost foarte norocos că nu a avut mamă.

— Ce le reproşezi părinţilor tăi, Sandy?

— Nu vreau să vorbesc d'asta.

— De ce te-ai încurcat în aventura asta cu Davy? Tu nu eşti o fată care să facă aşa ceva.

— Nu mă cunoşti. Am un fond rău.

Voia din nou să facă pe interesanta. Dar era ceva încă şi mai rău: evoluând între umbră şi lumină, mintea ei se răsucea ca o monedă pe care ar fi aruncat-o ea însăşi în aer.

Când am ajuns pe culoar, unde mă aştepta Berenice Sebastian, mi-am dat brusc seama că din camera lui Sandy dispăruse ceva: rama de argint cu fotografia tinerei Heidi Gensler fusese luată...

19

Cu permisiunea soţiei lui Sebastian, m-am închis în cabinetul de lucru al lui Keith şi am cerut legătura cu Albert Blevins la hotelul Bowman.

Tăcerea de la celălalt capăt al firului a fost întreruptă de o succesiune de voci: Albert coboară imediat... Albert nu era în camera lui dar îl căutau... Cu siguranţă că Albert ieşise din hotel şi nimeni nu ştia când se va întoarce...

I-am lăsat un mesaj, cerându-i să mă sune cu taxă inversă, dar mă îndoiam că îmi va telefona în seara asta.

Mai dispuneam de o eventuală sursă de informaţii. Am scos documentele cumpărate de la Albert Blevins, le-am întins pe biroul lui Sebastian şi am recitit cu atenţie scrisoarea pe care Alma Krug, soacra lui Albert, i-o adresase în 1948 de la domiciliul ei din Santa Monica, West Capo Street, nr. 209.

„Jasper, Laurel şi copilaşul vor mai rămâne o vreme la noi, scrisese doamna Krug, iar Jasper va încerca după aceea să se ocupe de creşterea vitelor.”

Am căutat numele Almei Krug în cartea de telefon, am întrebat la informaţii, degeaba. Scrisoarea doamnei Krug fusese scrisă cu aproape douăzeci de ani în urmă. Probabil că era foarte bătrână, poate nici nu mai era în viaţă.

Trebuia totuşi să fiu sigur. Mi-am luat rămas bun de la soţii Sebastian şi m-am îndreptat spre Santa Monica.

Circulaţia pe autostradă, deşi foarte intensă, se desfăşura totuşi în flux continuu. Dârele luminoase lăsate de faruri se revărsau de pe Sepulveda ca o cascadă luminoasă.

Am simţit o senzaţie surprinzătoare de euforie. Dacă doamna Krug ar mai fi fost în viaţă, şi ar mai fi fost în stare să-mi explice unde se afla ferma, aş fi putut să rezolv cazul înainte de a se face ziuă. La un moment dat chiar m-am gândit ce-aş putea să fac cu acei o sută de mii de dolari. Drace, aproape că aş putea să mă las de meserie!

Pe West Capo Street, la numărul 209, era o clădire mică cu un etaj. Palmieri puşi în valoare de proiectoare se înclinau înaintea faţadei.

L-am găsit pe administrator în apartamentul numărul unu. Era un bărbat de vârstă mijlocie, care îşi strecură degetul între paginile registrului pe care-l studia ca să ştie unde rămăsese. L-am anunţat cine eram şi am aflat că se numea Ralph Cuddy.

— Pe vremuri trăia aici o doamnă pe nume Alma Krug. Ştii unde aş

putea s-o găsesc acum?

— E la azil. În urmă cu câţiva ani şi-a fracturat şoldul.

— Ce rău îmi pare... Aş fi vrut să vorbesc cu ea.

— Despre ce?

— O problemă de familie.

— Doamna Krug nu mai are familie.

— Ba da. Chiar azi am stat de vorbă cu Albert Blevins, ginerele ei.

— Ah, da. Primul soţ al Henriettei... Stai puţin.

Se îndreptă spre biroul aflat la celălalt capăt al încăperii şi se întoarse cu adresa azilului din Oahwood scrisă pe o hârtiuţă.

Azilul era o construcţie mare în stil spaniol, datând de prin anii douăzeci. Două şiruri de pini formau un fel de boltă deasupra aleii principale.

Impresia se estompa însă în holul mare de la intrare. Bătrânii, în grupuri de doi sau trei, flecăreau între ei, încercând să recreeze o aparenţă de viaţă, ducându-te cu gândul la nişte refugiaţi care şi-ar fi găsit adăpost la vreun conac princiar.

O infirmieră mă însoţi până la camera doamnei Krug, o încăpere spaţioasă şi bine mobilată. O doamnă bătrână cu părul alb, îmbrăcată într-un capot de lână, cu o cuvertură tricotată pe genunchi, stătea într-un scaun rulant şi se uita la televizor. Între degetele atinse de artrită, bătrâna ţinea o biblie deschisă.

Infirmiera dădu televizorul mai încet.

— Doamnă Krug, e aici un domn care doreşte să vă vadă.

Bătrâna îşi ridică spre mine ochii pe care ochelarii i-i făcea mai mari decât în realitate.

— Cine sunteţi?

— Mă numesc Lew Archer... Vă amintiţi de Albert Blevins, care se căsătorise cu fata dumneavoastră Henrietta?

— Sigur că îmi amintesc de el. Memoria mi-e încă bună, slabă Domnului! Şi ce-aţi venit să-mi spuneţi despre Albert?

— Chiar azi am stat de vorbă cu el la San Francisco.

— Serios? Cred că sunt aproape douăzeci de ani de când nu mai ştiu nimic despre el! Îi scrisesem să vină să ne vadă când s-a născut fiul lui Jasper, dar Albert nu mi-a răspuns la scrisoare.

Infirmiera ieşi. Am luat un scaun şi doamna Krug s-a aplecat spre mine.

— Ce face Albert? Mereu acelaşi?...

— Neschimbat. Trăieşte singur într-o cameră de hotel.

— Asta nu mă miră. Totdeauna am spus că omul ăsta nu era făcut să se însoare. Şi cu atât mai puţin cu Henrietta. La început am crezut că numai el era vinovat de neînţelegerea dintre ei. Dar când am văzut tot ce-a făcut fiica mea mai târziu... (Îşi muşcă buzele, de parcă ar fi vrut să nu-şi mai amintească.) Albert v-a trimis?

— Nu chiar. În cursul convorbirii noastre, mi-a pomenit de acea fermă pe care i-o lăsaseţi în folosinţă...

Bătrâna încuviinţă dând din cap.

— Adevărat. Era în 1927, anul în care Albert s-a însurat cu Henrietta. Dacă vreţi să ştiţi, începusem să mă cam satur de crescutul orătăniilor. Eram învăţătoare, fată de oraş. Îmi ajungeau douăzeci de ani de dat mâncare la găini. Am insistat pe lângă soţul meu să ne instalăm aici. Şi-a găsit o slujbă, la un serviciu de pază, pe care şi-a păstrat-o până la pensie. Albert şi Henrietta au luat în primire ferma, dar după doi ani s-au despărţit. Ferma aceea e blestemată... V-a povestit Albert?

— Ce?

— Lucrurile care s-au petrecut acolo... Nu, n-a putut să vă spună, pentru că nu ştie totul. Au început prin a da foc casei, şi apoi Henrietta l-a părăsit, lăsându-l singur cu micul Jasper. Eu şi soţul meu l-am luat pe Jasper şi l-am crescut. Şi pot să vă asigur că n-a fost un lucru uşor. Era o figură.

Apoi, când Jasper s-a însurat şi el, i-a intrat în cap să se întoarcă la fermă. Nu ca să muncească acolo, se-nţelege. Credea că va avea astfel un acoperiş deasupra capului fără să plătească şi va putea să picteze liniştit peisajele din jur. Iar cu banii nu stătea prea grozav. Îi trimiteam eu şi soţul meu, după ce a făcut praf dota micuţei Laurel. (Mâinile ei cu vene proeminente se crispară pe marginea scaunului rulant.) Şi ştiţi cum şi-a dovedit recunoştinţa acest nepot prea răsfăţat?

— Nu. Albert nu mi-a vorbit despre asta.

— Jasper a plecat într-o bună zi cu Laurel şi băieţelul lor, şi de atunci n-am mai auzit niciodată de ei. Jasper nu făcea mai multe parale decât mama lui. Şi, deşi e fiica mea, trebuie să recunosc că e o ingrată!

N-am crezut că ar fi necesar să-i spun Almei Krug că Jasper şi Laurel muriseră. Ochii bătrânei erau şi aşa prea strălucitori. O expresie amară îi încremenise gura, ca la o senzaţie a propriei sale morţi. După o nouă tăcere, bătrâna se întoarse spre mine.

— Dar cred că nu aţi venit ca să mă auziţi cum mă plâng. *Pentru ce* aţi venit?

— Aş vrea să văd ferma.

— Ce să faceţi cu ea? E un pământ uzat, steril. Aproape deşertic. Mai curând ai putea să creşti acolo ereţi decât vite. Iar după ce Jasper şi Laurel au dispărut, ferma a fost lăsată perceptorului.

— Cred că nepotul dumneavoastră Davy se află acolo în acest moment.

— Credeţi?... Oh, cred că acum e un tânăr în toată firea.

— Foarte tânăr. Davy nu are decât nouăsprezece ani.

— Ce face?

— Nu mare lucru.

— Seamănă probabil cu tatăl lui. Jasper s-a hrănit totdeauna cu himere.

— Aţi putea să-mi spuneţi drumul pe care se ajunge la acea fermă, doamnă Krug?

— Sigur. Ştiţi Rodeo City? Când ajungeţi în centrul oraşului, la intersecţia principală, în dreptul hotelului Rodeo, având biroul şerifului drept în faţă, faceţi la dreapta, treceţi prin faţa terenului de rodeo şi mergeţi tot aşa încă vreo treizeci de kilometri până la o mică aşezare numită Centerville. La şcoala de-acolo am predat şi eu pe vremuri. De acolo, mai mergeţi spre nord încă vreo douăzeci de kilometri... Nu e prea uşor de găsit, mai ales noaptea. Vreţi să vă duceţi acolo în seara asta?

I-am răspuns că da.

— În acest caz, aţi face mai bine dacă la Centerville aţi întreba pe unde s-o luaţi. Toată lumea din Centerville cunoaşte ferma Krug. (Se opri câteva clipe, apoi reluă:) E curios cum toate generaţiile din familie se întorc până la urmă acolo... E o fermă blestemată... Suntem o familie blestemată...

Nici măcar n-am încercat s-o contrazic.

— Dacă daţi ochii cu Davy, puteţi să-i spuneţi unde e bunica lui... Oh, dar nici eu nu ştiu dacă e bine... Abia am cu ce să trăiesc. Plătesc aici o sută de dolari pe lună… Nu-i spuneţi nimic decât dacă vă întreabă de mine. N-aş mai vrea să-l mai întreţin încă o dată pe Jasper. Sau pe Laurel. Totuşi Laurel era o fată drăguţă, dar şi ea s-a purtat ca o ingrată. Am primit-o în casa mea şi am făcut totul pentru ea... Dar a dispărut şi ea ca toţi ceilalţi...

— Era şi ea rudă cu dumneavoastră?

— Nu. Venea din Texas. Avea grijă de ea un om foarte bogat. El ne-o trimisese.

— Nu înţeleg...

— Nimeni nu vă obligă. N-am s-o vorbesc de rău pe Laurel. Nu era nici fata, nici nepoata mea, dar o preferam tuturor celorlalţi...

Spusele bătrânei se sfârşiră într-un murmur. Camera se umpluse de umbrele trecutului.

M-am ridicat să plec.

Alma Krug îmi întinse mâna ei delicată şi noduroasă totodată.

— Te rog, înainte de a pleca, dă mai tare sonorul. Vreau să mai aud şi altceva.

20

În hol, numărul supravieţuitorilor din războiul generaţiilor se redusese la vreo şase.

— Domnilor şi doamnelor, e ora să mergeţi la culcare! anunţă un angajat al azilului conducându-i spre camerele lor.

Chiar în aceeaşi clipă apăru în prag Jack Fleischer. Avea o privire vitroasă din cauza oboselii şi alcoolului.

— Aş vrea să vorbesc cu doamna Krug, zise el.

— Îmi pare rău, domnule. Ora de vizită a trecut.

— E ceva important. Sunt de la poliţie, zise el arătându-şi insigna.

— N-am nici o putere, domnule. Astea sunt dispoziţiile pe care le-am primit.

Pe nepusă masă, Fleischer îl pălmui cu putere pe cel din faţa lui. Omul căzu, apoi se ridică.

M-am strecurat la spatele lui Fleischer şi i-am sucit braţul la spate. L-am scos în stradă şi i-am dat drumul. Imediat a scos pistolul.

— Te arestez! strigă el. Pentru că te-ai opus unui poliţist aflat în exerciţiul funcţiunilor.

— Las-o moartă, Jack. Nu eşti în sectorul tău. Şi am şi martori.

Angajatul azilului şi bătrâneii se uitau la noi de pe trepte. Jack Fleischer întoarse capul. L-am lovit peste armă şi am luat-o de jos tocmai în momentul în care se arunca după ea. În patru labe, ca un câine, răcni la mine spumegând de furie:

— O să te bag la bulău!

— Să chem poliţia? întrebă omul pălmuit.

— Eu *sunt* de la poliţie! izbucni Fleischer.

— Nu mai eşti. Eşti la pensie, după câte am auzit.

Fleischer îşi miji ochii care îi luceau ca un cuarţ galben în penumbră.

— Cine dracu eşti?

— Lew Archer, detectiv particular.

— Ei bine, dacă nu vrei să rămâi fără licenţă, dă-mi înapoi arma, mă ameninţă el întinzând spre mine mâna lui mare şi roşie.

— Nu mai înainte de a avea o mică discuţie, Jack.

Ne îndepărtarăm spre maşinile noastre, măsurându-ne tot timpul din priviri.

— Ce cauţi aici, Jack?

— Lucrez la un caz vechi, un accident mortal care a avut loc cu mai mulţi ani în urmă.

— Îl cunoşteai pe Jasper Blevins? l-am întrebat brusc.

— Nu, n-am dat niciodată ochii cu el, răspunse el cu un ton calm.

— Dar o cunoşteai pe Laurel, nevasta lui...

— Posibil. Mai puţin bine decât şi-ar putea închipui unii.

— De ce nu i-ai cerut să vină să identifice cadavrul soţului ei?

Nu răspunse imediat.

— Faci o anchetă oficială? mă întrebă el în cele din urmă.

— Nu.

— Nu vrei să facem câţiva paşi?

Ne-am îndepărtat pe alee, sub bolta şi mai întunecată a pinilor.

— Recunosc că am făcut o greşeală acum cincisprezece ani, zise Fleischer, dar n-am de gând să răscolesc rahatul. Niciodată n-ar fi trebuit să am încredere în târfa aia.

— Laurel a spus că cel călcat de tren nu era soţul ei.

— A spus ea multe lucruri. Numai minciuni. Cum m-a mai păcălit, afurisita!

— Nu poţi să-i pui totul în cârcă. Era treaba *ta* să identifici cadavrul.

— Doar n-o să mă înveţi tu ce aveam de făcut, nu? În treizeci de ani de serviciu am avut de-a face cu o sumedenie de cazuri de vagabonzi călcaţi de tren. De unde era să ştiu că ăsta era diferit de ceilalţi?

— Şi prin ce era diferit, Jack?

— O ştii la fel de bine ca şi mine... Am crezut că vrei să ne înţelegem. Dar văd că vrei doar să iei fără să dai nimic în schimb... Pentru ce te afli aici?

— Anchetez răpirea lui Stephen Hackett... Nu face mutra asta, ştii bine despre ce e vorba. Ai citit articolul din ziarul de la San Francisco care relatează toată povestea.

Se întoarse în loc cu faţa spre mine.

— Prin urmare tu mă filai la San Francisco! De fapt, ce ai cu mine?

— Nimic personal. Cazurile de care ne ocupăm sunt legate. Davy, fiul lui Jasper Blevins, l-a răpit ieri pe Hackett.

Fleischer respiră adânc.

— În ziar scrie că acest Hackett e plin de lovele…

— Da, dar nu a fost vorba de răscumpărare, am precizat eu. Scopul lui e să-l omoare pe Hackett... dacă nu a şi făcut-o până acum.

— Dumnezeule mare! Nu poate să facă asta! exclamă Fleischer de parcă propria lui viaţă ar fi fost în joc.

— Îl cunoşti p Hackett? l-am întrebat.

— Nu l-am văzut în viaţa mea... Dar cu chestia asta se pot câştiga bani serioşi, băiete. Noi doi avem tot interesul să lucrăm împreună.

Nu ţineam deloc să-l am pe Fleischer asociat. Nu aveam încredere în el. Pe de altă parte, era singura persoană în viaţă care avea habar de nişte dedesubturi ale acestui caz. Şi cunoştea ca pe buzunarul lui comitatul Santa Teresa...

— Îţi aminteşti de ferma Krug, de lângă Centerville?

— Da. Ştiu unde e.

— S-ar putea ca Davy să-l ţină acolo sechestrat pe Stephen Hackett.

— Atunci, hai să mergem! Ce mai aşteptăm? se repezi Fleischer.

Ne-am întors la maşini. I-am dat înapoi revolverul. Privindu-l aşa, faţă în faţă, în semiobscuritate, am avut impresia că mă privesc într-o oglindă care deformează.

Nici unul dintre noi nu făcuse aluzie la moartea celei care fusese Laurel Smith.

21

Ne-am înţeles să luăm maşina lui Fleischer, care era mai nouă şi mai rapidă. Pe a mea am lăsat-o la o staţie de benzină din Canoga Park, nu departe de casa familiei Sebastian.

Am condus eu. Fleischer moţăia lângă mine. Am străbătut valea San Fernando. În momentul în care am trecut hotarul comitatului Santa Teresa, Fleischer se trezi ca un cal care simte grajdul.

Câţiva kilometri mai departe, pe o porţiune pustie a autostrăzii, Fleischer îmi ceru să opresc maşina în dreptul unui pâlc de eucalipţi, vrând, mă gândeam eu, să-şi satisfacă o nevoie naturală. N-a coborât însă din maşină, după ce am tras maşina pe marginea drumului.

S-a întors brusc spre mine şi m-a lovit puternic în cap cu patul armei. Mi-am pierdut imediat cunoştinţa. După un timp, bezna în care eram cufundat a început să fie populată de coşmaruri. Dar roţile mari care se roteau în capul meu ca un angrenaj fatal nu erau cele ale eternităţii, ci ale unei locomotive diesel. Eram culcat pe calea ferată, iar trenul venea cu viteză spre mine, legănându-şi ochiul de ciclop...

Mecanicul acţionează semnalul sonor de avertizare... şi atunci mi-am dat seama că nu eram culcat pe calea ferată, ci pe autostradă. Camionul, luminat ca un pom de Crăciun, venea peste mine claxonând de zor...

Degeaba ar fi frânat în disperare, n-ar fi reuşit să oprească la timp.... Neputincios, l-am văzut brusc acoperind stelele de deasupra mea... Apoi l-am văzut din nou, dar sângele îmi circula cu o viteză nebună prin toate venele corpului...

Alte vehicule veneau dinspre sud. M-am târât cu greutate, îndepărtându-mă puţin câte puţin de mijlocul drumului, la fel de stângaci ca o lăcustă rănită. Eucalipţii fremătau în bătaia vântului, murmurând ca nişte martori ai trădării lui Fleischer. Mi-am căutat revolverul. Dispăruse.

Şoferul camionului, după ce se convinse că nu el mă rănise - în ciuda sângelui care îmi curgea pe faţă -, acceptă fără entuziasm să mă ducă până la intrarea în Santa Teresa, în faţa staţiei de benzină Power Plus.

M-am dus imediat la toaletă şi mi-am dat cu apă pe faţă. Aveam o tăietură tumefiată deasupra tâmplei, dar nu mai sângera.

Am ieşit şi i-am cerut lui Fred Cram, tânărul care şchiopăta, să-mi dea voie să dau un telefon. M-a recunoscut imediat.

— Aţi găsit-o pe fată?

— Am găsit-o. Mulţumesc pentru ajutor... Pot să dau un telefon?

Ceasul electric din birou arăta că se făcuse douăsprezece noaptea.

Miezul nopţii... Hotărât lucru, asta era ora mea favorită la care îi deranjam pe soţii Langston. Am căutat numărul în cartea de telefon. Mi-a răspuns Hank, cu o voce voit înăbuşită...

— Aici Archer, i-am zis imediat. Cred că ai să mă înjuri.

— Ah! făcu el brusc bine dispus. Tocmai mă întrebam ce-ai mai făcut.

— Hank, cred că ştiu unde e Davy. De altfel, şi Fleischer ştie... În momentul ăsta e în drum spre locul acela... Ce-ai zice de încă o plimbare nocturnă? Cred că Davy îl sechestrează pe Hackett într-o fermă de lângă Centerville, în nordul comitatului. Ia o armă cu tine.

— Nu am decât un pistol de antrenament de 32.

I-am explicat unde mă aflam. Un moment mai târziu îşi făcu apariţia şi maşina break a lui Langston. Privirea lui sensibilă se îndreptă imediat spre faţa mea.

— Eşti rănit? Ai nevoie de un medic?

— Deocamdată nu. Deja am o jumătate de oră întârziere faţă de Fleischer.

— Cum a ajuns să se amestece în această poveste?

— Tot timpul a fost amestecat în povestea asta. Am făcut greşeala să încerc să lucrez cu el. Colaborarea noastră a durat o oră. M-a lovit în cap şi m-a lăsat fără cunoştinţă în mijlocul drumului.

— Nu crezi că ar trebui anunţată poliţia?

— N-am mai face nimic... Ai luat o lanternă?

— Găseşti în compartimentul de bord.

Am trecut în spate şi am încercat să dorm, în timp ce maşina se îndrepta spre nord. Dar de câte ori trecea un camion, mă trezeam tresărind.

În momentul în care drumul cotea afară din oraş, a început să plouă. Deasupra munţilor, spre nord, fulgerele brăzdau cerul întunecat. Drumul ne duse din nou spre coastă. Acolo, cerul nopţii era senin iar ochiul alb al astrului lunar se ivea la orizont deasupra oceanului. Am recunoscut intersecţia unde o găsisem pe Sandy noaptea trecută.

Mă tot gândeam la fată. Parcă trecuse prin toate fazele lunii. Albă, precum un simbol al purităţii, îşi arătase şi ea, rând pe rând, o faţă ascunsă, întunecată şi marcată de semne, rece şi întristată... Destinul ei depindea de rezultatul acestei călătorii la capătul nopţii.

Dacă îl aduceam înapoi pe Hackett viu, mai avea o şansă să scape. Dacă Hackett murea, viitorul ei se stingea odată cu el.

22

Trecuse de ora unu dimineaţa când am ajuns la Rodeo City, mică staţiune balneară care se întinde între drum şi ţărm.

Am străbătut artera principală şi, când am întâlnit panoul cu inscripţia „CENTERVILLE 30 KM”, am cotit pe drumul care ducea afară din oraş. După arena de rodeo, drumul urca şerpuind printre colibe. Marginea şoselei deveni brusc mai abruptă şi în curând am traversat o trecătoare ale cărei piscuri se înălţau până dincolo de nori. Condensarea ceţii pe parbriz ne obliga să înaintăm cu prudenţă.

Dincolo de trecătoare, ploaia a început să răpăie pe acoperişul maşinii. Am trecut din nou în faţă şi am încercat să şterg geamurile, dar asta n-a folosit la mare lucru.

A plouat întruna până la Centerville. Din când în când un fulger sfâşia cerul, luminând pereţii abrupţi ai văii.

Certerville era unul din acele cătunuri tipice din vestul ţării care nu s-au schimbat deloc de două generaţii. O stradă centrală, de fiecare parte a ei înşirându-se case modeste de lemn, un magazin universal cu o pompă de benzină, o şcoală şi o bisericuţă albă care se detaşa în haloul farurilor noastre.

Singura clădire încă luminată era un fel de bar, lângă magazinul universal. Un bărbat cu şorţ alb la brâu freca tejgheaua cu o cârpă, în spatele geamului la care fusese deja agăţată plăcuţa cu „ÎNCHIS”. Am alergat prin ploaia torenţială şi am bătut la uşă. Cu o oarecare reticenţă, bărbatul catadicsi până la urmă să-rni deschidă.

— Iertaţi-mă că vă deranjez. Aţi putea să-mi spuneţî cum ajungi la ferma Krug?

— Mda, po’ să vă spun, da’ asta nu înseamnă că o să şi ajungeţi. La ora asta probabil că torentul a dat pe dinafară.

— Şi?

— Şi când îşi umflă apele trece peste drumul care duce la fermă. Da’ io nu spun să nu vă duceţi. Celălalt probabil că a ajuns; oricum, nu s-a mai întors.

— Vă referiţi la Jack Fleischer?

— Ah, îl cunoaşteţi pe Jack?... Ce se întâmplă în seara asta la fermă? (Îmi trase o palmă amicală.) O fi vreo fată acolo? N-ar fi pentru prima dată! Oricum, urâtă noapte pentru o întâlnire galantă...

I-am făcut semn lui Hank Langston să vină şi el înăuntru. Al Simmons, bărbatul cu şorţ, întinse o hârtie pe tejghea şi ne făcu o mică schiţă. Intrarea fermei se afla la optsprezece kilometri nord de Centerville, dar ne încurca torentul acela cu apele în creştere.

— Dacă vă împotmoliţi, zise Sommons, am un tractor cu care pot să

vă scot de-acolo. Contra cost, fireşte. Dar dacă, din nenorocire, maşina e luată de apă, în cazul ăsta nu se mai poate face nimic...

Am pornit mai departe pe drumul plin de pietriş. Ploaia, dusă de vânt, ne şuiera pe la urechi. Am traversat câteva râuleţe înainte de a ajunge la torentul cu pricina exact la optsprezece kilometri de Centerville, O apă galbenă şi repede, biciuită de ploaie şi lată de cel puţin treizeci de metri, tăia complet drumul.

— Crezi că putem trece, Hank?

— Nu ştiu cât de adâncă e apa. N-aş vrea să rămân fără maşină...

— Voi încerca să trec pe jos, m-am hotărât eu.

Am luat revolverul şi lanterna şi le-am vârât în buzunarele de la piept ale hainei. Apoi mi-am scos pantofii, şosetele şi pantalonii şi le-am pus în maşină.

Apa era rece şi pietrişul îmi rănea picioarele. Deşi apa nu-mi trecea dincolo de coapse, forţa curentului mă împingea într-o parte făcându-mi înaintarea foarte dificilă. Când am ajuns în locul cel mai adânc, în mijlocul torentului, a trebuit să mă opintesc bine, cu picioarele îndepărtate, şi să mă aplec înainte ca să-mi păstrez echilibrul.

Ajungând pe celalalt mal, am zărit un soi de balot cenuşiu abandonat pe marginea drumului. Călcând prin apă m-am apropiat şi am văzut că era vorba de un corp omenesc îmbrăcat în gri. Mi-am îndreptat lanterna spre el.

Era Hackett întins pe spate. Ploaia îl bătea peste faţă, dar trăsăturile lui erau atât de tumefiate de lovituri încât era aproape de nerecunoscut. Avea hainele ude şi părul plin de noroi.

L-am ajutat să se ridice în capul oaselor. Capul îi recăzu, bălăbănindu-se, pe umărul meu.

— Sunt Lew Archer. Unde e Davy Spanner?

— A fugit... (Se exprima cu dificultate, de parcă ar fi avut gura plină de sânge.) L-a omorât pe celălalt şi a fugit...

— L-a omorât pe Jack Fleischer?

— Nu ştiu cum îl cheamă... Dar Spanner i-a zburat... creierii... Arată îngrozitor... Apoi m-a lovit până când am leşinat... şi presupun că m-a lăsat crezându-mă mort... Ploaia m-a readus în simţiri... M-am târât până aici, dar am leşinat din nou...

I-am recomandat să nu se mişte până când aduceam maşina acolo. Deodată mi-am amintit de maşina lui Fleischer. Dacă era mort, mai bine să mă folosesc de maşina lui.

— Unde e maşina tipului pe care l-a omorât? l-am întrebat pe Hackett.

— Mi se pare că am văzut o maşină în spatele hambarului, zise el arătând undeva spre dreapta.

Am mers vreo sută de metri. Ploile săpaseră poteca până la stâncă. Am văzut în sfârşit hambarul cu pricina, o magherniţă pe jumătate

dărăpănată, cu pereţii sparţi. Dinăuntru îşi luă zborul o cucuvea. Am tresărit de parcă aş fi văzut fantoma lui Jack Fleischer.

Maşina era într-adevăr acolo, uşile nu erau încuiate, dar n-am găsit cheile. Cu siguranţă că rămăseseră în buzunarul lui Fleischer. A trebuit să mă forţez rău de tot ca să urc până la casă.

În afară de o mică porţiune acoperită sumar cu un acoperiş plat, din fosta locuinţă nu mai rămăsese aproape nimic, cu excepţia vechii fundaţii de piatră. Cartonul asfaltat care ţinea loc de acoperiş fâlfâia în vânt, iar uşa scorojită nu se mai închidea.

Înăuntru, cadavrul lui Jack Fleischer zăcea pe ciment. Infiltrându-se printr-o crăpătură a acoperişului, apa de ploaie îi şiroia pe faţă... Încă era cald. I-am luat cheile din buzunarul pantalonilor, iar în cel de la piept am găsit şi fotocopiile pe care le făcuse la San Francisco. Am luat câte un exemplar din fiecare.

Înainte de a părăsi locul, am plimbat repede lumina lanternei în jurul meu. Într-un colţ fuseseră amenajate două paturi suprapuse. În patul de jos mai era încă un sac de dormit. Restul mobilierului era format dintr-un fotoliu făcut dintr-un butoi vechi. Pe jos zăceau, câteva benzi de leucoplast şi mucuri de ţigară.

L-am lăsat pe Fleischer în grija poliţiei şi am coborât panta noroioasă până la locul unde se afla maşina. Motorul porni imediat.

Am condus cu viteză redusă până acolo unde mă aştepta Hackett, cu capul sprijinit pe genunchi, şi l-am ajutat să se aşeze pe scaunul din faţă.

— Las-o baltă, Lew, e prea adâncă! îmi strigă Hank de pe celălalt mal.

Dar nu aveam de ales. Nu mă simţeam în stare să-l port în braţe până în partea cealaltă. Ar fi fost destul să fac un pas greşit şi Hackett ar fi fost luat de curent....

Am intrat uşor cu maşina în apă, ghidându-mă după farurile lui Hank Langston şi trăgând speranţa că drumul nu făcea curbe. Preţ de câteva clipe, clipe în care am simţit cum tremur, cam pe la mijlocul torentului, maşina începu să plutească. Porni în derivă câteva secunde, apoi se lovi de o asperitate a solului şi reveni pe axă.

Traversarea s-a terminat fără alt incident. L-am ajutat amândoi pe Hackett să se instaleze pe bancheta din spate a breack-ului. Mi-am pus pantalonii pe mine şi l-am acoperit pe Hackett cu un pled.

Apoi am încuiat portierele maşinii lui Fleischer şi am lăsat-o pe drum.

Se scurseseră mai mult de două ore de când trecusem prima dată, dar lumina ardea şi acum la Al Simmons.

— Ah, văd că aţi reuşit să treceţi!

— Noi, da. Nu însă şi Fleischer. A fost împuşcat. Cu o carabină cu ţeava retezată care i-a zburat creierii.

— Totdeauna mi-a zis că acolo o să-i rămână oasele, la ferma aia blestemată.

Mi-a dat numărul şerifului din Rodeo City. Poliţistul de serviciu, un anume Pennell, păru foarte impresionat de această veste.

— Jack? Păi tocmai a trecut în seara asta pe la mine...

— Ce ţi-a spus?

— Că se duce la ferma Krug. N-a vrut să-mi spună pentru ce dar, dacă nu se întorcea până dimineaţă, trebuia să urc acolo sus împreună cu doi oameni.

— Ei bine, te poţi duce imediat, fără să mai aştepţi până dimineaţă... Nu! Mai bine aşteaptă-mă la birou. Şi cheamă şi o ambulanţă. Aduc un rănit.

M-am ferit să menţionez numele lui Hackett, căci speram să-l pot duce înapoi acasă mai înainte ca vestea să se răspândească.

În spatele tejghelei sale, Al Simmons nu pierduse nici un cuvinţel din convorbirea noastră.

— Ştiţi de ce venea Fleischer la ferma Krug?

— Nu ştiu dacă trebuie să vă spun... (Dar ochii lui ardeau de dorinţa de a se descărca de acest secret.) Jack e mort... Şi apoi era căsătorit... N-aş vrea să ajungă la urechile doamnei Fleischer...

— E vorba de o altă femeie?

— Bineînţeles. Jack avea calităţi, nimic de zis, dar totdeauna, a fost un afemeiat înrăit. Acum vreo cincisprezece ani îi ardea fundul după fata care locuia acolo sus. Trecea să-şi ia bere de la mine şi se repezea sus să petreacă noaptea cu ea. Să ştiţi că aş greşi dacă l-aş critica - Laurel Blevins era o fetişcană frumoasă foc...

— Şi soţul ei nu zicea nimic?

— Nu cred că ştia. Jasper Blevins era mereu plecat. Mereu prin munţi şi văi la vânătoare sau cu şevaletul în cârcă să picteze. Zicea că e artist, dar nevasta şi copilaşul lui trăiau mai prost decât indienii în magherniţa aia veche. În timp ce Jack era un băiat frumos şi avea şi bani. După plecarea lui Blevins, Jack a vorbit cu Mamie Hagedorn s-o găzduiască pe Laurel. Ştiu asta chiar de la Mamie Hagedorn.

— Cu Blevins ce s-a întâmplat?

— A continuat să călătorească. Ăsta a fost totdeauna un ratat.

L-am întrebat pe Al Simmons dacă l-a zărit pe Davy. Şi-a amintit că a văzut un tip, la volanul unei maşini mici de culoare verde, luând-o pe drumul spre fermă dimineaţa trecută foarte devreme. Dar nu-l văzuse trecând înapoi.

— Mai există vreun drum pe care se poate pleca de-acolo?

— Mai e un drum spre nord-vest, dar e nevoie de un vechicul cu tracţiune dublă, mai ales pe o vreme ca asta.

Langston mă claxona de afară. Dar mai aveam de dat un telefon. Am sunat-o pe Ruth Marburg şi am anunţat-o că îi aduceam fiul.

A izbucnit în plâns. Am sfătuit-o să cheme un medic pentru când vom sosi, apreciind că asta se va întâmpla cam pe la orele şase dimineaţa.

23

La Rodeo City, în timp ce Pennell şi oamenii lui o porneau pe drumul spre fermă, mi-am luat rămas bun de la Hank şi am urcat în ambulanţă, unde m-am aşezat chiar pe podea, lângă targa pe care era întins Hackett. Văzând că începea să se simtă mai bine, am profitat pentru a-i pune câteva întrebări indispensabile.

— Sandy Sebastian s-a dedat asupra dumitale la acte de violenţă?

— Nu chiar. Doar mi-a lipit leucoplast la mâini şi la picioare, peste gură şi peste ochi, în timp ce iubitul ei mă ţinea la respect cu jumătatea lui de carabină. Apoi m-au băgat în portbagajul maşinii. A fost ceva cumplit.

— Avea vreun motiv să vă urască?

— Posibil. Dar nu văd care...

— Dar băiatul?

— Pe el nu l-am văzut niciodată. Băiatul ăsta e complet nebun. La început m-a culcat de-a curmezişul căii ferate ca să mă calce trenul. Apoi, când fata a fugit s-a răzgândit şi m-a dus acolo sus, unde m-a ţinut prizonier.

Toată ziua de ieri s-a purtat aproape bine cu mine M-a debarasat de leucoplast şi m-a lăsat să fac câţiva paşi. Mi-a dat şi apă să beau, ba chiar şi pâine cu brânză, cu carabina la îndemână, fireşte. Se întindea pe prici şi mă ţinea la respect cu arma, în timp ce eu stăteam în fotoliu. Deşi nu sunt fricos de felul meu, mărturisesc ca e o experienţă care îţi pune nervii la încercare...

— V-a cerut vreo răscumpărare, domnule Hackett?

— *Eu* i-am oferit o sumă mare de bani. Dar mi-a spus că nu-l interesează.

— Atunci ce voia?

Hackett nu răspunse imediat.

— Cred că nici el nu ştia ce vrea. Mi s-a părut că trăieşte într-un fel de vis permanent. Seara fuma marijuana şi cădea într-o visare şi mai profundă. Îmi dădea impresia că vrea să se dedea unei experienţe mistice, eu constituind ofranda ce trebuia sacrificată.

— Dar motivul pentru care făcea toate astea?

— Nu mă pricep la psihologie, dar părea că mă consideră înlocuitorul tatălui său. Mai la urmă, sub efectul drogului, a început chiar să-mi zică tată... Nu ştiu cine e adevăratul lui tată, dar părea că îl detestă.

— Tatăl lui a murit, călcat de un tren, pe când nu avea decât trei ani. Iar copilul a asistat la toată scena.

— Dumnezeule mare! Asta explică multe lucruri... Oricum ar fi, îmi

făcusem planul să sar asupra lui în momentul în care ar fi aţipit, când deodată ne-am pomenit cu celălalt tip. Îşi închipuia probabil că nu e nimeni în casă. Băiatul a tras de două ori. Nu avea nici o şansă să scape. Am profitat ca să mă reped afară, dar nebunul m-a prins din urmă şi m-a lovit până când mi-am pierdut cunoştinţa.

Restul traseului l-am parcurs în tăcere. Puţin câte puţin, răsuflarea răguşită a lui Hackett căpătă un ritm mai regulat şi adormi. Am întins o pătură pe jos şi, în ciuda trepidaţiilor, am adormit şi eu, în timp ce prima geană a dimineţii albea orizontul.

Când m-am trezit, soarele se ridica din spatele colinelor din Malibu. Şoferul ambulanţei îmi făcea semne disperate. Am urcat în faţă să-i arăt drumul. Trecuse foarte puţin de şase când ne-am oprit în faţa vilei lui Hackett.

Ruth Marburg şi Gerda Hackett au ieşit din casă în acelaşi timp. Ruth se repezi înaintea mea şi îmi strânse mâinile cu efuziune. Apoi se întoarse spre fiul ei, pe care infirmierul îl desfăcea de pe targă, şi îl strânse în braţe plângând şi exclamând la fiecare rană pe care i-o descoperea. Gerda Hackett, vexată că soacra ei acapara cel mai frumos rol, stătea puţin mai retrasă împreună cu Sidney Marburg şi doctorul Converse.

Lângă ei mai stătea un bărbat, de vreo patruzeci de ani, cu umeri largi şi faţa severă. Emana din el un aer de autoritate. Când Hackett încercă să se scoale în picioare şi, deşi îi tremurau picioarele, insistă să meargă totuşi până în casă, necunoscutul îl sprijini.

Ruth Marburg mă surprindea mereu. Uitasem deocamdată de remuneraţia promisă. Ea nu. Mă duse în bibliotecă şi completă un cec.

— Am pus data de azi într-o săptămână, preciză ea agitând cecul ca să usuce cerneala. Fireşte, nu am la bancă o astfel de sumă. Va trebui să fac un transfer de fonduri şi să vând câteva valori.

— Nu e nici o grabă.

— Perfect.

Îmi întinse cecul galben. Pe bucata aceea de hârtie fusese scrisă exact suma convenită. Am pus cecul în portofel, simţind fără să vreau o anumită exaltare.

— Ceea ce ai făcut e minunat, Lew, gânguri ea. Îţi voi fi veşnic recunoscătoare... Dar cum naiba ai reuşit să rezolvi totul?

I-am povestit, în puţine cuvinte, cum informaţiile culese de la Fleischer, Albert Blevins şi Alma Krug mă duseseră până la cabana unde era sechestrat fiul ei.

— Ce noapte cumplită ai avut! făcu ea mângâindu-mă pe obraz. Cred că eşti epuizat.

— Fără familiarităţi, vă rog!

Ruth îşi trase imediat mâna de parcă aş fi vrut s-o muşc.

— Pe fiul dumitale l-ai cumpărat cu acest cec. Nu pe *mine*.

— Zău, că n-a fost din partea mea decât un simplu gest amical. Gândeşte-te că aş putea să-ţi fiu mamă...

— N-am zis asta.

Complimentul meu îi mai potoli puţin demnitatea ultragiată.

— Chiar n-ai închis ochii toată noaptea? mă întrebă ea plină de compătimire.

— Nu prea... Apropo, credeţi că domnul Marburg m-ar putea duce până în oraş? Mi-am lăsat maşina în vale.

— Bineînţeles. Am să-i spun... Ah! Mai înainte de a pleca, domnul Thorndike ar vrea să aibă o mică discuţie cu dumneata.

Ruth Marburg ieşi şi se întoarse cu necunoscutul lat în spate. Thorndike se prezentă ca fiind agent FBI. Femeia ne lăsă singuri în bibliotecă. Thorndike mă rugă să fac o depoziţie completă, înregistrând pe măsură ce vorbeam toate declaraţiile mele pe un magnetofon portabil.

— N-aş vrea să fiu considerat exagerat de critic, conchise el, pentru că până la urmă lucrurile s-au încheiat cu bine. Dar nu crezi că a fost puţin cam riscant din partea dumitale să porneşti pe urmele răpitorului având drept ajutor doar un consilier pedagogic? Ai fi putut avea aceeaşi soartă ca Fleischer.

A spus toate astea cu tonul superior al profesorului care se adresează unui elev un pic cam tâmpit. Dar îmi era complet indiferent. *Eu* îl adusesem înapoi pe Hackett, nu el.

24

Aubrey, şeful poliţiei, îşi făcu şi el apariţia între timp, şi Thorndike se îndepărtă pentru a sta de vorbă cu el. Am încuiat uşa bibliotecii după ieşirea omului de la FBI. Era pentru prima dată când mă aflam în sfârşit singur într-o încăpere luminată după ce subtilizasem acele fotocopii din buzunarul lui Jack Fleischer.

Le-am întins pe masă, lângă fereastră, şi am tras perdelele. Prima, cea a actului de naştere, certifica că Henrietta R. Krug văzuse lumina zilei în comitatul Santa Teresa la 17 octombrie 1910, şi că era fiica lui Joseph şi Alma Krug. Cealaltă era şi mai interesantă. Era o parte din prima pagină a publicaţiei *Santa Teresa Star* din 28 mai 1952. Titlul articolului era scris cu litere de-o şchioapă: „ASASINAREA UNUI MAGNAT AL PETROLULUI - NICI UN INDICIU". Am citit mai departe:

„Poliţia îşi continuă ancheta în legătură cu asasinarea lui Mark Hackett, cetăţean bine cunoscut al oraşului Malibu şi magnat al petrolului texan, împuşcat pe plajă la 28 mai. După cum declară asistentul şerifului Robert Aubrey, de la poliţia din Malibu, deja au fost arestaţi şi eliberaţi o duzină de suspecţi.

Hackett a fost împuşcat în timp ce se plimba pe plajă în seara zilei de 24 mai. Portofelul lui a dispărut. Poliţia a găsit la faţa locului un revolver, care a fost identificat ca fiind arma crimei. Defunctul a lăsat o văduvă şi un fiu, Stephen."

Pe aceeaşi pagină se mai afla un articol intitulat: RODEO CITY (de la corespondentul nostru special): „MOARTEA LOVEŞTE DIN NOU PE CALEA FERATĂ."

„Călătoritul pe tampoane este un mijloc de locomoţie considerat a fi unul dintre cele mai economice, dar unii îl plătesc uneori cu viaţa. În cursul anilor trecuţi, partea deşertică prin care trece calea ferată de la sud de Rodeo City a fost teatrul unui anumit număr de accidente mortale.

Ultima victimă - a doua anul acesta - a fost descoperită în această dimineaţă de Jack Fleischer, asistentul şerifului din Rodeo City. Cadavrul, asupra căruia nu s-a găsit nici un act de identitate, pare să fie cel al unui bărbat de aproximativ douăzeci şi cinci de ani. A fost decapitat.

După spusele poliţistului, hainele bărbatului îl arată a fi fost un muncitor pribeag. Avea mai mult de douăzeci de dolari prin buzunare, ceea ce elimină eventualitatea unei crime având ca mobil jaful.

Un aspect emoţionant al acestui accident a fost dezvăluit de Jack Fleischer reporterului nostru. Victima era însoţită de un copilaş de aproximativ trei ani, care se pare că şi-a petrecut toată noaptea lângă

corpul neînsufleţit al tatălui său. Băieţelul a fost dus la casa copilului până la definitivarea anchetei.”

Pe lângă faptul că ea confirma ceea ce ştiam deja, această a doua versiune lăsa să se înţeleagă că Fleischer a clasat cazul în mod deliberat. Cu siguranţă că ştia numele victimei şi chiar era posibil ca el să-i fi luat tot ce ar fi putut duce la identificarea nenorocitului... Banii găsiţi asupra cadavrului nu excludeau deloc ipoteza unui asasinat, nici că acest asasinat să fi fost comis chiar de Fleischer.

Am fost frapat de datele foarte apropiate ale acestor două decese - la un interval de trei-patru zile. Era clar că nu putea să fie o pură coincidenţă. Şi era foarte posibil ca Aubrey, actualul şef al poliţiei, să fie asistentul şerifului care se ocupase de ancheta asupra asasinării lui Mark Hackett, cu cincisprezece ani în urmă.

L-am găsit pe Aubrey în salon, împreună cu Thorndike şi doctorul Converse. Hackett nu avea nimic grav, le explica medicul, dar era încă în stare de şoc, şi considera că nu e recomandabil să fie interogat mai înainte de a se fi odihnit puţin.

După ce doctorul Converse termină de vorbit, l-am luat discret în camera alăturată.

— Ce mai e? zise el puţin agasat.

— Mereu aceeaşi întrebare, în legătură cu Sandy Sebastian. Pentru ce aţi îngrijit-o vara trecută?

— Am spus deja că respectarea secretului profesional mă împiedică să răspund.

— Nu cumva se drogase?

— Refuz să răspund, declară el, dar o oarecare tulburare din privirea lui îmi spunea că nimerisem la ţintă.

— Droguri psihedelice? am insistat eu.

Curiozitatea fu în sfârşit mai tare decât conştiinţa profesională.

— Ce te face să crezi asta?

— Am auzit că a încercat să se sinucidă. O „călătorie” nesănătoasă provocată de LSD are uneori efecte de acest gen. Dar cunoşti asta mult mai bine decât mine, nu-i aşa, doctore?

— Bineînţeles... Şi acum, te rog să mă scuzi. Mă aşteaptă vizitele la spital.

— Apropo, ce mai face Lupe?

— Se reface foarte bine.

— Nu cumva şi el se droghează?

— De unde naiba să ştiu? făcu Converse întorcându-mi brusc spatele.

Aubrey mă aştepta în salon. Thorndike îi adusese la cunoştinţă depoziţia mea, dar voia să-mi mai pună câteva întrebări.

— Davy Spanner e un psihopat care are deja un cazier juridic încărcat, zise el. Niciodată n-ar fi trebuit lăsat liber. Din fericire, n-o să

mai profite de ea mult. Tocmai am primit o informaţie de la Rodeo City. Au găsit la nord de fermă maşina micuţei Sebastian; automobilul era în noroi până la jumătatea roţilor. Mergând pe jos, Spanner nu va putea ajunge prea departe. Poliţia din Santa Teresa speră să-l captureze chiar azi. Cât priveşte fata, cazul ei e diferit. Încă nu are cazier juridic.

— Sandy nu e o delicventă, l-am asigurat. A încercat să fugă imediat ce a înţeles că Davy intenţiona într-adevăr să comită o crimă.

— Ai vorbt cu ea? nu-i aşa? Ce-a putut să-i treacă prin minte când l-a lovit pe tipul acela cu levierul?

— Îmi închipui că Sandy avea ceva personal împotriva lui Lupe. Dar încă nu pot să spun nimic mai înainte de a avea dovezile afirmaţiei mele... Însă e un lucru despre care aş vrea să vorbim numai noi doi. Să mergem în maşina dumitale.

După ce ne-am aşezat în maşină, l-am întrebat:

— Dumneata eşti acel Aubrey care în urmă cu câţiva ani a fost ajutor de şerif la Malibu?

— Da, chiar eu.

— Familia Hackett a mai fost atacată o dată, nu-i aşa? Mark Hackett, tatăl, a fost împuşcat pe plaja din Malibu. A fost găsit asasinul?

— Nu. Acest gen de crimă având ca mobil jaful e greu de rezolvat, pentru că în general nu există nici o legătură veritabilă între asasin şi victima lui. Pe vremea aceea am arestat o mulţime de suspecţi, dar nu am putut învinui pe nici unul.

— Îţi mai aminteşti de numele unora dintre ei?

— Nu, e mult de-atunci.

— Pot să-ţi sugerez unul? De exemplu, Jasper Blevins.

— Nu, humele ăsta chiar că nu-mi spune nimic... Cine e Jasper Blevins?

— Tatăl lui Davy Spanner. Dacă ne-am lua după ce-a scris un vechi ziar din Santa Teresa, tipul ar fi murit călcat de tren, nu departe de Rodeo City, cam la trei zile după asasinarea lui Mark Hackett... Interesantă coincidenţă, nu-i aşa?

— Vrei să insinuezi că ar exista o oarecare legătură între asasinarea lui Mark Hackett şi răpirea fiului său?

— E posibil. Aţi găsit până la urmă proprietarul revolverului cu care s-a comis crima?

Aubrey nu răspunse imediat.

— Lucrul cel mai ciudat, zise el în cele din urmă, e că, într-un sens, revolverul îi aparţinea chiar lui Hackett...

— Prin urmare ar fi vorba de o afacere de familie?

— Lasă-mă să termin. Arma aparţinea lui Hackett în sensul că ea fusese achiziţionată de una din companiile lui petroliere. Arma era

ţinută într-un sertar neîncuiat din birourile ei aflate la Long Beach. Se ştie doar că arma dispăruse cu câtva timp înainte de crimă.

— Poate un angajat nemulţumit?

— Am terminat foarte bine această eventualitate, fără să ajungem la nimic tangibil. Hackett era un patron tare nepopular în rândul angajaţilor lui. Tocmai venise de curând din Texas şi se purta cu oamenii de parcă erau nişte vite. În birourile lui de la Long Beach lucrau nu mai puţin de cinci sute de persoane, şi mai mult de jumătate din acest personal îl ura din toată inima...

— Cum se numea compania lui?

— Corpus Christi Oil & Gas. Mark Hackett venea de la Corpus Christi. Ar fi făcut mult mai bine dacă rămânea acolo!

Şi, după aceste ultime cuvinte, m-am întors încet la vilă.

25

Am găsit-o pe Gerda Hackett în galerie, aparent foarte absorbită în contemplarea unei pânze de Klee.

— Vă place pictura, doamnă Hackett?

— Da. În special cea a lui Klee. Eu i-am vândut această pânză domnului Hack... Vreau să spun lui Stephen.

— Serios?

— Da. Lucram într-o galerie la München, continuă ea cu o voce încărcată de nostalgie. Aşa l-am cunoscut pe soţul meu. Dar, dacă ar trebui să mai aleg o dată, aş rămâne în Germania.

— De ce?

— Nu-mi place casa asta. Se petrec aici nişte evenimente atât de oribile!

— V-aţi regăsit soţul, asta e deja ceva.

— Da, şi îţi sunt foarte recunoscătoare... (O lumină ambiguă trecu prin ochii ei albaştri.) I-ai salvat viaţa, nu ştiu cum aş putea să-ţi mulţumesc.

Îmi prinse deodată faţa cu amândouă mâinile şi mă sărută. Gestul era destul de neaşteptat. Dar corpul i se lipi de mine şi limba i se strecură printre dinţii mei...

Simpatia mea pentru ea nu mergea totuşi, atât de departe. Am prins-o de braţe şi m-am dezlipit de ea.

— Nu-ţi plac? şopti ea. Nu mă găseşti drăguţă?

— Ba da, foarte drăguţă, am asigurat-o eu. Necazul e că lucrez pentru soţul dumitale şi că ne aflăm în casa lui.

— Puţin îi pasă lui! zise ea în timp ce un fulger de mânie îi trecea prin privire. Ştii ce fac în momentul ăsta? Ea s-a aşezat pe patul lui şi îi dă să mănânce ouă moi cu linguriţa!

— Mie mi se pare o îndeletnicire dintre cele mai nevinovate.

— Nu glumesc. E *mama* lui. El are complexul lui Oedip şi ea îl încurajează!

Gerda îşi zbârlise părul şi era gata să izbucnească în lacrimi. Niciodată nu va ajunge măcar la glezna soacrei sale. Dar nu asta mă preocupa pe mine.

— Mi se pare că eşti prietenă cu Sandy Sebastian? am întrebat eu vrând să schimb subiectul.

— Acum nu mai sunt. Am ajutat-o în privinţa limbilor străine. Dar e o mică ingrată.

— Ai văzut-o uneori cu Lupe?

— Cu Lupe? De ce? Se ducea deseori s-o ia cu maşina, şi apoi o ducea înapoi acasă... Dar pe Lupe nu-l interesează fetişcanele.

— De unde ştii?

— Ştiu eu, şi gata... (Deodată se înroşi la faţă.) De ce mă întrebi?

— Aş vrea să arunc o privire în camera lui Lupe.

— Apartamentul lui e deasupra garajului, dar nu ştiu dacă e descuiat... Aşteaptă, mă duc să iau a doua cheie.

Se întoarse destul de repede cu cea de a doua cheie. M-am îndreptat singur spre garaj şi am descuiat uşa apartamentului lui Lupe.

Semăna mai curând cu o garsonieră, completată cu o bucătărioară, unde dominau culorile tari şi obiectele artizanale. Deasupra patului acoperit cu o cuvertură în dungi erau agăţate măşti precolumbiene. Lupe poate că era un bădăran, dar un bădăran cu gusturi rafinate.

N-am descoperit nimic deosebit în sertarele comodei, în afară de câteva fotografii pornografice. Tot nimic şi în dulăpiorul farmaceutic din sala de baie. Dar, pe fundul unei zaharniţe, în bucătărioară, am remarcat că mai multe bucăţi de zahăr erau înfăşurate grosolan într-o foiţă de staniol...

Am luat trei din ele şi le-am înnodat în batistă, apoi le-am dat drumul în buzunar.

Nu auzisem nici un zgomot. De aceea am fost oarecum surprins când am auzit uşa deschizându-se în spatele meu. Era Sidney Marburg. Avea bascheţi în picioare.

— Gerda mi-a spus că eşti aici... Îl bănuieşti pe Lupe?

— Să zicem că fac o mică anchetă pe teme de moralitate. În orice caz, nu e un intendent obişnuit.

— E un tip josnic. Dacă găseşti ceva împotriva lui ţine-mă şi pe mine la curent. Se preface că îi place arta, pentru că ştie că îi place nevestei mele.

— E ceva între ei?

— Da, aşa cred. Vine deseori s-o vadă la casa noastră de la Bel-Air, când eu lipsesc. Asta ştiu de la valetul meu... În orice caz, ştiu că-i dă bani, pentru că am văzut câteva cecuri barate. Lupe îi spune tot ce se petrece aici, în casa fiului ei. Cred că eşti de acord că situaţia asta e cât se poate de neplăcută.

— Se cunosc de multă vreme?

— Practic dintotdeauna. Lucrează aici de când ştiu eu. Să zicem de cincisprezece-şaisprezece ani...

— Crezi că s-ar putea droga?

— Nu m-ar surprinde! îmi răspunse Marburg parcă cu prea multă promptitudine. Deseori l-am văzut într-o stare care te-ar fi putut face să crezi asta... Fir-ar să fie! Dacă l-ai putea înfunda pentru uz de stupefiante!

— Cu siguranţă că n-aş face-o doar ca să-ţi fiu pe plac.

— Nimeni nu-ţi cere asta! zise el cu un ton în care se simţea o nuanţă de enervare... Ai terminat, ca să pot să te duc cu maşina?

— O ofertă atât de amabilă...

— Nu e nevoie să fiu amabil. Sunt un pictor serios, asta mi-e de-ajuns.

În ciuda purtărilor lui cam bruşte, aveam o oarecare simpatie pentru Sidney Marburg.

— Să mergem, zise el cu un zâmbet, în timp ce ne îndreptam spre Mercedesul lui. Unde locuieşti?

— West Los Angeles. Dar mi-am lăsat maşina la Woodland Hills.

Am intrat pe autostrada de pe malul oceanului şi am urcat spre nord. La Malibu Canyon, maşina coti din nou în direcţia opusă oceanului.

— Aşadar, acum ai terminat cu cazul ăsta? îmi zise el cu amabilitate.

— Nu atâta vreme cât Spanner mai e încă în libertate şi celelalte asasinate nu vor fi elucidate.

— Celelalte asasinate?

— Da.. Mai sunt încă cel puţin altele două, în afară de cel al lui Mark Hackett.

Marburg conduse maşina încă câţiva metri, apoi, imediat ce găsi un loc potrivit opri pe marginea drumului.

— Cine sunt ceilalţi doi?

— În primul rând e vorba de o femeie pe nume Laurel Smith. Era proprietara unui mic imobil situat în cartierul Pacific Palisades. A decedat alaltăieri, în urma loviturilor şi rănilor.

— Într-adevăr, am citit despre asta în ziarul de azi. Poliţia crede că a fost victima unui sadic, a unuia care nici măcar nu o cunoştea.

— Nu cred. Laurel Smith a fost căsătorită pe vremuri cu Jasper Blevins. Iar Blevins a murit călcat de un tren în urmă cu cincisprezece ani - exact la câteva zile după asasinarea lui Mark Hackett. După câte pot să-mi dau seama, Laurel Smith şi Jasper Blevins sunt părinţii lui Davy Spanner. Prin urmare, părerea mea este că aceste trei crime, ca şi răpirea lui Stephen Hackett, sunt legate între ele.

Deşi nu se mişca, cu excepţia degetelor care băteau darabana pe volan, Marburg începu să prezinte toate simptomele unei agitaţii puternice. Îşi îndreptă uşurel privirea spre mine.

— Devin oare paranoic, sau mă acuzi de ceva?... Oh, n-ar fi pentru prima dată când poliţiştii mă bănuiesc! M-au hărţuit cumplit după asasinarea lui Mark. Aveam un alibi inatacabil dar, îţi închipui, triunghiul clasic... Şi totuşi nu le-am ascuns că Ruth şi cu mine eram deja foarte intimi pe vremea aceea. Fuseseră luate toate măsurile pentru divorţul ei de Mark. Oricum ea nu câştiga nimic de pe urma morţii lui, pentru că Mark îi lăsase totul fiului său Stephen.

— Stephen de partea cui era?

— Băiatul se afla de câţiva ani plecat în străinătate. Când a murit

tatăl lui, Stephen studia ştiinţele economice la Londra. Nu-l mai văzusem niciodată. Dar ţinea mult la tatăl lui şi moartea sa a fost un adevărat şoc pentru el. Îmi amintesc şi acum... Eram la o serată la nişte prieteni din Montecito, la care luau parte peste douăzeci de persoane. Lupe a sunat-o pe Ruth ca să-i anunţe vestea îngrozitoare. Ea i-a telefonat imediat fiului ei la Londra. De fapt eu am cerut legătura. Parcă îl aud şi acum pe Stephen cum hohotea la capătul celălalt al firului... Am simţit cum mi se strânge inima.

— Ce sentimente avea el atunci faţă de dumneata?

— Nici măcar nu ştia că exist. Şi am rămas de-o parte preţ de un an după acest eveniment. A fost ideea nevestei mele, care de altfel s-a dovedit bună.

— De ce? Pentru că din momentul acela depindea de fiul ei din punct de vedere financiar?

— S-ar putea să fi fost şi asta. Dar mai trebuie spus şi că îşi adoră fiul şi că voia să-şi aranjeze în aşa fel viaţa ca să ne poată păstra pe amândoi. Şi a reuşit perfect. (Vorbea de nevasta lui de parcă ar fi fost vorba de vreo zeitate, sau de o forţă a naturii.) A obţinut pentru mine un fel de bursă la San Miguel de Aliende, continuă el. La câteva momente după ce avionul lui Stephen, venit de la Londra, aterizase pe pistă, luam şi eu avionul spre Mexico. L-am zărit de departe coborând scara avionului. Fireşte, arăta mai puţin convenţional ca acum: avea părul lung şi purta barbă şi mustaţă. Când l-am revăzut, un an mai târziu, mi-a venit greu să-l recunosc... Banii schimbă omul... Dar nu a fost un an pierdut pentru mine. Am putut în sfârşit să dobândesc o formaţie serioasă, să pictez după natură, să cunosc artişti autentici. Şi eu m-am întors un alt om. Iar toate astea datorită ei.

— Ce făceai înainte de a te apuca de pictură?

— Eram desenator în domeniul geologiei şi lucram pentru o companie petrolieră.

— Cumva Corpus Christi Oil & Gas?

— Exact, lucram pentru Mark Hackett. Aşa am cunoscut-o pe Ruth... (Lăsă capul în jos copleşit.) Prin urmare ai făcut o anchetă în privinţa mea?

— Alaltăieri seară, în galerie, parcă spuneai că n-ar fi rău deloc dacă Stephen nu s-ar mai întoarce, pentru că în felul asta ai moşteni colecţia lui de tablouri.

— A fost o glumă! Nu ştii ce e ăla umor negru? (Şi pentru că nu-i răspundeam, se uită la mine cu o privire pătrunzătoare.) Sper că nu-ţi închipui că am vreun amestec în răpirea lui Hackett?

Nu i-am răspuns nici de data asta. Vexat, Marburg rămase bosumflat până când am ajuns la Woodland Hills.

26

Am intrat într-un restaurant cu serviciu permanent, situat pe bulevardul Ventura, şi am comandat o friptură în sânge. Apoi mi-am luat maşina de unde o lăsasem şi am pornit să urc colina care ducea acasă la familia Sebastian.

Am găsit în faţa casei maşina doctorului Jeffrey. Când Berenice Sebastian a venit să-mi deschidă, am citit pe faţa ei că iar se întâmplase ceva.

— Ce-i?

— Sandy a încercat să se sinucidă. Ascunsese o lamă de-a tatălui ei în căţelul de pluş. A încercat să-şi taie venele de la mâini. Noroc că trăgeam cu urechea din spatele uşii. Am auzit-o scoţând un strigăt şi am intervenit mai înainte de a fi putut să se rănească prea grav.

— A spus de ce-a făcut asta?

— A spus că nu merită să trăiască, că e o nemernică... Doctorul e şi acum lângă ea... Te rog să mă scuzi.

Am urmat-o totuşi până în pragul camerei. Sandy stătea pe marginea patului, cu un bandaj la încheietura mâinii drepte, cu partea din faţă a pijamalei murdară de sânge. La gură îi apăruse o cută adâncă. Aşezat lângă ea, tatăl ei o ţinea de mână. Doctorul Jeffrey, aflat în picioare, declara că Sandy trebuia să fie dusă la spital.

— Vă recomand Centrul Psihiatric din Westwood.

Sebastian dădea din cap cu un aer copleşit de tristeţe.

— Cu ce să plătesc? gemu el. Am dat tot ce aveam pentru cauţiune.

Sandy se uita la ei cu o privire tulbure. Apoi, aproape fără să mişte buzele, zise:

— Lasă-i să mă ducă la închisoare. Asta nu costă nimic.

— Nu! strigă mama ei. Mai curând vindem casa.

— Nu în aceste condiţii, suspină tatăl ei. N-am putea s-o scoatem la capăt...

Sandy îşi trase mâna din mâna tatălui ei.

— De ce nu m-aţi lăsat să mor? Asta ar fi rezolvat totul!

— Mă duc să chem o ambulanţă, hotărî Jeffrey.

M-am luat după el până în cabinetul de lucru.

— E grav, doctore? l-am întrebat după ce a terminat de telefonat.

— Suntem obligaţi să luăm măsuri de precauţie, căci s-ar putea să repete ce-a făcut. Mi-a mărturisit că de luni de zile se gândea să se omoare... Vara trecută a luat LSD şi nici acum nu şi-a revenit...

— *Ea* v-a spus asta?

— Da. Şi asta explică modificările intervenite în personalitatea ei în cursul ultimelor luni. Uneori o singură doză e suficientă ca să te dea

total peste cap. După spusele ei n-ar fi luat decât una singură pe o bucăţică de zahăr.

Am scos din buzunar bucăţile de zahăr luate din bucătăria lui Lupe şi am întins una doctorului.

— Astea provin cu siguranţă din aceeaşi sursă, l-am asigurat eu. Le-aţi putea da la analizat?

— Bucuros. Unde le-aţi găsit?

— În apartamentul lui Lupe Rivera, bărbatul pe care ea l-a lovit în cap nopţile trecute. Dacă aş putea să dovedesc că i-a dat LSD...

— De ce să nu o întrebăm chiar acum? hotărî Jeffrey sărind în picioare.

Ne-am întors în camera fetei.

— Deci ai chemat ambulanţa ca să mă băgaţi în celulă.

— Exact, declară Jeffrey. Şi acum e rândul meu să-ţi pun o întrebare. Acea bucăţică de zahăr pe care ai luat-o în august trecut, Lupe Rivera ţi-a dat-o, nu-i aşa?

— Şi?

Medicul o prinse uşurel de bărbie şi o obligă să se uite la el.

— Răspunde doar prin da sau nu, Sandy.

— Da. Şi asta mi-a luat complet minţile. Nu mai ştiam ce fac...

— Ţi-a făcut şi altceva, Sandy?

Fata îşi trase bărbia din mâna doctorului şi lăsă capul în jos.

— Mi-a spus că mă va ucide dacă am să spun cuiva.

— Nimeni n-o să-ţi mai facă nici un rău, o asigură medicul.

— Lupe te-a dus la doctorul Converse? am întrebat-o eu.

— Nu, Gerda... În fine, doamna Hackett. Am încercat să sar din maşină în mers. Doctorul Converse mi-a pus cămaşa de forţă şi m-a ţinut toată noaptea în clinica lui.

Berenice Sebastian îşi reţinu un geamăt. Când ambulanţa a venit s-o ia pe fată, doamna Sebastian s-a urcat alături de fiica ei.

27

Am luat-o iar pe autostradă - care parcă devenise a doua mea casă -, dar de data asta spre Long Beach.

Clădirea unde îşi avea sediul Corpus Chisti Oil, era o construcţie impozantă cu trei etaje care domina malul oceanului. Mi-am lăsat maşina în parcarea rezervată vizitatorilor şi am intrat în hol. În interior, un paznic în uniformă, stătea în spatele unui fel de birou de recepţie. Uitându-mă mai bine, mi-am dat seama că îl cunoşteam. Era Ralph Cuddy, administratorul imobilului din Santa Monica unde locuise pe vremuri Alma Krug.

Mă recunoscu şi el.

— Ai găsit-o pe doamna Krug?

— Da, am găsit-o. Mulţumesc.

— Ce mai face? Săptămâna asta n-am putut să mă duc s-o văd. Femeia asta a fost pentru mine o adevărată mamă.

— Arată foarte bine pentru vârsta ei.

— Despre ce probleme de familie aţi stat de vorbă?

— Despre rudele ei. De exemplu de Jasper Blevins.

— Oh, îl cunoaşteţi pe Jasper? Cum o mai duce?

— A murit călcat de un tren.

— Zău că nu mă miră, mă asigură Cuddy. Jasper era un tip care făcea tot felul de chestii.

— Adică?

— Cu fetele, de exemplu. Laurel era însărcinată când a luat-o de nevastă... Era gata să mă însor eu cu ea, dar mi-am dat seama că era deja gravidă... Şi uite aşa, am rămas flăcău, conchise el cu nostalgie.

— De când lucrezi aici, domnule Cuddy? l-am întrebat.

— De douăzeci de ani.

— Îţi mai aminteşti de vara aceea când a fost asasinat domnul Hackett?

— Bineînţeles... (Îmi aruncă o privire neliniştită.) Dar nu am nici un amestec în povestea asta. Nici măcar nu-l cunoşteam personal pe domnul Hackett... Pe vremea aia nu eram decât un fel de ajutor de băgător de seamă.

— Nimeni nu vă acuză de nimic, domnule Cuddy. Vreau doar să mă documentez în legătură cu un anumit revolver, în aparenţă furat de aici, şi care a servit la uciderea lui Hackett.

— Niciodată n-am auzit de aşa ceva.

Eram sigur că mintea.

— Totuşi trebuie să-ţi aminteşti că această armă a fost căutată peste tot, dacă şi atunci făceai parte tot din serviciul de pază.

— Nu eşti dumneata în măsură să-mi spui ce trebuie şi ce nu trebuie să-mi amintesc!

Se ridicase în picioare, spumegând de furie, iar arma care i se mişca la şold dădea şi mai mare greutate acestei furii.

— Din păcate, te-ai osteni degeaba... am adăugat eu prost inspirat.

Cuddy îşi duse mâna la armă.

— Ieşi afară! zise el. Cine îţi dă dreptul să vii aici şi să mă insulţi?

— Retrag tot ce-am spus. E bine? De altfel n-am nimic cu dumneata... Pe mine mă interesează Sidney Marburg. A lucrat aici ca desenator, nu-i aşa?

— N-am auzit niciodată de acest domn. Şi nu voi răspunde la nici una din întrebările dumitale. Cară-te de aici! făcu el încruntându-se la mine. Îţi interzic să vii aici şi să arunci cu noroi în prietenii mei.

— De ce? Marburg e unul din prietenii dumitale?

— Dacă n-aş fi creştin, te-aş împuşca ca pe un câine! izbucni el în culmea exasperării.

N-am ştiut niciodată să rezist amestecului exploziv dintre un puşcoci încărcat şi o sfântă furie. Am plecat.

Biroul meu de pe Sunset oferea imaginea dezolantă a unei abandonări totale. Un păianjen era în plină activitate într-un colţ al sălii de aşteptare, muştele bâzâiau la geam şi un strat subţirel de praf începea să se aşeze pe toate suprafeţele orizontale.

Mi-am şters biroul cu un şervet Kleenex, m-am aşezat în fotoliu şi am examinat cecul pe care mi-l dăduse doamna Marburg. Cum nu puteam să depun la bănică un cec valabil abia peste o săptămână, l-am pus în seif. Asta nu însemna că mă simţeam mai bogat ca înainte.

M-am hotărât să reflectez serios la situaţie. Dar reveneam mereu în acelaşi punct. Lipsea o verigă, mereu aceeaşi. Zadarnic îmi băteam capul să găsesc veriga lipsă; se cufunda tot mai adânc în subconştientul meu. Agasat, m-am dus până la fereastră, aşa, să văd cum mai era vremea.

Era un timp frumos. Pe bulevard circulaţia era intensă şi zgomotoasă.

Deodată l-am zărit pe sergentul Prince împreună cu colegul lui Janowski coborând dintr-o maşină a poliţiei pe trotuarul din faţă, şi mi-am amintit, puţin cam târziu, că nu mă arătasem deloc cooperant faţă de ei...

Mi-am pus repede haina şi i-am primit în pragul biroului. Au intrat fără să aştepte să-i invit. Prince era palid din cauza mâniei reţinute şi resentimentul aprindea pete roz pe pielea de pe faţă a lui Janowski.

— Mersi pentru colaborare, Archer, zise el.

— Aveam alte treburi mai urgente.

— Adică?

— De exemplu, să salvez viaţa unui om. De altfel, am şi reuşit.

— Norocul tău, făcu Prince. Te-ai expus unor riscuri ridicole. Şi continui!

Mă săturasem de reproşurile lor.

— V-aş ruga să-mi vorbiţi pe un alt ton.

Am crezut că o să mă pocnească. Janowski s-a grăbit să intervină.

— Să nu mai vorbim de trecut. Acum am vrea să cooperezi cu noi. Sunt lucruri pe care poţi să le faci şi care nouă ne sunt interzise.

— De exemplu?

— Poliţistul acela la pensie, Jack Fleischer - cu siguranţă că ştii deja - instalase de câteva săptămâni aparate de ascultare în apartamentul defunctei Laurel Smith. Tot ce se petrecea a fost înregistrat pe benzi magnetice. Ai pus mâna pe ele?

— Nu.

— Unde sunt?

— Nu ştiu. Cu siguranţă că în vila lui din Santa Teresa.

— Asta e şi părerea noastră, zise Janowski. Văduva lui, cu care am vorbit la telefon, pretinde că nu, dar asta nu dovedeşte nimic. Poliţia din Santa Teresa refuză să se amestece, căci Fleischer avea legături cu personaje influente. Iar acum, când a murit, e considerat un erou. Nici măcar nu vor să audă că o spiona pe femeia aceea...

— Pe scurt, am conchis eu cu un zâmbet, aţi vrea să mă duc la Santa Teresa şi să am o mică discuţie cu doamna Fleischer?

— Ar fi foarte amabil din partea ta, zise Janowski.

— Plăcerea va fi de partea mea. Tocmai îmi propuneam să-i fac o vizită acestei persoane încântătoare.

Janowski îmi strânse mâna, iar Prince catadicsi chiar să schiţeze un zâmbet. Mă iertaseră, în măsura în care poate să facă asta un curcan.

28

Am ajuns la Santa Teresa puţin după ora unu a după-amiezii. Am mâncat un sandviş într-o cafenea, nu departe de tribunal, şi, de acolo, m-am dus liniştit pe jos până acasă la Fleischer.

Doamna Fleischer veni să-mi deschidă şi am văzut că, după ce trecuse prin diferite stadii de ebrietate, acum se afla în cel de falsă sobrietate. Purta pe ea o rochie neagră foarte serioasă, avea părul bine pieptănat, iar tremurul mâinilor nu era prea vizibil.

— Poate că nu-ţi mai aminteşti de mine... am început eu. Lucram împreună cu soţul dumitale la cazul Davy Spanner...

— L-a omorât pe Jack, zise ea. Ştiai? Mi-a ucis soţul... (Se aplecă deodată spre mine cu un aer de conspiratoare.) Nu cu dumneata am stat de vorbă serile trecute? Vino să te tratez cu un păhărel.

Am urmat-o fără entuziasm, şi femeia aduse imediat două pahare de gin, amestecat cu puţină apă tonică. Gazda mea îşi goli paharul aproape dintr-o înghiţitură.

— Sunt foarte mulţumită că a murit, mă asigură ea fără cea mai mică bucurie. Asta şi merita... Spune-mi, de vreme ce lucrai cu Jack, probabil că l-ai ajutat să înregistreze acele benzi magnetice.

— Ce benzi magnetice?

— Nu te face că nu ştii. În dimineaţa asta mi-a telefonat un curcan din Los Angeles. Avea un nume polonez... Junkowski, sau cam aşa ceva...

— Janowski.

— Aşa. Voia să ştie dacă nu cumva Jack lăsase nişte benzi magnetice acasă, că ar fi putut să fie importante pentru un caz de omucidere... Laurel a fost şi ea omorâtă. Ştiai?

— Da, am aflat.

— Jack a bătut-o până a murit, nu-i aşa?

— Habar n-am.

— Ba da, ştii. Văd după mutra ta. Haide, cu mine poţi să vorbeşti fără reţinere. Am fost măritată cu bruta aia de Jack vreme de treizeci de ani, aşa că... De ce crezi că m-am apucat de băutură, ai? Pentru că nu mai eram în stare să suport toate ororile pe care a putut să mi le facă...

Îmi mai turnă o porţie de tărie şi se servi şi ea copios.

— Deci, benzile valorează ceva bani? întrebă ea.

M-am hotărât într-o fracţiune de secundă.

— Pentru mine, da.

— Cât?

— O mie de dolari.

— Nu e mare lucru.

— Poliţia n-o să-ţi dea nici un bănuţ. S-ar putea să-ţi dau chiar mai mult. Totul depinde de ce au înregistrat... Le-ai ascultat?

— Nu.

— Unde sunt?

— N-am să-ţi spun. Am nevoie de mai mult de o mie de dolari. Acum când Jack e mort şi îngropat, m-am hotărât să călătoresc. Nu mă ducea niciodată nicăieri. Şi ştii de ce? Ea îl aştepta peste tot pe unde se ducea! Ei bine, acum n-o să-l mai aştepte.

Toastă pentru acest eveniment şi, cu paharul în mână, schiţă un pas de dans pe o muzică auzită numai de ea.

— Niciodată n-aş fi crezut că am s-o plâng într-o zi pe asta! Şi totuşi cred că nici pentru ea n-a fost uşor. Şi după ce i-a făcut câte i-o fi făcut, acum i-a mai şi distrus mutra...

— Chiar crezi că soţul dumitale a făcut asta?

— Nu cunoşti nici măcar jumătate din ororile de care a fost în stare, îmi mărturisi ea, lăsându-se să cadă lângă mine pe canapea... Aş putea să-ţi povestesc lucruri care să te înfioare. Poate că e cumplit ce spun, dar mi-ar fi greu să-l urăsc pe acest băiat petru că i-a zburat creierii... Ai aflat cine era Davy?

— Fiul lui Jasper Blevins şi ai lui Laurel.

— Oh! eşti mai inteligent decât îmi închipuiam... Doar dacă nu cumva ţi-am spus eu seara trecută... Sau cei din ţinut... Toată lumea din Rodeo City îl cunoştea pe Jack şi combinaţiile lui... Dar fiind de la poliţie, nimeni nu putea face nimic împotriva lui. El l-a omorât pe Jasper Blevins şi l-a împins sub tren ca să-i ia nevasta. A pus-o pe Laurel să spună că nu era cadavrul bărbatului ei. Apoi a dus copilul la orfelinat, ca să se poată drăgosti în voie cu ea.

— De unde ştii toate astea?

— O bună parte le-am ghicit. (Îmi făcu şmechereşte cu ochiul, în timp ce celălalt ochi, pe jumătate închis, părea lovit de idioţenie congenitală.) Iar restul l-am aflat de la prietenele mele, nevestele colegilor lui...

— Atunci de ce nu l-au făcut soţii lor să-şi bage minţile în cap?

— Închipuie-ţi că Jack ştia prea multe lucruri. Cunoştea ţinutul ca pe buzunarul lui, şi unde erau cadavre îngropate, şi unde n-ar fi trebuit să fie... Şi apoi, ce-ar fi putut să dovedească, din moment ce Laurel afirma că nu era cadavrul soţului ei? Avea capul făcut terci...

M-am ridicat şi m-am hotărât să plec. Ea a venit după mine până la uşă.

— Şi casetele?

— Le ai?

— *Pot* să le am.

— Pentru o mie de dolari?

— Nu e destul, repetă ea. Acum sunt văduvă. Trebuie să-mi port singură de grijă.

— Lasă-mă să le ascult. După aceea îţi voi face o ofertă.

— Nu le am aici.

— Unde sunt?

— Ghiceşte!

— Ei bine, păstrează-le! Am să mai trec, sau voi telefona... Îţi aminteşti de numele meu?

— Archer.

Era ceva şi asta. Femeia se întoarse spre crepusculul artificial al salonului cu perdelele trase.

29

Înainte de a părăsi Santa Teresa l-am sunat pe Langston din cabina unei staţii de benzină. Mi-a răspuns nevasta lui şi probabil că mi-a recunoscut vocea, căci a ei a devenit imediat plină de ostilitate.

— Nu, bărbatul meu nu e acasă, şi asta din cauza dumitale. A plecat din nou în nordul comitatului; vrea să-l salveze pe asasinul acela josnic. Până la urmă o să-l omoare pe el!

Părea gata să facă o criză de nervi. Am încercat s-o calmez, dar n-am reuşit.

— Am o teamă cumplită, gemu ea. Şi asta din cauza dumitale. *Dumneata* l-ai atras în povestea asta!

— Nu-i adevărat. De ani de zile se simte răspunzător faţă de acest băiat...

— Şi faţă de *mine?*

— S-a întâmplat ceva? am întrebat-o neliniştit.

— N-am ce să-ţi spun! zise ea cu o voce plină de angoasă. Nu eşti medicul meu.

— Nu vă simţiţi bine, doamnă Langston?

A închis brusc, fără să răspundă. Am fost tentat să mă duc la ea acasă, dar cu siguranţă că asta ar fi înrăutăţit şi mai mult lucrurile.

Am pornit deci pe autostradă în direcţia nord. Corpul meu, începea să se revolte împotriva lipsei de odihnă pe care i-o impuneam.

L-am găsit pe Pennel în biroul lui, ascultând mesajele de la maşinile de patrulare. Era palid şi neras.

— Care e situaţia?

— L-au pierdut, zise el scârbit.

— Unde?

— Greu de spus. Ploaia i-a şters urmele. În nord mai plouă şi acum.

— Asta ce înseamnă?

— Că va trebui să se îndrepte spre coastă. Spre interior nu sunt decât lanţuri muntoase. Iar mai sus de o mie şapte sute de metri ninge. Vom încerca să-l încolţim când va ieşi pe autostradă. Am cerut patrulelor rutiere să ridice baraje.

— Nu crezi că s-ar putea să fi rămas în vale?

— E posibil. În orice caz, profesorul cam asta crede.

— Te referi la Hank Langston?

— Da. N-a vrut să se îndepărteze din preajma fermei Krug. După teoria lui, Spanner e obsedat de acel loc, şi e convins că se va întoarce.

— Iar dumneata eşti de altă părere?

— Exact. N-am văzut vreodată un profesor care să ştie despre ce vorbeşte. Tipii ăştia se ramolesc la creier de câte cărţi citesc...

L-am lăsat cu părerile lui, şi m-am hotărât să văd ce pot să scot de la Mamie Hagedorn, femeia aceea care pe vremuri o adăpostise pe Laurel.

Am traversat strada până la hotelul Rodeo şi am întrebat la recepţie unde locuieşte Mamie Hagedorn.

— Puţin mai sus, pe drumul spre Centerville, într-o casă mare din cărămidă roşie. De altfel, singura din cartier.

Am ieşit din oraş, am trecut pe lângă terenul de rodeo şi am urcat colina. Casa cu pricina, cocoţată pe o ridicătură de pământ domina toată panorama. Timpul era închis, iar oceanul semăna cu o oglindă cu faţa interioară cositorită în care se reflecta cerul acoperit de nori.

Am intrat pe aleea cu pietriş şi am bătut la uşa acelei case mari. Mi-a deschis uşa o servitoare de tip hispanic, cu o uniformă neagră şi pe cap cu o bonetă albă împodobită cu o panglică de catifea neagră.

Mă conduse într-o încăpere mobilată în stil victorian, care mi-a creat impresia că intru cu totul în epoca de la 1900.

Mami Hagedorn completa admirabil această iluzie. Pe jumătate întinsă pe un pat, piciorul ei mic încălţat cu un papuc aurit se legăna deasupra podelei. Purta o rochie foarte sobră cu guler pe gât care îi punea în valoare pieptul rotund. Avea faţa excesiv machiată şi părul - sau peruca - de un roşu deosebit de agresiv. Dar îmi plăcea felul în care zâmbetul îi lumina trăsăturile.

— Haide, ce-ai păţit? Stai jos că Mamie te-ascultă să-i spui tot.

Îşi ridică mâna şi am văzut pe degetul ei strălucind un diamant. M-am aşezat lângă ea.

— Am vorbit ieri seară cu Al Simmons, la Centerville. Mi-a spus că ai cunoscut-o bine pe vremuri pe Laurel Blevins.

— Al vorbeşte mult prea multe, zise ea cu un ton plin de convingere. Dar e adevărat că am cunoscut-o bine pe Laurel. A trăit aici după moartea bărbatului ei.

— Prin urmare bărbatul ei a murit călcat de tren?

— Să ştii că nu sunt sigură. Lucrul ăsta nu a fost niciodată dovedit oficial.

— Şi de ce?

Se agită, vădit stingherită.

— N-aş vrea să spun ceva care să-i aducă necazuri lui Laurel. Totdeauna am ţinut la ea.

— Atunci fără îndoială că vei fi îndurerată aflând că a murit.

— Laurel? Dar e încă o femeie tânără!

— Din păcate, n-a murit de bătrâneţe! Ci în urma loviturilor pe care le-a primit.

— Cerule mare! exclamă bătrâna doamnă. Cine a făcut asta?

— Jack Fleischer e suspectul numărul unu.

— Dar a murit şi el?

— Întocmai. Aşa că ceea ce-mi veţi spune nu va putea să facă necazuri nici unuia dintre ei.

Ea îşi potrivi pe nas ochelarii cu ramă de baga care îi dădură deodată un aer mai sever.

— Dar cine eşti?

M-am prezentat şi i-am povestit tot ce ştiam despre caz, fără să omit numele persoanelor şi locurile unde se petrecuseră faptele.

— I-am cunoscut pe toţi oamenii ăştia, mă asigură ea, începând cu Joe Krug şi cu nevasta lui, Alma. Ah, Joe, ţineam mult la el. Era un bărbat frumos. Dar Alma era bigotă în draci. Joe mă vizita deseori - aveam o casă cu fetiţe la Rodeo City, dacă nu ştiai - şi Alma nu m-a iertat niciodată că l-am abătut de pe drumul cel bun. Cred că din cauza mea a făcut în aşa fel încât să plece să se instaleze lângă Los Angeles... Doamne, când te gândeşti că au trecut patruzeci de ani de atunci! Ce s-a întâmplat cu Joe?

— El a murit. Dar Alma încă mai trăieşte.

— Ah, Joe era un tip cumsecade, însă cât a fost aici nu a avut niciodată noroc. Dar am auzit că şansa i-a surâs după ce s-a instalat la Los Angeles.

— Ce fel de şansă?

— E vorba de bani, fireşte. Despre ce altceva poate fi vorba? A găsit de lucru la o societate mare, şi şi-a măritat fata, pe Henrietta, cu marele patron... Fata mai fusese o dată măritată cu un anume Albert Blevins. Adică tatăl lui Jasper Blevins, cel care se căsătorise cu Laurel, biata de ea...

— Cine l-a omorât pe Jasper, doamnă Hagedorn?

— Nu sunt sigură... (Îmi aruncă o privire lungă plină de şiretenie.) Dacă-ţi spun tot ce ştiu, ce-ai să faci?

— Voi cere redeschiderea dosarului ca să se facă puţină lumină.

Zâmbi cu tristeţe.

— De ce nu laşi morţii să se odihnească în pace?

— Pentru că au fost deja prea mulţi în cazul ăsta, Mamie... (M-am aplecat spre ea şi am întrebat-o încetişor:) Laurel l-a ucis pe Jasper? Sau Jack Fleischer?

— Pentru că Laurel e moartă, şi Jack la fel, acum pot să-ţi spun: Laurel l-a omorât. Ea l-a omorât pe Jasper Blevins şi i-a sfărâmat capul cu latul unui topor. Jack Fleischer s-a debarasat de cadavru aruncându-l sub roţile trenului. Şi a făcut în aşa fel încât să pară un accident, a cărui victimă nu a putut fi identificată.

— De unde ştii toate astea?

— Le-am aflat chiar de la Laurel. Înainte de a pleca de-aici. Eu şi Laurel eram apropiate ca o mamă cu fiica ei. Mi-a spus pentru ce l-a ucis şi nu am învinuit-o nici un moment. Cu un singur lucru n-am fost de acord. Nu mi-a plăcut că şi-a părăsit copilul. Dar nu se putea

încurca cu un copil dacă voia să facă ceva în viaţă aşa cum a făcut. Copilul o stingherea.

— Până la urmă însă s-a întors la el, am zis eu. Dar deja era prea târziu pentru amândoi.

— Crezi să fiul ei a omorât-o?

— Până acum n-am crezut asta. Nu avea nici un mobil. Dar dacă a aflat că ea i-a omorât tatăl...

— Nu i-a omorât tatăl.

— Nu mi-ai spus adineauri că ea şi-a omorât soţul?

— Pe soţul ei, da. Dar *nu* el era tatăl copilului.

— Atunci cine?

— Un tip foarte bogat din Texas. O lăsase gravidă pe Laurel de pe vremea când fata trăia acolo. Familia celui care îi făcuse copilul i-a dat ceva bani şi a expediat-o în California. Jasper a luat-o de nevastă pentru banii ei, dar niciodată nu a avut cu ea relaţii... normale. Iar eu n-am putut niciodată să respect un bărbat care nu se poartă normal cu nevasta lui...

— De unde ştii toate astea? am întrebat-o eu uimit.

— Laurel mi-a spus totul după ce l-a omorât. O obliga la nişte lucruri pe care o femeie demnă de acest nume nu le poate tolera. De asta l-a omorât, şi eu i-am dat dreptate.

30

I-am mulţumit lui Mamie Hagedorn şi am plecat cu maşina. Eram hotărât să lămuresc toată afacerea, să fac lumină, dar s-ar fi putut ca culoarea ei să fie alta decât îmi închipuisem...

Am pornit din nou în direcţia fermei Krug. Acolo începuse totul, acolo se terminaseră tragic căsniciile succesive, ale lui Albert şi Jasper, acolo se născuse Davy, acolo îşi găsise moartea Fleischer. Voiam să văd locul la lumina zilei.

În vale nu ploua. Bolta întunecată a norilor se disloca treptat, lăsând să apară porţiuni de cer albastru.

Am traversat Centerville fără să mă opresc şi mi-am continuat drumul, direct, până la Buzzard Creek.

Pe marginea drumului am văzut maşina lui Hank Langston. Torentul se reducea acum la nişte firicele de apă care şerpuiau de-a latul drumului lăsând urme noroioase.

Am călcat peste nişte urme de paşi, probabil ale lui Langston, şi am urcat poteca plină de pietre care ducea la vechea fermă. Prin contrast, câmpurile din jur erau de un verde strălucitor sub cerul luminos. Ce construieşte omul nu rezistă niciodată la trecerea timpului.

Înainte de a ajunge sus, Hank Langston ieşi din casă, având în mâna dreaptă revolverul lui de calibru 32 şi în stânga carabina cu ţeava retezată.

— Am găsit arma crimei! îmi strigă el vesel nevoie mare.

— În casă?

— Nu. O aruncase în râu. Am văzut-o ieşind din noroi în momentul în care-l traversam.

I-am luat carabina din mână şi am deschis-o. În chiulasă erau două cartuşe goale.

— Am sperat că se va reîntoarce la fermă, zise Hank cuprins de lehamite. Dar m-am înşelat.

— Unde e grupa plecată în căutarea lui?

Hank îmi arătă nişte munţi în direcţia nord-est, deasupra cărora se întindeau nori grei de ploaie.

— Poate că s-au împotmolit, zise el nu fără o oarecare satisfacţie.

— Ţi-ar părea rău să cadă în mâinile lor, nu-i aşa, Hank?

— Sunt foarte nehotărât în privinţa lui Davy. Pe de o parte doresc să fie prins, pentru că e pericuols; dar n-aş vrea să fie ucis fără judecată. Ştii că are circumstanţe atenuante.

Fireşte că ştiam, şi tocmai de aceea mă hotărâsem să merg până la capăt.

— Sa plecăm repede, Hank... Închipuie-ţi că m-am oprit la Santa

Teresa şi am vorbit la telefon cu soţia ta.

— Sper că se simte bine? mă întrebă el cu un aer uşor vinovat.

— Dimpotrivă. Îşi face griji pentru tine... şi pentru ea.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Poate că nu e vorba decât de nervi. Mi-a spus că nu poate să-mi spună, că nu sunt medicul ei.

— Îi e frică să nu piardă copilul... îmi explică el în- tunecându-se brusc la faţă. Ieri seară, când am plecat, începuse să sângereze...

Se îndepărtă cu paşi mari în direcţia drumului. Când am ajuns la maşina mea, break-ul lui a trecut ca vântul pe drumul sinuos săpat în coasta muntelui.

Ajuns pe autostradă, după ce am trecut de barajul ordonat pe Pennell poate prea târziu, am accelerat până la o sută cincizeci la oră şi am păstrat această viteză până aproape Santa Teresa. Am părăsit autostrada la prima bifurcaţie de ieşire şi m-am îndreptat în grabă spre casa lui Langston.

Maşina lui Hank era oprită pe drum. Din capotă ieşea fum. Cu revolverul în mână, Langston alerga spre uşa de la intrare strigând:

— Kate! Totul e în regulă?

Kate, ieşi urlând, se avântă spre soţul ei şi se prăbuşi pe dale... Încercă să se ridice, cu genunchii plini de sânge, bâiguind printre lacrimi:

— O... o să... pierd copilul!... M-a făcut... să-mi pierd copilul!

Hank o ridică şi o lipi de el strângând-o cu braţul stâng. În clipa aceea Davy apăru în prag, plin de noroi, neras, stângaci, ca un actor pe jumătate mort de trac...

Hankg ridică braţul drept şi îndreptă pistolul spre el, de parcă l-ar fi arătat cuiva cu un deget lung şi negru... Davy se uita la el speriat, fără să înţeleagă... Hank apăsă de trei ori pe trăgaci. Al treilea glonţ îi intră în ochiul stâng. Davy căzu în genunchi pe prag şi muri aproape imediat.

O oră mai târziu, după ce poliţia a venit să ne ia declaraţiile, să-l felicite pe Hank şi să ridice cadavrul, am rămas singuri în salonul vilei. Kate fusese transportată la urgenţe unde i se administrau calmante.

Langston se plimba nervos de colo până colo prin încăpere. Apoi se opri în faţa pianului cu coadă şi, cu pumnii strânşi, începu să lovească clapele.

— Chiar e necesar să faci asta? am ţipat la el.

Se întoarse spre mine, cu pumnii ridicaţi, cu privirea rătăcită.

— N-ar fi trebuit să-l ucid, nu-i aşa, asta gândeşti? Dar îmi distrugea căsnicia... Nevasta mea îşi pierdea mintea. Trebuia să iau o hotărâre. Poliţia nu mi-a reproşat nimic...

— Poliţia şi conştiinţa ta sunt două lucruri total diferite...

Se aşeză, clătinându-se, în faţa pianului. Eram dezamăgit şi în acelaşi timp îngrijorat pentru el. Dublura pe care o purtăm toţi în noi se manifestase la el printr-un act de violenţă gratuită. Şi pentru tot restul zilelor, Hank trebuia să înveţe să trăiască cu ea, aşa cum suporţi un frate siamez cu mintea puţin cam deranjată...

Deodată răsună soneria telefonului. Am ridicat receptorul.

— Aici, doamna Hawkins, de la cămin. Am telefonat ca să aflu de ce doamna Langston n-a venit încă să-şi ia băieţelul.

— Ţineţi-l acolo deocamdată. Ţineţi-l toată noaptea.

— Dar e cu neputinţă. Nu dispunem de...

— Fiţi, vă rog, drăguţă. Doamna Langston tocmai a fost dusă la spital.

Am închis şi m-am întors la Langston. În curând avea să simtă în viaţa lui consecinţele acestui act care, deja, începuse să-l obsedeze.

Mi-am luat rămas bun de la el şi am ieşit, păşind peste locul unde sângele lui Davy începuse să capete culoarea roşie a cărămizii sub razele acelui soare de care se despărţise pentru totdeauna…

31

Înainte de a mă întoarce la Los Angeles, m-am hotărât să-i fac o ultimă vizită doamnei Fleischer. Am găsit-o cu paltonul pe ea şi pe cap cu o pălărie; negre amândouă. Faţa ei umflată purta urma unui machiaj recent. Părea şi ea o dată sobră, dar foarte nervoasă.

— Ce vrei?

— Benzile.

Îşi îndepărtă mâinile înmănuşate.

— Nimic în mâini, nimic în buzunare!

— Nu glumesc, doamnă Fleischer. Mi-ai spus că ştii unde sunt.

— Ei bine, nu mai sunt.

— Le-ai dat poliţiei?

— Poate că da, poate că nu… Şi acum, lasă-mă să plec, aştept un taxi.

Se pregătea să-mi închidă uşa în nas, dar m-am împins înadins în ea.

— Am hotărât să cresc oferta. Îţi dau două mii de dolari.

Râse scurt şi fără veselie.

— Pfff… Spanac! Dacă n-aş fi o adevărată doamnă, ţi-aş spune eu ce să faci cu oferta ta…

— Cu cine ai vorbit despre asta?

— Cu un bărbat tânăr şi seducător. El s-a purtat ca un gentleman. Şi mi-a spus cât valorează în realitate acele casete.

— Şi cât valorează?

— Nici mai mult, nici mai puţin decât zece mii de dolari.

— Ţi le-a cumpărat?

— Poate că da… Şi mai era şi bărbat frumos. Cu un păr negru şi creţ. Un pic mai drăguţ decât tine. Şi mai tinerel!

O astfel de descriere i se potrivea numai lui Keith Sebastian, ceea ce părea destul de neverosimil.

— Şi cum se numeşte acest domn?

— Nu mi-a spus cum îl cheamă.

Ceea ce însemna că îi plătise bani gheaţă… în măsura în care o făcuse deja.

— Zece mii de dolari sunt o groază de bani, am zis eu. Sper că n-ai intenţia să te plimbi cu toţi banii ăştia după tine…

— Ce intenţionez să fac nu mă priveşte decât pe mine… Şi dacă nu pleci imediat, să ştii că chem poliţia!

Numai asta n-ar fi făcut, dar trăncăneala ei începea să mă obosească, aşa că am plecat fără să mai insist.

Mi-am continuat drumul spre sud, în direcţia Woodland Hills,

simţindu-mă inutil şi parcă golit pe dinăuntru. Nu ştiu de ce, dar aş fi dorit în sinea mea să-l ajut pe Davy să scape, cel puţin să-i scap viaţa, să-i las o şansă, chiar îndepărtată, pentru a se reabilita...

Îmi deschise Berenice Sebastian. Imaginea însăşi a deznădejdii, cu nişte ochi mult prea strălucitori. Pentru prima dată se neglija. Scrum de ţigară i se rostogolise pe rochie şi ar fi fost necesar să se pieptene.

Mă pofti în salon şi îmi făcu semn să stau jos în revărsarea de soare care intra din abundenţă pe fereastră.

— Unde e soţul dumitale?

— În deplasare, ca totdeauna, răspunse ea tăios.

— Nu cumva s-a dus la Santa Teresa?

— Nu ştiu... Ne-am certat... Fiecare s-a străduit să-i pună celuilalt în cârcă răspunderea acestui dezastru.

Se aşeză pe un scăunel, în faţa mea, ţinându-şi genunchii îndoiţi între mâinile încrucişate. Fiecare gest al ei era plin de o graţie naturală, şi ştia asta. Îşi întoarse spre mine capul frumos cu părul desfăcut.

— Am să-ţi dezvălui subiectul disputei dintre noi... dacă îmi promiţi că nu vei încerca să-l împiedici pe Keith să-şi ducă planul la bun sfârşit. Asta ar fi o trădare. Mai întâi promite-mi.

— E imposibil, doamnă Sebastian. Nu pot să-ţi promit decât un singur lucru: că nu voi face nimic care să-i aducă vreun prejudiciu fetei...

— Ei bine, uite... Keith intenţionează s-o ducă pe Sandy în străinătate.

— În ciuda cauţiunii?

— Din păcate, mi-e teamă că da! E vorba de America de Sud.

— Dar va fi foarte greu să se întoarcă după aceea. Şi cum îşi propune să finanţeze această călătorie?

— E în stare să deturneze bani. Nu poate suporte gândul că fiica lui va fi judecată şi băgată la închisoare. A scos-o cu vreo oră în urmă de la Central Psihiatrie.

— Şi nu ştii unde ar fi putut s-o ducă?

— Dimineaţă spunea că vrea să ia avionul spre Mexico, iar de acolo să plece mai departe până în Brazilia. Spera să-l însoţesc...

— Şi vrei să pleci şi dumneata?

Femeia scutură din cap.

— Părerea mea este că trebuie să rămânem aici şi să înfruntăm viaţa.

— Eşti o fată grozavă.

— Nu... Dacă aş fi fost o fată grozavă, nu s-ar fi întâmplat toate astea. N-am făcut decât prostii.

Închise ochii şi îşi întoarse capul de la mine. I-am prins faţa între mâini. I-am simţit buzele catifelate şi răsuflarea călduţă... După un

moment îşi reveni, iar faţa ei îşi regăsi acea mândrie care era toată frumuseţea ei.

— Berenice, i-am spus eu deodată, trebuie să-ţi pun o întrebare care ar putea să te stânjenească. Sandy a avut deja experienţe sexuale?

Îşi întoarse încet faţa spre mine.

— N-am nici cea mai mică idee. N-am vorbit niciodată de aşa ceva...

— De ce?

— Presupun că i s-au dat la şcoală toate amănuntele necesare în această privinţă... A făcut un curs special... În orice caz, nu mă simţeam pregătită să-i...

— Atunci spune-mi ce-a păţit Sandy vara trecută? Ştii, acel... incident pe care l-ai suprimat din jurnalul ei?

— Nu mai are importanţă.

— Dimpotrivă, totul are importanţă... Povestea acolo experienţa cu LSD-ul?

— Într-adevăr, vorbea despre asta... Ah! Apropo, uitam să-ţi aduc la cunoştinţă un mesaj pe care medicul l-a lăsat pentru dumneata. Substanţa pe care i-ai încredinţat-o spre analiză era într-adevăr LSD, dar de calitate inferioară. Ceea ce ar explica în parte reacţia avută asupra fetei...

— Nu mă surprinde... Ce *altceva* ar mai putea să explice această reacţie? De data asta *dumitale,* îţi pun această întrebare, Berenice. Ce altceva a mai făcut Sandy, sau ce i s-a făcut? A avut relaţii sexuale cu Lupe, nu-i aşa?

Femeia lăsă capul în jos.

— Dacă n-ar fi fost decât Lupe... Toţi... de mai multe ori, i-au făcut... nişte lucruri...

— Şi de ce crezi că a notat toate aceste detalii intime în jurnalul ei?

— Ca să mă facă să-mi fie ruşine. Ştia că îl citesc... (Deodată ridică spre mine o privire plină de ostilitate.) Pleacă!

Am ieşit fără să mai spun nimic. Afară, apusul soarelui împurpura munţii departe spre vest.

32

Am cumpărat o porţie de pui fript şi am urcat la biroul meu. Înainte de a începe să mănânc, am întrebat la serviciul abonaţilor absenţi dacă mă căutase cineva. Am aflat că mă sunase un anume Ralph Cuddy.

Am format imediat numărul la care spusese să-l sun, la Santa Monica. Mi-a răspuns chiar el.

— Aici Archer. Nu mă aşteptam deloc să mai aud de dumneata.

— Doamna Krug m-a rugat să te sun... răspunse el cu un ton mai curând stingherit. I-am spus că Jasper a murit şi ar vrea să-ţi vorbească în legătură cu asta.

— Spune-i că am să trec mâine pe la ea.

— Nu, ar fi de dorit să vii imediat. Ştii, arma aceea despre care m-ai întrebat? Ei bine, vrea să-ţi dea informaţii şi despre ea... Am uitat să-ţi spun că domnul Krug era pe vremea aceea şeful serviciului de pază la Corpus Christi.

Am sărit în maşină şi m-am pomenit în marea de automobile de la ora de vârf, îndreptându-mă spre Oakwood.

Văzându-mă intrând, Alma Krug îşi lăsă biblia şi îi făcu semn infirmierei să iasă.

— E foarte amabil din partea dumitale că ai venit, domnule Archer. Închide uşa, te rog.

Mă pofti să iau loc pe un scaun şi îşi întoarse fotoliul rulant în aşa fel încât să fie cu faţa la mine.

— Ralph Cuddy mi-a adus la cunoştinţă că nepotul meu Jasper a fost călcat de un tren. E adevărat?

— Adică i-a fost găsit cadavrul sub un tren. Dar am auzit că Laurel l-ar fi ucis mai înainte de a fi fost transportat acolo. Nu sunt decât vorbe, dar aş înclina să le cred.

— Laurel a fost pedepsită?

— Nu. Un poliţist local a înăbuşit totul ca să-i fie pe plac... Dar Laurel a fost şi ea asasinată zilele trecute.

— De cine?

— Nu ştiu.

— Ce sfârşit trist! zise ea suspinând.

— Din nenorocire au mai avut loc multe alte drame, am continuat eu cu prudenţă. Cu trei-patru zile înaintea morţii lui Jasper, Mark Hackett a fost împuşcat pe plaja din Malibu... Dar nici dumneavoastră, doamnă Krug, nu mi-aţi spus tot ce ştiaţi. De ce nu mi-aţi spus că soţul dumneavoastră era şeful serviciului de pază de la compania petrolieră condusă de Marck Hackett?

— Da, ştiu, mărturisi bătrâna doamnă. Am multe lucruri pe conştiinţă. De aceea te-am chemat să vii, domnule Archer. Glasul conştiinţei mele nu mi-a dat pace şi, acum când Jasper nu mai e în viaţă...

— Deci Jasper ar fi furat arma companiei?

— Asta a fost şi părerea lui Joe. Nu era prima dată când fura - când era la noi trebuia totdeauna să-mi ascund geanta. Şi tocmai fusese la biroul lui Joe în ziua în care Hackett a fost ucis... În ajun avusese o discuţie tare cu domnul Hackett. Şi chiar îi ceruse lui Joe să intervină pe lângă patron în favoarea lui.

— În ce privinţă?

— Bani. Jasper considera că domnul Hackett îi datora ceva, pentru că creştea copilul. Domnul Hackett îi dăduse deja o anumită sumă atunci când o luase de nevastă pe Laurel.

— Doar nu vreţi să spuneţi că Davy era fiul natural al lui Mark Hackett?

— *Nepotul* lui, mă corectă ea. Davy era fiul natural al lui *Stephen* Hackett. Laurel era una dintre servitoarele lor, pe vremea când trăiau în Texas. Era o fetişcană drăguţă foc, şi Stephen i-a făcut un copil. Tatăl lui l-a expediat imediat în Europa ca să-şi continue studiile şi ne-a trimis-o pe Laurel pentru a-i găsi un soţ mai înainte ca sarcina să devină prea avansată.

Jasper s-a hotărât s-o ia de nevastă. Pe vremea aia câştiga abia cât să nu moară de foame. Domnul Hackett le-a dat cinci mii de dolari ca dar de nuntă. Mai târziu, lui Jasper i-a intrat în cap că trebuia să-i dea mai mult. Tocmai îl hărţuia pe domnul Hackett în ajunul zilei când...

— ...când l-a omorât? am completat eu.

— Asta a fost şi părerea lui Joe. Obsesia asta a scurtat zilele bărbatului meu. Joe era un om cinstit, dar nu putea să-l acuze pe fiul fiicei sale. Mi-a cerut sfatul, iar eu i-am spus să nu facă nimic. De atunci remuşcarea mă chinuieşte fără încetare.

— Aţi procedat aşa cum ar fi făcut mulţi alţi bunici.

— Nu. Dar ne obişnuiserăm să-i găsim mereu scuze lui Jasper. Copil fiind, Jasper avusese totdeauna instincte urâte: hoţ, gâlcevitor, chinuia pisicile şi la şcoală făcea numai prostii. Într-o zi l-am dus la un psihiatru şi am primit sfatul să-l internez. Dar nu-mi venea să-i fac asta bietului băiat. Nu era cu desăvârşire rău, avea chiar, un oarecare talent artistic... Moştenea asta de la mama lui.

— Vorbiţi-mi puţin de mama lui. Deţin oarecare informaţii în această privinţă, căzându-mi în mâini din întâmplare actul ei de naştere. S-a născut în 1910 la Rodeo City, şi se numea Henrietta R. Krug dar la un moment dat, a renunţat la primul prenume...

— Nu l-a suferit niciodată. După ce l-a părăsit pe Albert Blevins nu a mai folosit decât al doilea prenume.

— Al doilea prenume era “Ruth” nu-i aşa?

Bătrâna doamnă încuviinţă clătinând din cap.

— Iar cel de al doilea soţ al ei se numea Mark Hackett.

— Nu. Înaintea lui a avut altul. La început se îndrăgostise de un mexican din San Diego. Sunt de atunci mai mult de douăzeci de ani...

— Cum îl chema?

— Lupe Rivera. Au fost doar câteva luni împreună. Poliţia l-a arestat pentru contrabandă, iar Henrietta a obţinut divorţul. După aceea a fost Mark Hackett. Apoi Sidney Marburg.

Pronunţase toate aceste nume cu asprime, de parcă ar fi fost un rechizitoriu.

— De ce nu mi-aţi spus că Ruth Marburg e fiica dumneavoastră?

— Nu m-ai întrebat. Oricum, asta nu schimbă mare lucru. Nu mai am nimic de-a face cu Henrietta de când s-a aruncat în braţele domnului Hackett, a pătruns în înalta societate şi a devenit o mare doamnă... Nu vine niciodată să mă vadă, şi ştiu de ce. Îi e ruşine de viaţa pe care o duce, cu bărbaţii tineri care nu au decât jumătate din vârsta ei. Ar fi mai bine pentru mine să nu am pe nimeni. Nici nepotul meu Stephen nu vine pe la mine...

Am asigurat-o de toată simpatia mea şi am lăsat-o să citească mai departe biblia.

33

Uitând de foame şi de oboseală, am pornit spre Malibu. Exact înainte de a ajunge la vila familiei Hackett, am întâlnit o maşină venind din sens invers. Bărbatul care o conducea semăna cu Keith Sebastian. Am întors fără nici o ezitare în faţa porţii de la intrarea pe domeniul Hackett şi am pornit în josul colinei în urma lui.

L-am prins din urmă la semnul STOP de la intersecţia cu autostrada. Coti la dreapta, apoi apucă la stânga pe un drum secundar care ducea până la plajă. Sebastian îşi opri maşina în spatele unei cabane luminate şi bătu la uşa din spate. Uşa se deschise şi se închise în urma lui dar, preţ de o clipă, am zărit silueta fetei sale detaşându-se pe fondul luminos.

Am coborât din maşină şi m-am apropiat. Obloanele erau închise şi perdelele trase. Pe cutia de scrisori am citit numele lui Hackett. Am bătut la uşa din spate şi am apăsat pe clanţă. Dar uşa era încuiată.

— Cine e acolo? a întrebat Sebastian.

— Archer.

Am aşteptat un moment. În interior se închise o uşă, apoi Sebastian veni să-mi deschidă.

Am intrat fără să aştept invitaţia lui.

— Ce faci aici, Keith?

— Păi, m-am hotărât să mă repauzez o zi-două, şi domnul Hackett mi-a dat voie să-i folosesc cabana.

Din bucătărie am trecut în cea de a doua încăpere. Pe o masă de pocher rotundă mai erau încă tacâmurile murdare de care se folosiseră două persoane. Urme de ruj de buze murdăreau marginea uneia dintre ceştile de cafea.

— E o fată aici?

— Ei bine, da... N-ai să-i spui nimic nevestei mele, nu-i aşa?

— Inutil să-mi dau osteneala. Ştie. Şi eu la fel… Fata e Sandy, nu-i aşa?

Luă de pe masă ceaşca fetei. O clipă am crezut că vrea să mă lovească şi am făcut un pas într-o parte. Dar a pus ceaşca la loc pe masă.

— Sandy e fata mea, declară el. Ştiu eu ce e bine pentru ea.

— Ai dovedit-o! Asta e tot ce-ai găsit pentru îngrijirea ei?

— Mai curând orice decât închisoarea! Dar nu vom rămâne aici. Am prevăzut *totul*...

— Ca să părăseşti ţara?

— Înţeleg. Berenice a vorbit.

— Ăsta e un noroc. Dacă ai fi plecat, ţi-ai fi pierdut cetăţenia

americană, şi Sandy la fel... Şi cu ce veţi trăi prin ţări străine?

— Administrând corect ceea ce am, nu voi mai avea nevoie să muncesc niciodată.

— Ca să vezi! Şi eu care te credeam lefter!

— Totul s-a aranjat. (Vorbea cu siguranţa încăpăţânată a anxioşilor.) Nu încerca să mă opreşti, domnule Archer. Ştiu perfect ce fac. Şi, de altfel, nimeni nu ţi-a cerut părerea.

— Pardon, mi-ai cerut-o, din moment ce m-ai angajat să mă ocup de acest caz.

Stăteam pe scaune unul în faţa celuilalt, ca doi jucători de pocher prea angajaţi ca să poată renunţa. La un moment dat am avut impresia că aud mai clar zgomotul valurilor, în timp ce un val de aer mai proaspăt îmi atingea gleznele. Fereastra se închise cu zgomot în camera alăturată şi curentul de aer dispăru.

— Unde e fiica dumitale?

Brusc alarmat, Sebastian alergă la uşa care dădea spre încăperea de alături.

— Sandy!

L-am urmat. Era o încăpere ciudată, la fel de ciudată precum camera lui Lupe. Pereţii şi tavanul îţi dădeau impresia unei explozii de culori vii. Un pat circular ocupa, ca un altar, centrul încăperii. Pe pat fuseseră aruncate hainele fetei...

Sebastian făcu să culiseze uşa cu geam înalt şi ne-am repezit în direcţia malului. Fata trecuse deja de digul de surf şi înota cu disperare spre larg.

Sebastian intră îmbrăcat în apă, apoi întoarse spre mine o privire plină de neputinţă.

— Nu ştiu să înot prea bine...

Un talaz îl dădu peste cap, şi a trebuit să-l smulg din valul care deja îl trăgea spre larg.

— Fugi şi cheamă-l pe şerif!

— Nu!

L-am pălmuit.

— Cheamă-l pe şerif, Keith! Trebuie !

Se întoarse pe plajă împleticindu-se. Mi-am smuls pantofii şi majoritatea hainelor de pe mine. Când în sfârşit am prins-o pe Sandy din urmă, ajunsese deja foarte departe şi începeam să obosesc.

Nu şi-a dat seama de prezenţa mea decât atunci când am atins-o. S-a uitat fix la mine cu ochii mari şi întunecaţi.

— Lasă-mă. Vreau să mor...

— N-am să te las.

— Ba da. M-ai lăsa dacă ai şti totul.

— Ştiu totul, sau aproape totul... Vino... Sunt prea epuizat ca să te pot duce...

Un proiector se aprinse pe plajă, scotocind oceanul, şi în cele din urmă ne găsi. Sandy continua să înoate. Pielea ei albă avea reflexe fosforescente, aproape lunare. Mă ţineam aproape de ea. Sandy era singura supravieţuitoare a dramei. În sfârşit îşi făcu apariţia un om echipat cu tub de oxigen şi-mi luă locul, trăgând-o spre mal fără ca fata să opună vreo rezistenţă.

Sebastian şi Aubrey, şeful poliţiei, ne aşteptau cu pături. Mi-am cules hainele de sub picioarele spectatorilor şi i-am urmat pe Sebastian şi pe fiica lui până la cabană.

— A încercat să se sinucidă? mă întrebă Aubrey.

— De luni de zile se gândeşte la asta. Să sperăm că experienţa de-acum o va vindeca. (Am început să tremur în pătura în care mă înfăşurasem.) Chiar voiam să stăm puţin de vorbă în legătură cu asta. Dă-mi numai un răgaz să fac un duş cald şi să-l dăscălesc puţin pe Sebastian. Peste o oră vin eu la post.

Am împins uşa culisantă şi am intrat în cameră. Cu hainele şiroind de apă, Sebastian stătea în picioare, precum o santinelă, în faţa unei uşi în spatele căreia se auzea curgând un duş.

— Ia zi, te simţi în stare s-o păzeşti aşa vreme de cinci sau zece ani ca s-o împiedici să se sinucidă? Doar n-ai s-o poţi supraveghea douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru!

— Nu ştiu ce să mai fac...

— Chiar din seara asta du-o înapoi la Centrul Psihiatric. Altfel n-am să mai pot face nimic pentru voi.

— Refuz.

— Ei bine, voi şti să te conving!

— Nu poţi să-mi faci nimic. Sunt un om liber.

— Nu pentru multă vreme. Când Aubrey va afla că ai deturnat dovezi referitoare la un caz de asasinat, şi că le-ai cumpărat cu bani...

— Ce vrei să spui?

— Mă refer la benzile magnetice pe care le-ai cumpărat de la doamna Fleischer... Pentru cine ai făcut această tranzacţie?

Nu răspunse, dar după expresia de pe faţa lui mi-am dat seama că ghicisem bine.

— Cine te-a plătit ca să-ţi duci fata în străinătate?

Sandy apăru în pragul uşii, în spatele lui, îmbrăcată într-un halat de baie din prosop galben, cu faţa înroşită de apa fierbinte a duşului. Se vedea clar că ei îi făcuse bine această baie nocturnă.

— Cum, îi zise tatălui ei, cineva te plăteşte ca să mă duci de aici? Nu mi-ai spus asta. Credeam că societatea ta îţi oferea un fel de indemnizaţie de concediere.

— Asta şi este, draga mea, o indemnizaţie.

— Cât?

— Asta nu te priveşte, fetiţo.

— Domnul Hackett ţi-a dat aceşti bani?

— Ca şi cum mi i-ar fi dat el. E societatea lui.

— Şi nu primeşti aceşti bani decât dacă mă duci în America de Sud?... Ei bine, să ştii că eu nu mai vreau să merg în America de Sud!

— Dar mi-ai spus că...

— Nu mai vreau. (Se întoarse brusc spre mine.) Du-mă de-aici, mă imploră ea. Detest acest cadru... Aici... s-a petrecut... Aici... Lupe şi Stephen s-au servit amândoi de mine... prin faţă şi prin spate...

— Doar nu vrei să spui că... domnul Hackett… se bâlbâi tatăl ei profund tulburat...

— Ba da. Eram ameţită de drog şi nu mai ştiam ce fac. Dar încă mai sunt în stare să-l recunosc pe Stephen Hackett când dau cu ochii de el.

— Dar de ce nu mi-ai spus toate astea când s-au întâmplat, vara trecută?

Ea îl strivi cu o privire plină de dispreţ.

— De unde ştii că toate astea s-au petrecut *vara trecută?* Până în seara asta n-am spus la nimeni.

— Cred că... mama ta... mi-a spus ceva. Mi se pare că a citit asta în jurnalul tău.

— Am insistat asupra detaliilor pentru că ştiam că-l citea. Dar nici unul dintre voi nu mi-a spus o vorbă.

— Din delicateţe, draga mea. La urma urmelor, eu sunt un bărbat, iar tu eşti o femeie...

— Ştiu că sunt o femeie. Am plătit foarte scump dreptul de a şti asta.

Era furioasă, dar nu-i mai era frică. Baia asta forţată părea că o maturizase. Acum îşi permitea să spere orice.

Am intrat în sala de baie să fac un duş şi, după aceea, în timp ce Sebastian îmi lua locul sub duş, am avut o discuţie numai cu Sandy.

— Deci... Eşti gata să semnezi un nou contract cu viaţa, Sandy?

— Nu promit nimic. Omenirea mă dezgustă… Am crezut un moment că voi putea evada împreună cu Davy... Dar făcuse în aşa fel să mă agaţe pentru că cineva îi spusese că îi cunoşteam pe cei din familia Hackett. Căuta un mijloc de a ajunge la Stephen, iar eu am fost fericită să-l ajut, atâta timp cât era vorba doar să mă răzbun pe el şi pe Lupe.

— Ce voia de fapt Davy?

— Greu de spus... Totdeauna avea o grămadă de motive, unele mai diferite decât altele... Nu era vina lui. Până la Laurel, nimeni nu i-a spus adevărul despre părinţii lui. Şi nici atunci n-a ştiut ce să creadă pentru că era beată când i-a spus... La sfârşit aproape că nu mai vorbeam cu Davy. Îmi era frică să-l urmez, dar şi să-l părăsesc. Nu ştiam până unde era în stare să meargă...

— Acum n-o să mai meargă nicăieri, am întrerupt-o eu, gândindu-

mă că sosise momentul să-i spun adevărul... Davy a fost împuşcat în după-amiaza asta.

Se uită la mine cu o privire stinsă, de parcă toate simţurile îi erau provizoriu anihilate.

— Cine l-a împuşcat? întrebă ea.

— Hank Langston.

— Credeam că e prietenul lui.

— Da. Dar avea şi el problemele lui personale.

Am lăsat-o cu gândurile ei şi am intrat în camera unde tatăl ei tocmai se schimbase. Îmbrăcase un pulover pe gât şi o pereche de pantaloni care îl întinereau şi mai mult.

— Aş putea să ştiu ce program ai, Keith?

— Mă voi duce imediat la domnul Hackett să-i dau înapoi cecul.

— Bravo! Dar ai face mai bine să mi-l dai mie. E o dovadă importantă împotriva lui Hackett. Ce valoare are?

— O sută de mii de dolari... Fără a mai pune la socoteală cei zece mii bani gheaţă pe care i-am dat doamnei Fleischer.

— Ce ţi-a îndrugat Hackett despre aceste casete?

— Mi-a spus doar că Fleischer încerca să-l şantajeze. I le-am dus mai adineauri, chiar înainte de venirea dumitale.

— Cui le-ai dat?

— Doamnei Hackett şi mamei lui. Aveau un magnetofon în bibliotecă, şi le-au pus ca să le verifice. În total erau cinci. Uite cecul.

A scos din portofelul lui un cec galben şi mi l-a întins. Era întru totul asemănător cu cel care moţăia în seiful meu, cu excepţia că nu purta ca dată una dintre zilele săptămânii viitoare.

— Merg cu dumneata, hotărî el. Vreau să-i spun acestui ticălos de Hackett tot ce gândesc despre el.

— Nu, ai o treabă mai bună de făcut. Du-ţi repede fata la centru.

— N-aş putea s-o duc acasă?

— Nu. E încă prea devreme.

— Totdeauna va fi prea devreme, zise Sandy,

Dar deja se uita la tatăl ei cu alţi ochi.

34

Aubrey mă aştepta în faţa postului de poliţie, ceea ce ne-a permis să stăm de vorbă departe de urechile poliţistului de serviciu. Când i-am spus tot ce ştiam, a vrut să se ducă chiar el la Hackett.

I-am atras atenţia că pentru asta i-ar fi trebuit un mandat de percheziţie şi că, până când l-ar fi obţinut, Hackett ar fi avut tot timpul să şteargă benzile, ba chiar să le şi distrugă.

— De ce au benzile astea atâtea importanţă pentru Stephen Hackett? întrebă cu mirare Aubrey.

— Din cauza morţii numitei Laurel Smith. Am aflat în seara asta că Stephen Hackett a avut o aventură cu ea în urmă cu vreo douăzeci de ani. Davy Spanner s-a născut din legătura lor nelegitimă.

— Şi crezi că Hackett a omorât-o?

— E încă prea devreme ca să spunem asta. Ştiu doar că a dat zece mii de dolari ca să recupereze benzile. Lasă-mă mai întâi să mă duc singur, sunt primit fără probleme în casă. Dacă am nevoie de ajutoare, am să sun.

— Fii atent la doamna Marburg. Atunci când a fost asasinat celălalt soţ al ei, părerea noastră a fost că poate nu fusese străină de tot ce se întâmplase.

— E foarte posibil. Mark Hackett a fost ucis de fiul pe care-l avea din prima căsătorie, un anume Jasper Blevins.

— Eşti sigur de asta?

— Ştiu chiar de la bunica lui Jasper Blevins, şi te rog să mă crezi că nu i-a fost deloc uşor să-mi facă această dezvăluire.

Aubrey m-a urmat cu maşina lui până la poarta de fier a familiei Hackett Dincolo de lac, lumina de la ferestre lucea slab, estompată de perdelele trase.

Mi-a deschis Gerda Hackett. Când a dat cu ochii de mine s-a luminat imediat la faţă.

— Domnul Archer! *Kommen Sie nur'rein*.

— Cum se mai simte soţul dumitale?

— Mulţumesc, mult mai bine. (Şi adăugă, vizibil dezamăgită:) Cu soţul meu vrei să vorbeşti?

— Da. Şi cu doamna Marburg.

— Sunt amândoi în bibliotecă. Mă duc să le spun că eşti aici.

— Nu te deranja. Cunosc drumul.

Şi am lăsat-o acolo, ca o străină, în pragul propriei sale case. Acum înţelegeam mai bine de ce Hackett o luase de nevastă: nu voia să fie recunoscut...

Uşa bibliotecii era închisă, dar dinăuntru se auzea vocea unei femei... Vocea celei care fusese Laurel Smith... Am simţit că mi se zbârleşte părul în cap, şi o clipă m-am iluzionat cu speranţa nebună că poate nu murise...

— Mulţumesc, doamnă Lippert, spunea vocea lui Laurel. Vreţi să vă dau o chitanţă?

— Nu, nu e necesar, răspundea o altă voce de femeie.

— Serviţi ceva?

— Nu. Mulţumesc. Bărbatului meu nu-i place când se întoarce acasă să miros a alcool.

— Dar vodca nu miroase, o asigură Laurel.

— Oh, dacă ai şti, are un nas!

Uşa se închise şi Laurel începu să fredoneze un cântec vechi mişcându-se prin apartament, căci uneori vocea ei devenea mai slabă.

Am apăsat pe clanţa uşii.

— Cine e acolo? a întrebat Ruth Marburg.

Am intrat cu zâmbetul pe buze. Ruth Marburg stătea chiar lângă telefon. Nu se zărea nici o armă.

Hackett şedea la o masă pe care se afla un magnetofon. Stephen opri imediat sonorul.

— Doamna Hackett mi-a spus că sunteţi aici. Sper că nu v-am întrerupt?

— Ba da, zise doamna Marburg. Ne-ai întrerupt când tocmai ascultam câteva vechi înregistrări de familie.

— Vă rog să continuaţi.

— Pe dumneata nu te-ar interesa... Doreşti ceva? zise ea cu un ton mai curând tăios.

— Am venit ca să vă prezint raportul meu definitiv.

— Momentul nu e bine ales. Nu vrei să vii mâine?

— Ba eu aş vrea să aud ce are de spus... obiectă Hackett. Îl plătim destul de scump pentru asta.

— Iar eu aş vrea să aud ce are de spus Laurel.

Doamna Marburg clipi de câteva ori cu un aer nedumerit.

— Laurel? Dar cine e Laurel?

— Nevasta lui Jasper. Tocmai o ascultaţi. Să o ascultăm împreună.

— Închide uşa, îmi ordonă doamna Marburg. Vreau să-ţi vorbesc.

Am închis uşa şi m-am sprijinit de ea. Ruth Marburg se ridică greoi şi veni spre mine.

— Prin urmare, ai dat de puţină „mizerie” şi îţi închipui, că ai putea să obţii mai mult? Ei bine, te înşeli, domnule! Dacă nu iei seama, până mâine ai să te pomeneşti la închisoare.

— Poate că cineva o să ajungă până la urmă acolo, dar nu eu.

— Eu şi fiul meu îi cumpărăm pe oamenii de soiul tău cu un pumn de arginţi. Cecul pe care ţi l-am dat poartă data unei zile viitoare.

Chiar eşti atât de prost ca să nu înţelegi ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă pur şi simplu că nu aveţi decât o încredere limitată în „loialitatea" mea. În ziua de azi nu mai găseşti deloc persoane demne de încredere... Uite, am zis scoţând cecul lui Sebastian, priviţi ce mi-a dat mai adineauri Sebastian...

Femeia întinse mâna să-l ia.

— Jos, labele, Henrietta!

— Numele meu e Ruth.

Se prefăcu că se îndreaptă spre fotoliul ei dar, în loc să se aşeze, deschise repede sertarul mesei pe care se afla telefonul. M-am repezit mai înainte să fi avut timp să îndrepte revolverul spre mine şi i l-am smuls din mâini.

M-am întors spre Hackett.

— Îndepărtează-te de masa aceea, Hackett! Şi vino lângă mama ta.

La început se sprijini de un şir de cărţi de Dickens, apoi se aşeză pe o scăriţă de bibliotecă, într-un colţ al încăperii, ca un şcolar leneş care fusese pedepsit.

I-am luat locul lângă magnetofon şi l-am pornit. Melodia pe care o fredona Laurel a fost în curând urmată, în două rânduri, de zgomotul unui pahar pe care-l umplea. Apoi uşa apartamentului se deschise şi se închise.

— Salut, Laurel, zise vocea lui Davy.

— Spune-mi mămico.

— Nu sună bine... Hei, de ce mă săruţi?

— Fiindcă am dreptul. Nu mă port cu tine ca o mamă?

— Acum, da. Uneori mă întreb de ce.

— Pentru că *sunt* mama ta. Uite, să-mi tai mâna dacă mint!

— Şi ţi-ai pune şi capul pe tăietor?

— Oh! exclamă ea. Nu e drăguţ din partea ta să-mi vorbeşti astfel. Nu am nici un amestec în asasinarea tatălui tău.

— Dar ştii *cine* l-a ucis...

— Ţi-am spus serile trecute... Un tânăr care nu a fost prins... Un beatnik cu barbă.

— Pe vremea aceea nu exista aşa ceva, zise Davy neîncrezător... Cine e omul acela? Şi de ce încerci să-l acoperi?

— Dar nu-i adevarat.

— Ba da, e adevărat. I-ai spus lui Fleischer şi poliţiei că omul călcat de tren nu era tatăl meu. Iar mie îmi spui contrariul. Ori i-ai minţit pe ei, ori mă minţi pe mine. Prin urmare, care e adevărul?

— Nu i-am minţit nici pe ei, nici pe tine... începu Laurel vorbind foarte încet. Omul călcat de tren...

Doamna Marburg scoase un mârâit care mă împiedică să aud sfârşitul frazei. Am răsucit butonul.

— Trebuie să stau toată noaptea în picioare şi să ascult melodrama

asta infectă? se răsti ea.

— E vorba de o amintire de familie, am corectat-o eu. Plină de nostalgie, de altfel. Nepotul dumitale şi mama lui vorbesc despre ce i s-a întâmplat fiului dumitale. Nu vrei să ştii ce s-a întâmplat cu el?

— E ridicol! Nu am decât un singur fiu, declară ea întorcându-se spre Hackett.

— Cred că e inutil să ne mai prefacem, mamă... începu el. E mai bine să jucăm cu cărţile pe masă.

— Ţi-ai pierdut cumva minţile!

— Într-adevăr, eu l-am ucis pe fratele meu vitreg. Jasper Blevins. Dar când vei afla cum s-au petrecut lucrurile, poate că îţi vei schimba părerea. Nici un juriu nu mă poate condamna pentru ceea ce am făcut.

— Nu conta prea mult pe chestia asta! îl sfătui mama lui. Faci o mare greşeală acordând încredere acestui individ.

— Trebuie să am încredere în cineva. Iar omul acesta mi-a salvat viaţa. De altfel, nu sunt de acord cu tine să opreşti încasarea ceculuí. Aceşti bani i-a câştigat.

— Tocmai voiai să-mi spui cum l-ai omorât pe Jasper, i-am amintit eu.

— Lasă-mă mai întâi să-ţi spun *de ce* l-am omorât... Jasper îmi asasinase tatăl. Eu am ţinut foarte mult la tatăl meu! Pe vremea aceea mă aflam la Londra, unde studiam ştiinţele economice pentru a mă pregăti în vederea preluării afacerilor tatălui meu. Când am aflat că fusese asasinat, am simţit o durere cumplită. Eram foarte tânăr pe-atunci, nu aveam mai mult de douăzeci de ani... Când am coborât din avion, eram foarte hotărât să-l găsesc pe asasin.

Prea vorbea ca din carte, şi asta mi-a trezit suspiciune.

— Mărturisesc că nu mi-a fost prea greu. Am aflat că Jasper se certase cu el. M-am dus la ferma unde trăia împreună cu nevasta lui. Era a doua sau a treia zi după asasinarea tatălui meu. L-am acuzat de crimă. Atunci el m-a ameninţat cu un topor. Din fericire, eram mai solid decât el. Am pus mâna pe topor şi i-am sfărâmat capul...

— Prin urmare, dumneata eşti omul cu barbă?

— Da. Îmi lăsasem barbă în timpul studenţiei de la Londra.

— Laurel era de faţă când l-ai omorât pe Jasper?

— Da. Şi Davy la fel. Aşa că nu pot să-i port pică pentru ce mi-a făcut zilele trecute...

Mama lui începu din nou să se agite;

— Nu uita, fiul meu, că s-ar putea să plăteşti pentru vorbele astea într-o zi. Chiar vrei să te dai cu totul pe mâna acestui om?

Hackett se uită atent la mine înainte de a răspunde:

— Nu cred că domnul Archer e omul care să mă şantajeze.

Nefiind interesat să arbitrez această dezbatere, am întins mâna spre magnetofon, foarte hotărât să ascult mai departe.

— Aşteaptă! zise doamna Marburg. Cât vrei ca să te opreşti aici? Pleci, şi nu mai vorbim niciodată despre asta. De acord? Spune: cât?

— Pe legea mea, încă nu m-am gândit la asta!

— Ei bine, gândeşte-te... Imediat... Îţi ofer un milion de dolari, neimpozabil. Vei putea să trăieşti ca un rege până la sfârşitul zilelor.

M-am uitat în jurul meu.

— Aşa trăiesc regii?

— E inutil să insişti, mamă, las-o baltă. Nu vrea banii noştri. Pe noi ne vrea.

— Nimeni să nu facă vreo mişcare!

Am pornit magnetofonul şi în bibliotecă a răsunat din nou vocea defunctei Laurel.

— ... omul călcat de tren era într-adevăr tatăl tău.

— Serile trecute mi-ai spus altceva. Mi-ai spus că tatăl meu e Stephen Hackett.

— Exact.

M-am uitat la Hackett. Asculta cu mare atenţie, fără să mă slăbească din ochi.

— Nu înţeleg, a spus Davy.

— Nici eu nu vreau să înţelegi, Davy. Nu vreau să răscolim trecutul.

— Dar am nevoie să ştiu *cine* sunt. Asta e foarte important pentru mine.

— De ce? Eşti fiul meu şi te iubesc. Nu putem să lăsăm lucrurile aşa cum sunt?

Uşa se deschise.

— Unde te duci? întrebă Laurel.

— La revedere. Mă aşteaptă rândunica mea.

Uşa se închide. Laurel plânge puţin, apoi îşi toarnă băutură în pahar. Cască. Tot felul de zgomote nocturne. Maşini care trec pe stradă...

Am dat banda mai departe. O voce, pe care o recunosc ca fiind a mea, declară:

— ... părerea mea e că băiatului ăsta îi place să se audă vorbind.

— Nu-i adevărat! E un băiat cât se poate de serios... Vrea să devină om şi să facă ceva util.

— Vă spune basme, doamnă Smith.

Am dat mai departe. Se auzi zgomotul familiar al uşii apartamentului în care locuia Laurel.

— Ce vrei? zise vocea tinerei femei.

Un zgomot de uşă care se închide, apoi vocea lui Hackett:

— Vreau să ştiu cui i-ai spus... Ieri am primit un telefon...

— De la Davy?

— Nu. De la Jack Fleischer... Cine mai e şi acest Davy?

— Cum, *Jasper*, chiar nu-ţi mai aduci aminte?

Zgomotul unei lovituri, urmată de geamătul lui Laurel. Apoi o ploaie de alte lovituri, până când gemetele se schimbă în horcăituri... M-am uitat la omul care îşi zicea Stephen Hackett. Încordat, cu privirea plină de exaltare în gândul lui încă mai era în apartamentul numitei Laurel Smith.

— Cu ce-ai lovit-o, *Jasper?*

Bărbatul scoase un soi de geamăt. Chiar şi mama lui îşi întorsese privirea de la el.

— Porţi o mare parte de responsabilitate în toată povestea asta, doamnă Marburg. Nu poţi profita de o crimă fără să suporţi şi blamul.

— Dar nu *ştiam* că a omorât-o pe Laurel! izbucni ea.

— În schimb ştiai că el l-a asasinat pe Mark Hackett, nu-i aşa?

— Am aflat mai târziu.

— Dar nu l-ai denunţat.

— Era fiul meu.

— Şi Stephen la fel. Dar sufletul de mamă nu vibra pentru el. Aşa că te-ai înţeles cu Jasper să-l suprimaţi pe Stephen şi să-l instalezi pe fratele lui în loc.

Îmi aruncă o privire şocată, de parcă îşi dădea seama în sfârşit, acum după cincisprezece ani, de oroarea crimei pe care o comiseseră.

— Cum am putut să fac aşa ceva?

— Erai încolţită. Mark Hackett aflase de legătura cu Sidney Marburg. Voia să ceară divorţul şi să-ţi taie orice venit. Dacă l-ai fi suprimat doar pe Mark, n-ai fi rezolvat mare lucru, pentru că majoritatea bunurilor lui îi reveneau lui Stephen. Prin urmare trebuia eliminat Stephen.

Nimeni în California nu-l cunoştea pe Stephen. Când a plecat să studieze în Europa, încă mai locuiaţi în Texas. Dar amantul dumitale, Sidney, avea ochi buni şi, ca să nu fii nevoită să-i spui şi lui, ai hotărât să-l trimiţi la Mexico în timpul acestei perioade de tranziţie. Sidney îl zărise vag pe Stephen la coborârea din avionul care îl adusese de la Londra, şi remarcase doar că purta barbă.

L-ai trimis pe Stephen la fermă, unde îl aştepta fratele lui. Jasper nu câştiga numai bani de pe urma morţii lui Stephen. Identitatea fratelui său constituia o mască perfectă în spatele căreia se putea ascunde asasinul lui Mark Hackett. Ţi-ai ucis deci fratele şi i-ai ras barba.

Bărbatul continua să se uite la mine cu o privire la fel de goală ca aceea a unui cap de mort.

— În timp ce Laurel rămânea acolo pentru a înşela poliţia locală, tu ai venit aici să-i iei locul fratelui. Probabil că nu a fost prea greu, având-o pe mamă drept complice. Mai dificil a fost probabil să imiţi semnătura lui Stephen. Dar aveai şi unele înclinaţii artistice, printre altele. De fapt, aveai multe talente, dar adevăratele calităţi erau acelea de asasin şi escroc!

Scuipă spre mine dar nu mă atinse. Rolul lui de om de lume luase sfârşit. Luxul acela, tablourile valoroase nu-i mai aparţineau. Devenise fiul lui Albert Blevins, cel care fusese abandonat într-o lume ostilă.

— Vreme de cincisprezece ani, nimic nu ţi-a ameninţat reuşita socială. Trăiai aici, departe de lume, ca un amator de tablouri rare, călătoreai în Europa... Ai împins îndrăzneala până acolo încât ai mai încheiat o căsătorie, fără să fi desfăcut-o pe prima, făcându-te astfel vinovat de bigamie.

În toţi aceşti ani ai cumpărat tăcerea lui Laurel, oferindu-i un imobil cu apartamente de închiriat. Îi datorai tare mult pentru felul cum reuşise să adoarmă bănuielile lui Fleischer şi să-l îndrepte pe o altă pistă. Din nenorocire, într-o bună zi Laurel a început să se simtă singură şi să aibă oarecare remuşcări faţă de fiul pe care-l abandonase.

S-a apropiat atunci de Davy. Această iniţiativă a fost suficientă pentru a-l lumina pe Jack Fleischer. De la început vă bănuise pe amândoi. Ieşirea la pensie îi dădea mai multă libertate, a pus microfoane în apartamentul lui Laurel şi a început să vă scotocească trecutul.

Banda pe care tocmai am auzit-o ne-a adus la cunoştinţă ce s-a petrecut după aceea. Fleischer îţi telefonează, o reduci pe Laurel la tăcere şi, ceva mai târziu, faci acelaşi lucru şi cu Fleischer... Nu vrei să vorbim puţin de felul în care te-ai debarasat de Fleischer?

Hackett nu găsi necesar să-mi răspundă.

— Nu e greu să-ţi imaginezi felul în care s-au petrecut lucrurile... Fericit de a-l fi găsit în sfârşit pe cel despre care credea că e adevăratul lui tată, şi crezând că viaţa lui abia de acum încolo începea, Davy a pus jos carabina şi te-a dezlegat. Te-ai repezit la armă şi ai pus mâna pe ea, dar Davy a reuşit să fugă.

Jack Fleischer, mai în vârstă, nu s-a dovedit la fel de vioi. Doar dacă nu cumva, recunoscându-te a fi Jasper, a rămas paralizat de această confruntare subită? Oricum ar fi, l-ai ucis pe Fleischer şi ai aruncat carabina în torent. Apoi ai leşinat pe mal şi ai aşteptat să vină salvatorii.

— Nu poţi să dovedeşti nimic din toate astea, zise doamna Marburg.

Fiul ei era mai puţin sigur. Încercă să se arunce asupra mea ca să-mi ia pistolul pe care-l ţineam în mână.

Am avut tot timpul să ţintesc şi să-l împuşc în piciorul drept.

Rănitul se prăbuşi la picioarele mamei lui şi se agăţă de genunchii ei gemând. Ea nu făcu nici măcar un gest pentru a-l îmbărbăta, mulţumindu-se să se uite la el cu una din acele priviri proprii blestemaţilor, în care nu se poate citi decât mila şi spaima pentru propria lor piele.

Auzind împuşcătura, Aubrey a dat buzna în casă şi i-a arestat pe

amândoi sub învinuirea de complicitate la crimă.

Puţin mai târziu, mi-am croit drum prin fauna care năvălea în fiecare seară pe Strip, şi am urcat scara care ducea la biroul meu. Porţia de pui rece care mă aştepta, şi pe care am făcut-o să-mi alunece pe gât cu o înghiţitură de whisky, mi s-a părut mai savuroasă decât m-aş fi aşteptat.

Am mai tras un gât de whisky, aşa, ca să prind curaj. Apoi am scos din seif cecul doamnei Marburg. L-am rupt în mii de bucăţele şi am aruncat micile confeti galbene pe fereastră de unde au căzut, mană derizorie purtată de briză, peste mulţimea de capete cu păr lung, cu păr scurt, peste drogaţi, şmecheri, ambiţioşi, boşi, răpciugoşi, cuminţei, perverşi şi fecioare în călduri...

CUPRINS

1 5
2 10
3 16
4 21
5 28
6 35
7 39
8 44
9 50
10 54
11 61
12 68
13 74
14 79
15 84
16 87
17 93
18 101
19 108
20 114
21 118
22 121
23 127
24 131
25 136
26 142
27 145
28 149
29 153
30 158
31 162
32 166
33 170
34 177

Tehnoredactor: CONSTANŢA VULCĂNESCU

Tiparul executat sub comanda nr. 50079
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI”
Bucureşti ROMÂNIA

{1} Instituţia de învăţământ superior numai cu doi ani de studiu (N.T.)